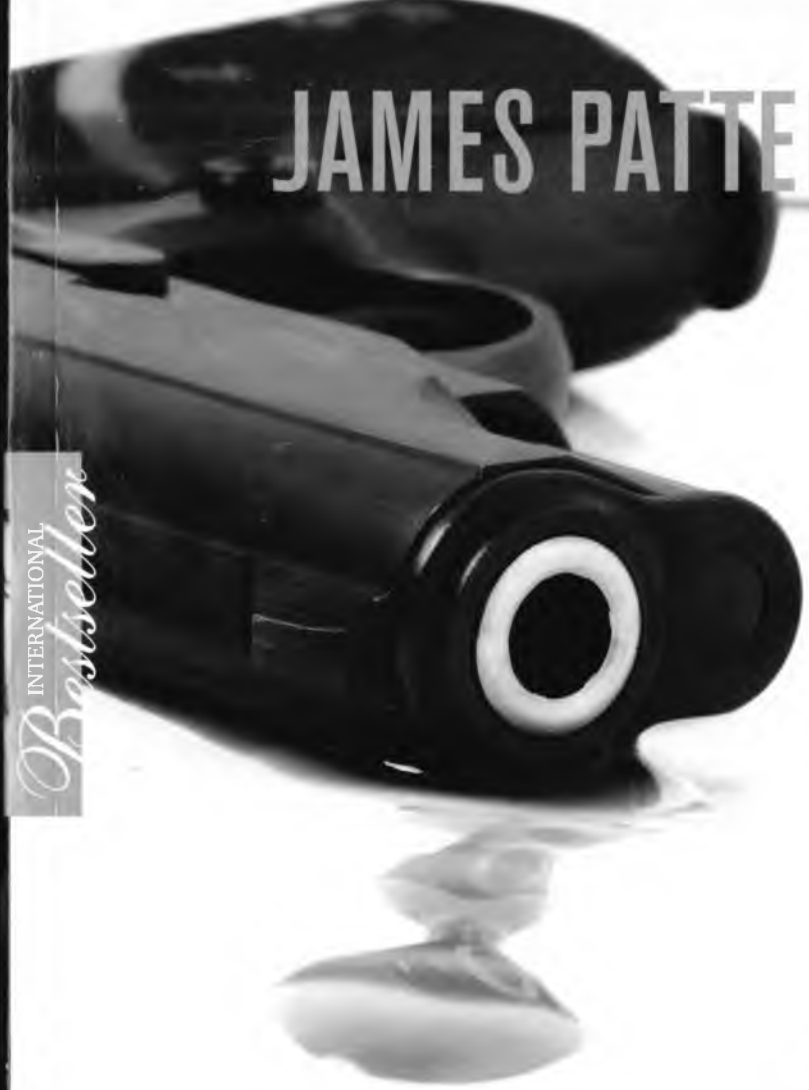

ANTOLOGIE DE

JAMES PATTERSON

Denise Hamilton
Eric Van Lustbader
Christopher Rice
Alex Kava
Grant Blackwood
F. Paul Wilson
Ted Bell
M. Diane Vogt
Christopher Reich
Brad Thor
Raelynn Hillhouse
Robert Liparulo
Steve Berry
Katherine Neville
Douglas Preston
Lincoln Child

INTERNATIONAL *Bestsellers*

Thriller 2

ANTOLOGIE DE

JAMES PATTERSON

O Thriller 2

Închideţi bine uşile, trageţi obloanele şi pregătiţi-vă să fiţi înspăimântaţi!

Ţineţi în mâini nu doar o carte palpitantă, ci chiar prima antologie de thriller publicată vreodată – 30 de povestiri cu o intrigă perfect conturată, cu suspans şi întorsături neaşteptate de situaţie, care vă vor da fiori – reţeta perfectă a oricărui thriller de succes.

De la thrillerul istoric la cel de acţiune, cu spioni şi agenţi sub acoperire, colecţia reuneşte toate categoriile importante ale genului, abordând stiluri dintre cele mai variate. Majoritatea titlurilor apar acum în premieră, semnate de cei 32 de scriitori membri ai recent-înfiinţatei organizaţii International Thriller Writers, Inc. (ITW).

La fel ca la primul volum, în cel de-al doilea vă aşteaptă 15 povestiri scrise de autori celebri de thriller: Steve Berry, Katherine Neville, Christopher Rice (fiul celebrei Anne Rice, autoarea romanului *Interviu cu un vampir*), Eric Van Lustbader, F. Paul Wilson.

Află mai mult pe:

www.litera.ro

ISBN 978-973-675-653-5

INTERNATIONAL Bestseller

Cuprins

Denise Hamilton
CÂT AI BATE DIN PALME 7

Eric Van Lustbader
ÎN SPATELE OGLINZII 21

Christopher Rice
MAN CATCH 34

Alex Kava
NOAPTE BUNĂ, SCUMPĂ MAMĂ 41

Grant Blackwood
SACRIFICIUL LEULUI 51

F. Paul Wilson
INTERLUDIU LA DROGHERIA DUANE 67

Ted Bell
SERVANTUL 81

M. Diane Vogt
VIAŢA DUPĂ TORONTO 97

Christopher Reich
ASASINI 113

Brad Thor
SOLUŢIA ATENA 119

Raelynn Hillhouse
CONSTRÂNGERI DIPLOMATICE 134

Robert Liparulo
ZONA DE TRAGERE 149

Steve Berry
DĂ-I DIAVOLULUI CE I SE CUVINE 155

Katherine Neville
CLUBUL DIN ZILELE DE MARŢI 168

Douglas Preston şi Lincoln Child
PLECAT LA PESCUIT 190

Biografiile autorilor 204

Denise Hamilton

SPRE UŞURAREA FAMILIEI SALE, Denise Hamilton stă acum acasă, în Los Angeles, şi scrie romane poliţiste al căror personaj principal este Eve Diamond. Dar pe vremuri, înainte de a se dedica literaturii, a lucrat pentru *Los Angeles Times* şi a cutreierat întreaga lume, trimiţând reportaje din Asia, Europa de Est, Balcani şi fosta Uniune Sovietică.

În 1993, prin intermediul programului american Fulbright, a devenit profesor de jurnalism în Macedonia. Războiul din Bosnia era în plină desfăşurare, şi Hamilton ştia că, dacă luptele aveau să ajungă în acea parte a Balcanilor, va fi nevoită să treacă peste noapte de la statutul de cadru didactic la cel de corespondent de război. Din fericire, Macedonia nu a fost afectată de conflict şi Hamilton a putut să călătorească în sudul Balcanilor, unde s-a îndrăgostit de mica şi necunoscuta naţiune albaneză, care tocmai ieşea din izolarea impusă de cei cincizeci de ani de regim comunist. Aşa cum o arată Hamilton în povestirea *Cât ai bate din palme*, la acea vreme existau puţine modalităţi de a intra şi de a ieşi din Albania, dar ea a reuşit să ajungă la Tirana, făcând autostopul împreună cu nişte jurnalişti albanezi pe care îi cunoscuse la o conferinţă pe malurile frumosului lac Ohrid, la graniţa dintre Macedonia şi Albania.

Nu era o excursie planificată, şi Hamilton n-avea cu ea decât două sute de dolari şi un singur schimb de haine în rucsac. Fiind însă o fire aventuroasă, a profitat de ocazie şi iat-o ajunsă la Tirana, într-o după-amiază târzie, începând imediat să dea telefoane altor profesori americani Fulbright, în speranţa de a găsi un loc în care să poată înnopta. A avut noroc şi, înainte de a se întuneca, a dat peste un confrate dispus s-o ajute, care i-a oferit nu numai găzduire, dar şi cina la unicul restaurant franţuzesc din oraş, unde l-au cunoscut pe proprietar, un albanez chipeş şi educat.

Acesta i-a sugerat să o ducă înapoi la Skopje, unde mergea des cu afaceri, în Mercedesul său. Nu au reuşit să-şi coreleze programele, şi propunerea nu s-a materializat, scriitoarea neaflând decât mult mai târziu povestea vieţii acestui bărbat, pe care a inclus-o în *Cât ai bate din palme*, povestire ce îl poartă pe cititor prin intrigi cu un profund iz balcanic, asezonate cu descrieri ale locurilor, aromelor, impresiilor şi priveliştilor pe care puţini occidentali au avut ocazia să le cunoască.

O povestire cât un crâmpei de viaţă.

CÂT AI BATE DIN PALME

AŞEZATĂ PE SCAUNUL de lângă şofer, Jane privea peisajul, încercând să-şi spună că totul era în regulă. La volanul Mercedesului care gonea pe autostrada albaneză cu o sută de kilometri la oră se afla Bashkim. Înăuntru, aerul era închis şi rece. Afară, pe câmpurile rămase nearate, serele goale îşi căscau geamurile sparte. O femeie îmbrăcată în negru, torcând lână cu fuiorul, mâna din urmă o turmă de capre spre dealurile stâncoase. Era un loc în care se putea petrece orice, se gândea Jane, fără ca cineva să afle vreodată. Vântul putea să-i sfâşie hainele, şi ploaia să-i spele oasele, iar, la venirea primăverii, caprele vor paşte iarba din jurul trupului ei lipsit de viaţă.

„Încetează", se mustră ea. Era o persoană raţională, nu una dintre fetele acelea hipersensibile, care se pierdeau cu firea cât ai bate din palme. Tot ce trebuia să facă era să reaprindă flacăra emoţiei pe care o trăise cu o seară înainte.

Fusese împreună cu Paul la restaurantul lor favorit din Tirana, după ce se certaseră pentru că el refuzase să recurgă la contactele sale diplomatice pentru a o trece dincolo de graniţă, în fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei, în a cărei capitală se desfăşura o conferinţă pe tema literaturii balcanice, la care ea îşi dorea din tot sufletul să participe.

– Care e problema? insistase Jane. Curierul tău de la ambasadă face de două ori pe săptămână cursa Tirana-Skopje.

Paul se arătase însă brusc foarte interesat de fotografiile cu Turnul Eiffel, Arcul de Triumf şi Alpii francezi, care decorau pereţii. Muzica se auzea în surdină: Edith Piaf suspinând despre iubire şi trădare. Dinspre bucătărie veneau chelneri purtând maiestuos farfurii de *omelettes* şi *salades niçoises*. Acesta fusese sanctuarul lor, locul lor secret, acea fărâmă de Paris care ţinuse la distanţă haosul Albaniei. Acum însă, haosul îi urmărise înăuntru.

– Nu pot să folosesc ruta pentru civili, este rezervată strict afacerilor consulare, ripostase Paul.

De când şi până când era ea un simplu civil? Jane spumegă de furie la amintirea altor cuvinte, mult mai pătimaşe, şoptite de Paul în cele trei săptămâni de când erau împreună. El era diplomat de rang inferior la ambasada americană, iar ea, bursier Fulbright. Se cunoscuseră la o recepţie dată de ambasadă, în prima săptămână petrecută de ea la Tirana, când băuseră amândoi prea mult merlot albanez, şi de atunci rămăseseră nedespărţiţi. În momentele ei de slăbiciune, Jane se întreba dacă era doar o relaţie trecătoare, între doi oameni aflaţi departe de casă.

– Ce-ai vrea să fac, autostopisto? Ştii bine că nu există prea multe variante ca s-ajungi de aici în est.

Şi asta pentru că acel nenorocit de comunist, chipurile idealist, care condusese Albania timp de aproape cincizeci de ani, distrusese liniile ferate şi închisese graniţele, de teamă ca iugoslavii, americanii şi NATO să nu care cumva s-atace

ţărişoara lui săracă şi înapoiată. Şi acum, la atâţia ani după moartea lui Enver Hodja, logistica ieşirii şi intrării în ţară era în continuare un adevărat coşmar. Nu existau trenuri şi autobuze locale. Avioanele nu zburau decât spre Vest, de unde trebuia să te întorci. Taxiurile erau mai ieftine, dar ea era studentă şi nu-şi permitea să cheltuiască o sută cincizeci de dolari pe aşa ceva.

– Scuzaţi-mă, se auzi o voce joasă, melodioasă. N-am vrut să trag cu urechea, dar cum vorbeaţi destul de tare... cred că vă pot fi de ajutor.

În faţa lor stătea Bashkim, proprietarul restaurantului, un bărbat zvelt, într-un costum italienesc, cu mâinile strânse la piept, într-un gest plin de respect. După ce trudise ani de zile în restaurante pariziene, se întorsese în patria natală pentru a-şi deprinde conaţionalii cu deliciile bucătăriei franţuzeşti. Numai că albanezii, cu salariile lor, nu-şi permiteau nici măcar un *frite*, deşi braseria se insinuase imediat în deconturile membrilor ONG-urilor şi personalului diplomatic.

Paul îl fixă cu privirea, gânditor.

– Zău? întrebă el, cu o lumină stranie în priviri, care se stinse pe dată.

Bashkim zâmbi cu modestie, făcând o plecăciune în direcţia lui Jane.

– Mâine trebuie să ajung la Skopje cu nişte afaceri, spuse el. Aş fi onorat dacă m-aţi însoţi. Am suficient loc în maşină.

– Nu sunt sigur că e o idee bună, răspunse încet Paul.

Dar Jane văzuse Mercedesul albastru strălucitor parcat în spate şi îşi imagina deja călătoria confortabilă şi discuţia aprinsă, mai întâi despre peisajul rural, apoi despre defileele montane dezolante prin care aveau să treacă. Bashkim avea maniere impecabile, vorbea cinci limbi, înţelegea problemele societăţii civile. Soţia lui, o albaneză frumoasă, cu ochi verzi, ţinea registrele restaurantului, în timp ce fiica lor, îmbrăcată în superbe rochiţe cu volănaşe, se juca cu păpuşile în camerele din spate. Jane ştia că Bashkim şi soţia sa se iubeau. Spre deosebire de alţi bărbaţi, care o dezbrăcau din priviri, el nu îi aruncase niciodată priviri pofticioase. Mai ştia şi că era apreciat de comunitatea de expatriaţi. Cu el, avea să fie în siguranţă. În plus, asta avea să pună capăt gâlcevii neplăcute şi să îndepărteze suspiciunea sâcâitoare că Paul nu ţinea suficient de mult la ea pentru a trage nişte sfori la ambasadă.

Cuprinsă subit de nevoia de a-şi impune punctul de vedere, declară:

– Eu însă sunt sigură că e o idee bună.

Paul îşi aruncă braţele în sus, chipurile consternat, făcându-i în acelaşi timp cu ochiul lui Bashkim:

– Femeile astea occidentale, când îşi pun în cap să facă ceva...

Jane îi dăduse un picior pe sub masă, dar mai târziu în acea noapte se regăsiseră în pat cu frenezia obişnuită, alimentată şi de iminenţa scurtei despărţiri. După aceea, Jane fu mişcată când Paul îi vârî telefonul său mobil în rucsac, insistând să-l ia cu ea şi să-l sune imediat ce avea să ajungă la Skopje.

Aşa că, în acea dimineaţă, Jane a părăsit apartamentul lui Paul şi a pornit la drum. Străzile miroseau a pământ umed şi a conducte de canalizare. Ţigănuşi

schilozi, cu membrele contorsionate în fel şi chip, zăceau pe bucăţi de cartoane întinse pe trotuar, cerşind bani de la trecători. Gospodinele scuturau cu furie carpetele peste balustradele balcoanelor. La etajul trei, o vacă mugi revoltată. La început, ideea vitelor ţinute în casă o şocase pe Jane, dar cu timpul aflase că să-ţi laşi vaca în libertate la Tirana era la fel de riscant ca şi parcarea maşinii în locuri pustii.

A ajuns la casa lui Bashkim şi l-a găsit ocupat cu îndesarea unei valize pe bancheta din spate. Mercedesul părea încărcat, fapt surprinzător pentru Jane. Albania exporta puţine mărfuri, cu excepţia propriilor cetăţeni.

Aşteptându-l în lumina clară a Adriaticii, l-a simţit pe Bashkim măsurând-o din cap până în picioare, de la bocanci la blugii Levi's şi vesta cu căptuşeală de lână pe care o aruncase peste puloverul cu guler înalt, bordat cu roşu, sesizând la el o schimbare de atitudine. Se simţi cuprinsă de temeri. Oare îl judecase greşit? Apoi, un zâmbet familiar apărut pe faţa bărbatului făcu să dispară ca prin minune toate suspiciunile ei.

– Eşti gata?

Jane se urcă în maşină. În timp ce blocurile din Tirana şi apoi bordeiele mohorâte de la periferie lăsau loc parcelelor cultivate, cei doi sporovăiau despre literatura şi cultura albaneză. Apoi discuţia a alunecat spre problemele de actualitate.

– Ceea ce faceţi voi acum este pur şi simplu minunat. Aveţi atâtea oportunităţi.

– În Franţa aveam şi mai multe, numai că n-am reuşit să obţin cetăţenia.

– Dar Occidentul a devenit un loc atât de arid. Toată lumea e obsedată de bani şi de parvenire. Relaţiile de familie s-au degradat şi nimeni nu mai e interesat de lucrurile cu adevărat importante.

– Şi ai impresia că în Albania oamenii nu sunt obsedaţi de bani? întrebă el, accelerând.

După aceea, şi-au continuat drumul în tăcere. Mercedesul se strecurase printre căruţe trase de măgari şi tractoare, trecând atât de aproape, încât Jane ar fi putut smulge fire de paie din pălăria unui ţăran. Au fost depăşiţi de un camion de culoare oliv, de provenienţă sovietică, având înscris pe el cuvântul STALIN, plin cu tineri albanezi care ţipau şi huiduiau. Apoi celelalte vehicule au rămas în spate, mulţumindu-se să lase Mercedesul în fruntea coloanei.

Bashkim puse un CD cu ariile lui Mozart. Mirosul plăcut al apei lui de colonie plutea în aer.

– Am avut noroc că ai avut drum la Skopje săptămâna asta, spuse Jane, încercând să reînnoade firul conversaţiei. Cât de des mergi la Skopje?

Un zâmbet flutură pe buzele bărbatului.

– Ori de câte ori o cer afacerile.

Jane îl cercetă cu privirea. Era un bărbat blond, cu ochii albaştri, fapt care o surprinsese la început. Ar fi putut fi foarte bine un student pasionat de surfing, ca cei de la colegiul ei, dacă n-ar fi avut tenul palid şi ceva anume, greu de descris,

în profil, care, aşa cum se contura acum pe fundalul peisajului sălbatic şi al puţinelor clădiri din piatră, gata să se prăbuşească, i se păru că întruchipează însăşi chintesenţa balcanismului.

– Te duci la Skopje pentru aprovizionarea restaurantului? întrebă ea.

Urmă o pauză. Bashkim trase aer în piept.

– Eşti cam curioasă, remarcă el.

Jane ridică din umeri.

– Mă întrebam şi eu...

– Uneori e mai bine să nu-ţi pui prea multe întrebări.

A lăsat vorbele să plutească în aer, iar femeia fu din nou cuprinsă de îndoieli, şi simţi că îi vâjâie capul şi părul i se scoală pe ceafă. A rămas tăcută o vreme, privind dealurile, înţesate de tufişuri şi pustii, lipsite până şi de gunoaie.

– Uite, zise bărbatul după ceva timp, pe un ton care arăta clar că voia să se poarte amabil şi arătând spre o fortăreaţă cocoţată pe o colină. Castelul lui Skanderbeg. Eroul nostru naţional. A fost ienicer în slujba sultanului şi viceregе. Dar apoi s-a revoltat şi a condus o răscoală a poporului albanez împotriva otomanilor. Nu a fost prins niciodată.

La răscruce, în faţa lor apăru o gloată de băieţi în zdrenţe, gesticulând cu mâinile spre gurile căscate.

– Le e foame, strigă Jane, scotocind în rucsac după fructe uscate şi nuci.

Bashkim apăsă şi mai tare pe accelerator.

– S-au obişnuit să cerşească, ripostă el răspicat. Străinii care aduc ajutoare le aruncă dulciuri, şi ei le adună de pe jos ca nişte câini.

Jane era şocată de duritatea lui. Când Bashkim a ieşit de pe autostradă pentru a intra în Elbassan, un oraş dominat de o fabrică uriaşă din care se înălţa un fum negru şi gros, s-a lăsat din nou cuprinsă de nelinişte.

– De ce ne oprim?

Bashkim îi răspunse pe un ton lejer şi nonşalant:

– Ca să las nişte medicamente pentru un prieten zise, apoi adăugă, de această dată parcă scuzându-se. Mama lui e bolnavă.

A frânat pentru a lăsa să treacă o turmă de oi şi ceva a alunecat sub scaunul ei, lovind-o în călcâi. Privind în jos, a văzut ţeava unei puşti-mitralieră. Bashkim a zărit-o şi el. S-a întins, şi-a întins mâna între picioarele ei şi a înşfăcat arma. Mâna lui i se frecă de coapse. Apoi bărbatul propti arma sub scaunul său.

– Scuze, spuse el cu glasul răguşit.

Jane se prinse cu mâinile ude de transpiraţie de marginile scaunului de piele al Mercedesului. Îi venea să urle. Oare doar îşi închipuise că mâna lui zăbovise prea mult între picioarele ei? Şi ce s-ar fi întâmplat dacă puşca s-ar fi decărcat?

Bashkim a bătut-o uşurel pe umăr, şi Jane a tresărit.

– Este un mijloc de autoapărare, spuse el. Pentru orice eventualitate.

Jane încercă să-şi domolească bătăile inimii şi să se convingă că totul avea sens. La urma urmei, Albania era şi acum la cheremul tâlharilor. Cât despre cealaltă problemă, fusese doar un mic incident nefericit, pus pe seama neîndemânării lui.

Bashkim conduse maşina pe o alee, şi poarta unui complex rezidenţial se deschise în faţa lor. Tulburarea a pus şi mai tare stăpânire pe Jane. De ce nu o prevenise mai devreme asupra opririi? Dacă totul nu era decât un şiretlic? O capcană? Maşina înaintă. Se gândi să deschidă portiera şi să sară. Şi pe urmă ce avea să facă? Străzile erau pline de tineri cu înfăţişare fioroasă, care păreau că stau la pândă. Iar ea va rămâne abandonată, cu prea puţini bani pentru a supravieţui şi nici o posibilitate de a se întoarce. Circulau destule zvonuri despre femei care se aventuraseră singure după căderea nopţii, mai ales în afara capitalei. În spatele lor, poarta se închise zăngănind şi trei bărbaţi cu priviri scrutătoare îşi făcură apariţia. Dacă e să fie ceva, aici se va întâmpla totul, gândi Jane.

– O să aştept în maşină, spuse ea.

– Ar trebui să mergi la toaletă, o sfătui Bashkim pe un ton imperativ. N-o să ne mai oprim până la Skopje.

Uşa casei s-a deschis brusc şi o femeie grăsuţă a năvălit afară. Bashkim a scos o cutie mare de medicamente şi i-a întins-o, şi Jane aproape că plânse de uşurare. Femeia s-a repezit la portiera de lângă Jane şi a înşfăcat-o de mâini, scoţând-o din maşină şi trăgând-o spre casă. Emana un miros puternic de transpiraţie, amestecat cu un iz de ceapă şi drojdie. Jane a privit în spate, spre bărbaţii strânşi în jurul portbagajului.

Înăuntru, a fost servită cu ceai, oranjadă, prăjiturele şi un rachiu tare, din struguri. După o jumătate de oră, când a ieşit din casă, a observat că maşina nu mai era aşa de lăsată. Bărbaţii examinau o stivă de cutii, şi i s-a părut că zăreşte o bucată de metal lucind în soare. Apoi Bashkim a păşit în faţa ei, blocându-i vederea, şi se urcară în maşină, demarând. După rachiul băut pe stomacul gol, mintea ei plutea. S-a instalat comod pe scaun, încercând să rămână trează, dar aţipi şi se trezi după o oră, cu un gust amar în gură şi stomacul bolborosind.

Ajunseseră în munţii care străjuiau Albania, pe culmile lor înalte şi pustii, marcate doar de fâşii înguste de teren arabil. Era după-amiază. În faţa lor, un pod trecea peste o prăpastie adâncă. În timp ce îl străbăteau, Jane a zărit dedesubt apa învolburată. Şi-a amintit că Paul îi spusese că în apropierea frontierei era un pod. Apoi drumul şerpui pe marginea lacului Ohrid, o întindere mare de apă, care forma graniţa naturală dintre Macedonia şi Albania. După ieşirea de pe pod, Bashkim luase o curbă strânsă, care ocolea o prăpastie neprevăzută cu parapeţi. La sute de metri mai jos, zăceau scheletele maşinilor care luaseră prost curba. Jane a simţit cum gura i se umple de salivă. I s-a făcut greaţă.

Intraseră pe o porţiune de drum drept, când Jane văzu că în faţa lor avusese loc un accident. Un bărbat flutura un băţ de care legase o cămaşă albă. Bashkim înjură şi încetini. Pe măsură ce se apropiau, Jane şi-a dat seama că nu era un accident. Două camioane militare albaneze blocau şoseaua. Un soldat cu faţa plină de coşuri le-a făcut semn cu puşca să tragă pe dreapta. Bashkim privea

fix şi intens prin parbriz. Mercedesul s-a repezit înainte şi, pentru o clipă, Jane a crezut că bărbatul avea să accelereze, încercând să forţeze barajul.

Bashkim frână însă în ultima clipă. Maşinile din spate au intrat într-un şanţ, răsucindu-se şi izbindu-se unele de celelalte într-un nor de praf, apoi au prins viteză, depăşind barajul. Jane se întreba dacă autorităţile aveau să pornească în urmărirea lor, dar acestea păreau dezinteresate.

Un soldat s-a apropiat de Bashkim, cu arma îndreptată spre el, lătrând nişte ordine în albaneză. Jane a văzut genunchii bărbatului tremurând, dar vocea i-a rămas fermă. Din vorbele lui, desluşi cuvintele *Amerikane* şi *Skopje*. Mai mulţi soldaţi au înconjurat maşina, poruncindu-le să coboare. Părea că trăieşte un coşmar, ceva ireal, era amorţită şi îngheţată de spaimă. Auzise despre bandiţii care blocau şoselele şi furau maşinile, hainele, până şi pantofii occidentalilor, abandonându-i apoi în mijlocul drumului, îmbrăcaţi doar în lenjeria de corp. În ultimii ani, tirurile cu remorci străbătuseră Albania spre graniţa cu Iugoslavia fără să oprească. Se gândi dacă n-ar fi cazul să le ofere soldaţilor bani.

Scoase telefonul mobil, pregătită să-l sune pe Paul la ambasada din Tirana. „Ajutor!", asta avea să strige. „Suntem blocaţi pe drum de nişte soldaţi albanezi şi cred că am dat de necaz. Ia spune, acum nu-ţi pare rău că nu m-ai lăsat să plec cu un curier de la ambasadă?"

Soldaţii îl împrânceau pe Bashkim şi îi puneau întrebări, ignorând-o total. Jane s-a îndepărtat câţiva paşi. Nimeni nu i-a dat atenţie. A trecut pe lângă un camion, a ocolit prelata altuia, apoi a încremenit de uimire.

În cabină, aplecat asupra unui laptop, şedea Paul. Un alt angajat de la ambasadă, cu o tunsoare soldăţească, pe care şi-l amintea de la o recepţie, stătea rezemat de portieră, privind fix la monitorul lui Paul, cu un telefon mobil lipit de ureche. Jane şi-a înfrânat primul impuls, de a se repezi hohotind în braţele lui Paul. S-a concentrat în schimb asupra motivelor prezenţei iubitului ei în acea trecătoare montană pustie, împreună cu soldaţii albanezi. Se întreba de ce nu-i spusese că avea să se îndrepte şi el spre Macedonia şi nu se oferise s-o ia cu maşina. Răspunsurile care-i veniră în minte o făcură să încerce să se ascundă în umbra prelatei. Numai că era prea târziu.

Simţind o prezenţă străină, Paul şi-a ridicat ochii.

– Jane! exclamă el. Doamne, Dumnezeule! Ce cauţi aici?

Ca şi cum ar fi avut parte de o mare surpriză. Jane rememoră cearta lor de la restaurant. Paul prevenind-o cu voce tare că nu-i va permite curierului de la ambasadă s-o ducă în Macedonia cu maşina. Expresia feţei lui triumfătoare – acum, că se gândea mai bine, în momentul când Bashkim îşi oferise serviciile.

– Tu ai pus asta la cale! îl acuză Jane. Ai înscenat totul.

– Nu fi ridicolă, protestă Paul, dar cu o voce la fel de goală ca şi privirea sa.

Aruncă o privire peste umăr, rânjind satisfăcut. Jane se întoarse şi văzu soldaţii descărcând cutiile din portbagajul lui Bashkim. Găsiseră puşca-mitralieră. Bashkim zăcea pe marginea drumului, culcat la pământ, cu braţele desfăcute, şi gemu când un soldat îl lovi cu piciorul.

– Opreşte-te, tâmpitule! ţipă bărbatul cu tunsoare soldăţească de la ambasadă. Avem nevoie de el în viaţă, ca să-l interogăm.

Paul înjură şi sări din cabină. Păşi spre soldatul albanez şi, în următoarele clipe, Jane văzu o latură total diferită a iubitului ei. Ţinuta, chiar şi tonul vocii, erau complet schimbate. Degajau siguranţă şi forţă. Confruntat cu muştruiala care îi era adresată, după părerea ei, într-o albaneză perfect fluentă, soldatul se făcuse mic.

Jane l-a urmărit atentă pe Paul, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Şi-a amintit cât de des i se plânsese că este un antitalent la limbi străine. Iar acum, acest străin se apropie de ea spunându-i:

– Îmi cer scuze, Jane. N-ai fost nici o clipă în pericol. Te-am urmărit tot timpul cu GPS-ul.

Făcu un semn elegant cu capul spre telefonul mobil pe care ea îl mai strângea şi acum, fără nici un rost, în mână.

– Asta ne-a condus direct spre casa lor conspirativă.

Deodată, Jane înţelese totul, şi povara descoperirii o zdrobi ca un tren sub roţile sale. Ea fusese momeala. O femeie occidentală plăcută, tocmai bună de exploatat. Folosită de ambele tabere. Dar, spre surprinderea ei, atunci când a pus cap la cap acele bucăţi tăioase şi terifiante ale povestirii, a descoperit în ele o anumită frumuseţe şi utilitate de natură să o tulbure.

– Şi de ce anume se face vinovat Bashkim? a întrebat, străduindu-se să-şi mascheze tremurul din voce.

– Amicul nostru e unul dintre cei mai mari contrabandişti din Tirana. Îţi aminteşti de perioada când în Albania au avut loc revolte, şi populaţia a jefuit fabricile de armament? El este cel care a furnizat puşti-mitralieră organizaţiei Al-Qaeda în schimbul unor cantităţi de heroină afgană. Îl ţinem sub supraveghere de luni de zile.

– Îl ţineţi? De când se ocupă ambasada de contrabandişti?

– Ambasada colaborează cu Interpolul.

– Deci nu eşti un funcţionar mărunt de la ambasadă, nu-i aşa, Paul?

Bărbatul îşi trecu degetele prin păr, ferindu-şi privirile. Nu răspunse. Nici n-avea ce.

Jane se clătină, încercând să-şi păstreze mintea limpede. Păşea parcă pe o coardă subţire, întinsă la maximum, ameninţând să plesnească şi s-o azvârle în hău. Însă trebuia să afle totul.

– Ai pus asta la cale? Vreau să spun, de la bun început? Pentru că, dacă mă gândesc mai bine... adică, mi se pare că...

Îşi scutură capul, reţinându-şi lacrimile. O jucaseră pe degete, ca pe o proastă.

O umbră se abătu peste faţa lui Paul.

Îşi muşcă buzele.

– Nu, ascultă-mă, niciodată n-am vrut să..., începu el.

Nu apucă să-şi termine fraza.

Două maşini se năpustiră pe autostradă, venind dinspre est, cu puştile scuipând foc. În timp ce se aruncă la pământ, lui Jane i se păru că recunoaşte vehiculele care trecuseră de barajul făcut de soldaţii albanezi. Fuseseră şi în coloana din spatele lor, tot drumul din Tirana? În timp ce gloanţele explodau în jurul ei, Jane şi-a ferit capul, târându-se pe burtă spre cel mai apropiat camion, aşteptându-se din clipă în clipă să fie lovită şi să moară. S-a adăpostit sub şasiu şi a ascultat strigătele, zgomotul armelor şi gemetele muribunzilor. S-a rugat ca gloanţele să nu nimerească rezervorul.

După ce infernul, care durase parcă ore în şir, se opri, urmă o tăcere lungă. În depărtare, răsună croncănitul unei păsări, strigătul triumfător al unei ciori care dăduse peste stârvuri. Nişte paşi se apropiară. Se făcu mică, încovrigându-se şi dorindu-şi să treacă neobservată. O umbră se zări pe şosea, şi nişte pantofi de piele, bine lustruiţi, îşi făcură apariţia în raza ei vizuală.

– Ieşi de acolo, auzi o voce cu accent albanez.

Bashkim.

Nu răspunse.

– Ieşi, că trag.

Rămase în continuare nemişcată, întrebându-se dacă bărbatul juca la cacealma. Îi auzi genunchii trosnind în timp ce se aşeza pe vine. O mână ţinând o armă apăru la vedere, orbecăind pe sub camion, din fericire departe de locul în care se afla. Auzi puşca descărcându-se şi îşi ţinu răsuflarea. Unul dintre cauciucuri explodă cu zgomot şi începu să se dezumfle. Scoase un ţipăt involuntar.

– Ştiam eu.

Vocea bărbatului părea victorioasă.

– Asta-i ultima ta şansă, Jane. Data viitoare, o să trag drept în capul tău.

– OK, spuse ea. Nu trage.

Se târî de sub camion. Se priviră îndelung în ochi.

– Te rog, spuse ea. N-am ştiut că e o înscenare.

Bashkim îşi făcu gura pungă. Aruncă o privire spre trupul lui Paul, cu ochii sticloşi îndreptaţi spre cer. Zăcea într-o baltă de sânge. Alte cadavre îi înconjurau din toate părţile. Una dintre maşinile care îi atacaseră era răsturnată pe o parte, zdrobită şi în flăcări. Jane o căută cu privirea pe cealaltă.

– A sărit peste marginea şoselei, explică Bashkim. Nimeni n-a scăpat viu.

– Ci... cine era în maşină?

Bărbatul făcu o grimasă.

– Gărzile mele de corp. Ascultă, nu ştii că e periculos să călătoreşti prin Albania?

– Doamne Sfinte, răspunse ea, cuprinsă de un tremur nestăpânit.

Bashkim o fixă cu privirea, şi Jane se întrebă dacă-şi punea problema s-o omoare atunci sau mai târziu. Amândoi ştiau că văzuse prea multe pentru a fi lăsată în viaţă.

– M-a trădat şi pe mine, spuse ea.

Bashkim o studie cu indiferenţă.

– Mda, aşa se pare, din câte am înţeles.

Păşi spre locul unde se afla telefonul ei şi îl strivi cu piciorul de asfalt, ca pe un gândac de bucătărie.

– Nu mă omorî, pledă Jane. O să te ajut. Am paşaport american şi bani.

– Da, încuviinţă Bashkim. Paşaportul tău o să ne scoată din încurcătură.

A împins-o de la spate, sub ameninţarea armei, spre Mercedes. Toate cauciucurile fuseseră sparte, şi de sub capotă ieşea fum. Jane s-a gândit îngrozită că maşina putea oricând să sară în aer. Portbagajul era deschis, şi din cutiile găurite de gloanţe se scurgea un praf alb.

Alte cutii zăceau împrăştiate pe şosea, în apropierea puştii-mitralieră a lui Bashkim, transformată într-o masă informă de metal contorsionat. Bashkim i-a ordonat să-şi golească rucsacul şi să-i dea paşaportul şi portofelul, pe care le puse în buzunar. Apoi a pus-o să deschidă cutiile şi să-şi umple rucsacul cu săculeţii cu praf alb. A scos un rucsac vechi din portbagaj, cerându-i să-l umple şi pe acesta. O conduse astfel încărcată, ca un cal de povară, departe de autostradă, spre dealurile stâncoase, pe un drum de ţară prăfuit, bătut de turmele de animale.

– Graniţa e cam la cincisprezece kilometri. Trebuie să ne ţinem departe de şosea.

Au pornit la drum, înaintând ca nişte fantome prin peisajul arid.

– Hai să facem un scurt popas, spuse Bashkim când au ajuns la un afloriment stâncos.

Vorbea pe un ton hotărât şi ferm. Se aşeză pe pământ. O privi lung, iar ea îşi feri ochii, gândindu-se cum ar fi putut să scape. Bashkim se ridică, rezemându-şi arma de o stâncă. Jane se lupta cu rucsacii plini, încercând să se scoale, în timp ce bărbatul se îndrepta spre ea. Se aruncă asupra ei, trântind-o la pământ. Jane se zbătu ca să se elibereze din strânsoare, dar bărbatul era puternic şi o ţintuia cu greutatea lui. Îi întâlni privirea. Probabil că evenimentele prin care trecuse în acea zi deşteptaseră în el nişte porniri atavice. Sau poate că acestea existaseră dintotdeauna. În orice caz, acum ştia că prezenţa ei nu-i mai era de nici un folos lui Bashkim. După ce aveau să treacă graniţa, o va ucide, aşa că nu mai conta ce avea să facă până atunci.

– Dă-te jos de pe mine! zise ea, gâfâind.

Bărbatul îşi vârî o mână în pantalonii ei, trăgându-i de pe ea.

– Lasă-mă în pace, futu-ţi...

– Păi da, numai la asta vă gândiţi voi, americancele. Mi-am dat seama imediat.

– Nu. Lasă-mă!

Încercă să se sprijine cu o mână de cărarea prăfuită, pentru a se răsuci şi a-l face să îngenuncheze. În schimb, dădu de o piatră mare. Se întinse spre ea. O atinse doar cu vârful degetelor. Bashkim îşi descheie fermoarul pantalonilor.

Jane se zbătu, trăgându-se în spate şi îndoindu-şi degetele pentru a se prinde de piatră. Ajunse la ea, dar degetele îi alunecau pe suprafaţa colţuroasă şi aspră, în căutarea unui loc de care să se agaţe. Aici. Mâna i se încleştă.

Bashkim îi sfâşie lenjeria şi se ridică sprijinindu-se în coate, desfăcându-i picioarele cu genunchii. Jane simţi adrenalina pompându-i în sânge. Avea la dispoziţie o singură încercare. Ridică piatra în aer. Îl lovi cu genunchiul în vintre şi ţipă din toţi rărunchii în timp ce îl lovi puternic cu piatra la baza craniului.

Bashkim gâfâi, apoi rămase nemişcat. Jane rostogoli trupul inert de pe ea şi se ridică în patru labe. Bărbatul zăcea inconştient. Sângera. Îl privi, simţind nevoia disperată de a-şi trage fermoarul şi de a o lua la fugă.

Ţinea încă în mână piatra, alunecoasă acum din cauza sângelui. Îi luă ceva timp până să şi adune gândurile şi s-o lase din mână. Răsuflă din greu, copleşită de enormitatea faptelor sale. Vomită, aplecată peste un tufiş plin de spini, blestemându-şi slăbiciunea. Trebuia să ajungă la graniţă înainte de căderea nopţii, pentru a nu se rătăci. Temperatura începuse deja să scadă. Ştia că drumul aflat mai jos ducea la frontieră, dar trebuia să se strecoare până acolo nevăzută. Răsuci trupul lui Bashkim cu bocancii şi îi scotoci prin buzunare, de unde îşi scoase paşaportul, portofelul şi banii. Tot de acolo luă şi un carneţel cu coperţi negre şi însemnări în albaneză şi arabă. La urmă, înşfăcă puşca. Nu mai ţinuse niciodată o armă în mână, dar ştia că sunt prevăzute cu dispozitive de siguranţă. Trase de el de câteva ori, pentru a se obişnui cu mânuirea armei, apoi o prinse la brâu, de curea. Atingerea metalului rece pe piele o linişti. Urcă întins timp de două ore, ascunzându-se în spatele stâncilor, ori de câte ori auzea o maşină trecând. Nu îndrăzni să se oprească, de teamă ca picioarele să n-o lase cu totul.

În intervalele lungi dintre trecerea vehiculelor, Jane se concentră asupra momentului când avea să-şi prezinte paşaportul la graniţă şi să ajungă în Macedonia, în siguranţă. Nu zări camionul oliv pe care era inscripţionat cuvântul STALIN decât când se trezi practic deasupra lui, într-un loc cu vedere perfectă spre drum. Camionul era oprit, şi tinerii pe lângă care trecuse mai devreme stăteau în jurul lui, mâncând. Jane îngheţă, apoi instinctele i se treziră şi o luă înte din loc. Cu ceva noroc, avea să se îndepărteze de ei fără a fi văzută. Auzi însă nişte voci agitate şi camionul intrând în marşarier, îndreptându-se către un loc în care putea să întoarcă şi să pornească în urmărirea ei.

Jane o rupse la fugă, cu răsuflarea tăiată din cauza disperării. Nu avea cum să întreacă în viteză camionul. Dar nici nu se putea lăsa prinsă. Văzuse cum le jucau ochii soldaţilor şi ştia cum avea să se sfârşească jocul. Trebuia să se ascundă, în speranţa că, orbiţi de febra vânătorii, vor trece pe lângă ea fără să o observe. Se ghemui în spatele unei stânci mici, rugându-se ca umbrele lungi ale înserării să o camufleze, şi urmări cum camionul trece la doar câteva palme de ea, glumele deşucheate ale soldaţilor răsunând în tăcerea din jur. Se strecură printre tufişuri şi stânci, în urma lor, şi văzu cum camionul se întoarce şi revine pe şosea. Crezuseră că ea o luase înapoi şi porniseră după ea, sperând s-o prindă

din urmă înainte de a ajunge la graniţă. Asta însemna că n-avea de ales şi trebuia să ia în piept terenul accidentat. După câteva sute de metri se opri într-o vale dintre două culmi muntoase. Sub ea se întindea o apă întunecată, lugubră. Lacul Ohrid. De cealaltă parte a lacului era Macedonia. Libertatea.

Cercetă cu atenţie malul, căutând din ochi o barcă sau orice cu care să traverseze lacul. Era prea lat pentru a-l trece înot. În amurgul albastru, descoperi o siluetă solitară, care repara o plasă de pescuit. Auzi huruitul camionului şi strigătele soldaţilor albanezi, şi-şi dădu seama că o localizaseră din nou. Numai că, pentru a coborî spre lac, camionul trebuia să atace curbele în ac de păr, în timp ce ea îşi putea da drumul direct în jos, pe pantă. Lacul se întindea în faţa ochilor ei pe kilometri întregi, în mare parte nepăzit. Era singura ei scăpare. Alergă la vale, stârnind avalanşe de pietricele şi praf, alunecând pe fund şi făcând o dată un salt cu capul înainte, aterizând cu braţele întinse în faţă, pentru a-şi continua apoi coborârea în goană.

Acum putea vedea bine persoana de pe mal. Era un bătrân. Simţi atingerea metalului şi ştiu că era capabilă să-l omoare, dacă ar fi fost nevoie. Bărbatul o urmărea cu privirea. Pe măsură ce se apropie, îi desluşi părul alb, dinţii înnegriţi şi ridurile adânci care îi brăzdau faţa. Nu părea uimit, ca şi cum ar fi fost obişnuit cu femeile occidentale ţicnite care se rostogoleau în jos pe munte.

– Te rog, spuse ea oprindu-se, rănită şi sângerând. Trebuie să mă treci dincolo.

Gesticulă spre celălalt mal al lacului.

– Am bani.

Scoase portofelul lui Bashkim şi îi îndesă în mâini dolari americani, euro şi dinari albanezi.

– Ăştia sunt pentru tine.

Spre surprinderea ei, pescarul îi îndepărtă mâna. Jane intră în panică şi începu să strige la el, amestecând de-a valma patru limbi. Bărbatul o ignoră şi porni târşâindu-şi picioarele spre un tufiş, de sub care trase o barcă cu vâsle. Înăuntru era încolăcită o sfoară veche, roasă. Începu să tragă de ea, ducând barca la mal, şi Jane sări în ajutorul lui, binecuvântându-l din nou în toate limbile pe care le cunoştea.

– Trebuie să ne grăbim, spuse ea, privind peste umăr şi arătându-i prin semne că era urmărită.

– *Ska problema*, spuse bătrânul. Nici o problemă.

– *Besa?* întrebă ea.

Besa însemna o promisiune sau un jurământ solemn. Era un cuvânt care supravieţuise în limba albaneză din timpurile medievale, când oamenii preferau să moară decât să nu-şi respecte *besa*. Dar oare mai avea şi acum aceeaşi putere?

Peste malul albanez al lacului începuse să se aşterne înserarea. În cele câteva ore petrecute căţărându-se, nu zărise nici o lumină. Zona nu era electrificată. Dincolo de apă, pe malul iugoslav, luminiţe roşii şi galbene străluceau puternic şi îmbietor în depărtare.

Jane îl ajută pe bătrân să împingă barca în apă şi sări înăuntru.

Se îndepărtaseră la circa o sută de metri de mal, când camionul se ivi săltând de după o serpentină, cu soldaţii furioşi năvălind ca un roi de albine. Unii dintre ei se dezbrăcaseră deja de o parte din haine. Se repeziră spre lac şi intrară în apă, trăgând cu puştile. Jane şi bătrânul îşi ferira capetele, şi gloanţele le şuierară pe lângă urechi, cufundându-se în apă. Bătrânul înjură şi continuă să vâslească, iar muşchii braţelor i se încordară şi mai tare.

Jane îşi pregătise, pentru orice eventualitate, puşca, dar pescarul păru să nu-i dea nici o atenţie, concentrându-se asupra mişcărilor repetate ale vâslelor şi plescăitului lor în apă. Strigătele şi urletele soldaţilor se auzeau tot mai departe, apoi încetară cu totul. Vântul începu să bată. Jane tremura de frig. Erau suspendaţi, într-un ţinut al nimănui, plutind între două lumi. Apoi luminile se apropiară. Jane privi cu nesaţ spre hotelurile din staţiunea montană şi spre casele de vacanţă care străluceau în întunericul crepuscular. Auzi un scârţâit când barca atinse fundul plin de pietre al lacului.

– Bravo, Iugoslavia, exclamă pescarul.

Jane încercă din nou să-i îndese bani în mână, dar bărbatul o refuză, ducându-şi mâna la piept. Îşi respectase *besa*.

O ajută să coboare în apa rece ca gheaţa, adâncă până la coapse. Păşind şovăielnic pe pietriş, Jane i-a făcut cu mâna, urmărind cu privirea barca întorcându-se imediat şi pornind înapoi. A mers spre cel mai apropiat hotel, unde a închiriat o cameră şi a comandat la room-service *cvapcici*[1] cu orez.

A tresărit auzind într-un târziu bătaia în uşă.

– Cine e? a întrebat.

I a răspuns o voce cu accent slav, şi Jane a crăpat uşa. A deschis-o larg la vederea unui chelner purtând o tavă cu mâncare. Doi bărbaţi îmbrăcaţi în hanorace apărură în spatele lui. Unul din ei îşi strecură piciorul în deschizătura uşii, înainte ca Jane să apuce să i-o trântească în faţă. Celălalt îi întinse chelnerului o bancnotă.

– Mulţumim. Acum poţi să pleci, spuse el într-o engleză americană impecabilă.

Bărbaţii au intrat în cameră, închizând uşa după ei.

– Te-ai descurcat foarte bine, Jane, spuse primul. Te-am urmărit de pe partea asta a lacului, gata să intervenim în caz că vreunul dintre soldaţi avea să te ajungă din urmă înot. Desigur, înţelegi că nu puteam risca un incident în apele internaţionale.

– Cine sunteţi? De unde ştiţi cum mă cheamă?

– Poţi să te linişteşti. Aici eşti în siguranţă. Paul era *on line* cu noi la momentul în care a avut loc incidentul, şi conexiunea s-a întrerupt. De ce nu ne povesteşti toată istoria?

S-a întors apoi spre însoţitorul său.

---

[1] Cârnaţi balcanici cu aromă de izmă (n. tr.).

– Te rog, Nick, elibereaz-o pe Jane de povara ei. Trebuie să cântărească foarte mult şi cred că ţi-a fost foarte greu s-o cari până aici. Unde e, Jane?

Numai că ea lăsase sacii cu praf alb într-un loc pustiu, în mijlocul munţilor din Albania, foarte probabil lângă un cadavru. Cum puteau să-şi închipuie măcar că era atât de proastă încât să treacă frontiera cu heroină în valoare de milioane de dolari îndesată în rucsac?

Îşi trecu degetele peste puşca dată deoparte, meditând intens asupra opţiunilor sale. Era o persoană raţională, nu una dintre fetele acelea hipersensibile, care se pierdeau cu firea cât ai bate din palme.

– Sunt multe lucruri pe care nu le ştiţi, spuse pe un ton plat. Iar eu sunt singura care poate să vă furnizeze aceste informaţii. Dar mai întâi trebuie să mănânc zdravăn şi să fac un duş. Apoi putem trece înapoi frontiera şi o să vă arăt unde sunt drogurile. Am şi un carneţel care ar putea să vă intereseze. După ce terminăm cu afacerile, vreau ca unul dintre voi, domnilor, să mă aducă înapoi cu maşina în Skopje. E aici o conferinţă pe care nu vreau cu nici un chip s-o ratez. Curând, o să-mi termin studiile. Şi nu mă văd îngropându-mă într-un colţ uitat de Dumnezeu din Statele Unite şi predând literatura balcanică pentru tot restul zilelor mele. Aşa că mă gândesc că am putea negocia o slujbă pentru mine. Înţeleg că aveţi un post liber în Tirana, care mi s-ar potrivi ca o mănuşă.

Eric Van Lustbader

ATUNCI CÂND AGENŢII LITERARI ai regretatului scriitor Robert Ludlum l-au contactat pe Eric Van Lustbader, rugându-l să continue seria romanelor cu Jason Bourne, el le-a cerut mână liberă pentru a îndrepta personajul în noi direcţii. La acea vreme, Lustbader încerca să-şi revină după pierderea tatălui. Nu este deci de mirare că a pus în centrul romanului *Moştenirea lui Bourne* relaţia încordată dintre erou şi fiul său, pe care îl crezuse timp de mulţi ani mort.

Şi în *Testamentul*, cel mai recent roman semnat de Lustbader, tot legătura dintre tată şi fiu alimentează acţiunea palpitantă şi provoacă reacţia emoţională a personajelor principale. Această rezonanţă familială este bine cunoscută fanilor lui Lustbader, rădăcinile sale regăsindu-se în chiar primul său thriller, *Ninja*.

În spatele oglinzii preia tema, aprofundând-o şi lărgindu-i sfera de cuprindere, dar, în alte privinţe, povestirea reprezintă o abatere de la stilul care l-a consacrat pe autor. Lustbader a scris-o după ce a redescoperit, într-o bună zi, în biblioteca sa, *Străinul*, opera filozofului şi romancierului Colin Wilson. Pentru el, fusese o carte de căpătâi, pe care o devorase în colegiu. Recitind-o, a găsit în ea similitudini cu propriile lucrări, şi noi semnificaţii, reflectate în povestirea *În spatele oglinzii*, o istorie despre un spion – întruchiparea perfectă a marginalizatului –, şi obolul de secrete teribile şi minciuni pe care este nevoit să-l plătească. Lustbader, care se consideră şi el un outsider, pare atras în mod irezistibil de tema marginalizării. Dacă v-aţi întrebat vreodată cum ar fi să trăieşti în afara societăţii sau dacă vă simţiţi în vreun fel marginalizat, atunci cu siguranţă vă veţi regăsi în această povestire.

ÎN SPATELE OGLINZII

SE TREZEŞTE ÎN ÎNTUNERIC, întunericul adânc al nopţii, dar şi bezna înfiorătoare din suflet, care nu-i dă pace de treisprezece săptămâni sau treisprezece luni, acum îi este cu neputinţă să stabilească exact de când.

Nu poate spune cu certitudine decât că este fugar de treisprezece săptămâni, deşi îşi începuse misiunea în urmă cu treisprezece luni. Se înrolase în Agenţie, mânat nu atât de patriotism sau de nevoia de nestăvilit de a înfrunta pericole –

cele două motivaţii principale ale compatrioţilor săi –, cât de moartea soţiei. Imediat după aceea, simţise o pornire copleşitoare să se arunce cu capul înainte în labirintul întunecat, şi sordid în unele momente, în care ea trăise timp de un deceniu, înainte ca el să descopere că nu pleca dimineaţa la lucru, ca toată lumea.

Şi iată-l acum, la douăzeci şi trei de ani după ce-şi rostiseră jurămintele, stând în întuneric şi aşteptându-şi moartea.

În încăpere e cald, cu toate revistele cu margini zdrenţuite şi pagini smulse, frumoase ca obrajii trandafirii ai unui prunc, pe care le-a strâns în vrafuri în jurul său. Articulaţiile îi trosnesc atunci când se ridică şi se îndreaptă şovăind spre aparatul de aer condiţionat, ca un pelican prin valurile stârnite de el însuşi. Aparatul scoate un bâzâit jalnic atunci când îl porneşte, fapt deloc surprinzător având în vedere că, după cinci minute, prin grila sa jegoasă nu se revarsă decât tot aer cald. Nu că Buenos Aires ar fi vreun oraş din Lumea a Treia, nici vorbă. Are o mulţime de hoteluri elegante, ale căror camere se scaldă chiar acum într-un aer răcoros şi uscat, numai că el nu stă într-unul dintre ele. Hotelul are, bineînţeles, un nume, dar bărbatul l-a uitat deja.

În baia îngustă, cu ţevi care picură şi gândaci de mărimea degetului său mare, care se târăsc de peste tot, îşi dă cu apă călduţă pe faţă. Aici, apa rece e caldă, şi cea caldă e rece: oare funcţionează ceva ca lumea în văgăuna asta împuţită? Ar vrea să facă un duş, dar pe fundul cabinei zac alte reviste, puse unele peste altele, ca un castel de nisip. Într-un fel, mormanul acela de reviste îi aduce o oarecare alinare, şi iese brusc din cameră, conştient de acest lucru.

În mod ciudat, se simte cel mai bine în locul ăsta infect. În ultimele treisprezece săptămâni a stat în nenumărate hoteluri din nenumărate ţări de pe trei continente – acum a ajuns la al treilea, după America de Nord şi Europa. Diferenţa, în afara trecerii de la iarnă la vară, este următoarea: aici, în această alee din Buenos Aires, dosnică, mizerabilă, cu case care stau să se prăbuşească, moartea îi suflă în ceafă, pândindu-l de după colţ. Îl urmăreşte fără încetare de treisprezece săptămâni, şi acum e mai aproape ca oricând, atât de aproape încât îi simte mirosul greu, oribil, ca duhoarea unui câine turbat sau a unui bătrân cu proteza clănţănindu-i în gură.

Cu cât moartea se apropie mai mult, cu atât devine mai calm, asta e ironia situaţiei. Deşi, privindu-şi în oglindă faţa palidă, cu ochii adânciţi în orbite şi obrajii nebărbieriţi, recunoaşte că situaţia ar putea să fie, la fel de bine, complet diferită.

O clipă, se holbează la buricul degetului arătător. Pe el e imprimată o parte a unei imagini familiare – din paginile vreunei reviste sau din propria viaţă? Ridică din umeri şi îşi foloseşte degetul pentru a-şi trage în jos, una după alta, pleoapele inferioare. Ochii lui par nişte pietricele, negre şi perfect opace, ca şi cum în spatele lor nu s-ar afla nici o lumină, nici o scânteie, nici o urmă de

raţiune umană. Este... dar cine mai este el astăzi? Max Brandt, numele pe care l-a purtat şi ieri şi alaltăieri. Max Brandt, om de afaceri din Essen, s-a cazat în această speluncă, dar Harold Moss, turistul recent divorţat, este cel care a intrat în ţară prin Aeroportul Internaţional Ezeiza. Moss nu seamănă prea mult cu Brandt; primul are umerii cocârjaţi, dinţii uşor teşiţi şi un rictus întipărit pe faţă, în timp ce al doilea se ţine drept ca o lumânare şi merge pe stradă cu un aer încrezător şi o oarecare *joie de vivre*. În astfel de chestiuni, mersul este mai important decât faţa. Figurile pălesc de cele mai multe ori în memoria oamenilor, dar nu şi mersul.

Îşi priveşte chipul ca şi cum s-ar uita la un tablou sau la un manechin într-o vitrină. Este Harold Moss şi Max Brandt, este înfăşurat în pielea lor, ea este în el, prin el, ajutându-l să dea uitării tot ceea ce fusese înainte de a-i inventa. Masca sa, carapacea sa, armura este desăvârşită. Nu e nimeni şi nimic, mai puţin – mult mai puţin – chiar şi decât un cifru. Nici un trecător care i-ar arunca o privire pe stradă nu ar putea bănui că este agent secret – cu excepţia duşmanului împotriva căruia lucrează fără odihnă, asiduu, de treisprezece ani, dacă nu mai mult, duşmanul care nu se mai lasă păcălit de deghizările lui, oricât de profesioniste ar fi ele, duşmanul încolăcit acum pe pragul uşii, după ce l-a doborât, în cele din urmă, la pământ.

Se întoarce la patul cu cearşafuri mototolite şi striveşte alte ploşniţe. Le place să se adune în scobiturile calde făcute de corpul său, hrănindu-se, fără îndoială, cu jupuiturile microscopice smulse din pielea sa în timpul somnului, aidoma unor coşmaruri febrile de care se leapădă mintea inconştientă. Îndepărtează ploşniţele numai ca să-şi facă loc; în sinea lui, nu are nimic împotriva lor, aşa cum au cei mai mulţi oameni. Trăieşte şi lasă-i pe ceilalţi să trăiască, iată mottoul lui.

Râsul său strident împrăştie ploşniţele în cele patru colţuri întunecate ale camerei. Unele dispar în spatele obloanelor închise, din lemn, care acoperă fereastra. Au ajuns toate, mult prea repede, să-l cunoască, şi nu vor să se lase mâncate de vii. Se aruncă pe salteaua subţire, cu picioarele răşchirate, şi priveşte în sus spre constelaţia de crăpături din tavanul tencuit, zugrăvit probabil în albastru cândva, cu mult timp în urmă. Crăpăturile par să-şi schimbe poziţia de fiecare dată când le studiază, deşi ştie că e imposibil.

Ştiu, ştiu... Un cântec de leagăn monoton pe care şi-l cântă singur. *Ce ştiu?* Ceva, orice, cine poate şti cu toate aceste crăpături care apar în craniul său?

Culoarea albastră îi aminteşte întotdeauna de Lily. Cerul azuriu sub care obişnuiau să meargă la picnic atunci când el îi făcea curte, valul acvamarin cu alb pe care îl spinteca înot, cufundându-se apoi în adâncul mării, după ea. Pe crengile bătrânului platan care străjuia curtea din faţă a casei lor din Maryland se adunau păsări albastre şi, la începutul căsniciei lor, Lily îşi petrecea timpul liber cultivând clopoţei albaştri. Îi plăcea şi să poarte haine albastre – vara, bluze fără mâneci, de un albastru pal, toamna, veste tricotate în ultramarin, iarna

hanorace de un albastru cobalt, şi primăvara cămăşi de lucru din dril albastru, cu mânecile pe jumătate suflecate, de sub care, după zăpezile şi vânturile aspre, ieşea la iveală pielea frumoasă a braţelor ei dezgolite.

Lily, cu trupul ei puternic şi zvelt şi ochii strălucitori, în nuanţa albăstrelelor. Călărea ca un bărbat, dar făcea dragoste ca o femeie. În intimitatea dormitorului lor, era delicată, şi vocea ei dulce îl ademenea să facă tot ce îşi dorea ea. Era singurul care cunoştea această latură a ei – nici măcar fiul lor, Christopher, n-avea nici cea mai vagă idee. Era conştient la modul acut, aproape dureros, că ea reprezenta pentru el un dar de la Dumnezeu, iar dragostea pe care o simţea pentru ea era atât de profundă şi de puternică, încât în prima clipă când o zărise, urcând pe scenă pentru a da o probă la facultate, fusese săgetat de o durere fizică aşa de intensă că aproape se prăbuşise.

La acea vreme, el participa la programul de artă teatrală şi studia tainele machiajului de scenă. Peste o săptămână, avea să o machieze pentru a părea mai în vârstă, aşa cum o cerea rolul pe care îl câştigase în urma probei date. Încă de pe atunci era o actriţă bună, chiar aşa, necizelată şi neinstruită, pentru că se născuse cu acel har în minte şi în inimă, de a recita versuri de parcă ar fi fost propriile gânduri şi simţiri.

Lui îi plăcea munca pe care o făcea. Pentru el, personajele create erau mai reale decât înşişi actorii, pe care îi considera înfumuraţi şi plictisitori. Atunci când i se cerea să simuleze sânge sau răni, găsea de fiecare dată noi metode, pentru că visa la scenele de violenţă care produseseră astfel de traume, le trăia, şi le imagina în detalii atât de vii, încât culesese elogiile tuturor directorilor facultăţii, care se succedaseră în cei patru ani de studiu.

Să o macheze pe Lily era ca şi cum ar fi făcut dragoste. Simţea cu toată puterea fiinţei lui că o transforma nu numai în înfăţişare, dar şi înlăuntrul ei. Prin el, ea devenea altcineva. O necunoscută. La acea vreme, el trăia o formă specială de intimitate, transcendentală. Era ca şi cum, machiind-o, o ucidea, pentru a o face să renască, în toată splendoarea ei, atunci când apărea pe scenă.

La început, ea nu a părut interesată de el, sau cel puţin a reuşit să rămână distantă. Aflase că avea o astfel de reputaţie. Mulţi prieteni şi cunoscuţi îl sfătuiseră să stea departe de ea. În chip pervers, avertismentele lor nu-l făcuseră decât s-o dorească şi mai mult. Dorinţa creştea în el ca un val care ameninţa să-l ia pe sus.

– Mă doreşti sau crezi că mă doreşti, îi spusese ea la un moment dat, în acele vremuri îndepărtate, dar eu ştiu exact ce vrei.

Îl uimise cu aceste vorbe, dar, la fel ca de fiecare dată când ea spunea sau făcea ceva, dincolo de şoc răzbătea adevărul: ea fusese suficient de interesată pentru a face cercetări asupra lui. Nu i se părea genul de persoană care să-şi piardă timpul cu lucruri care n-aveau pentru ea nici un fel de importanţă. Şi nu se înşelase. La şase luni după absolvire, erau logodiţi.

La acel moment, el renunţase la machiaj în favoarea scenografiei, din dorinţa de a recrea realitatea în cel mai larg sens cu putinţă. Se plictisise de sarcina

mult prea măruntă de refacere a fizionomiilor. Avea nevoie de o canava mai amplă pentru a-şi da frâu liber imaginaţiei. În extrem de elogiatele sale scenografii se regăseau simboluri nu numai din opera dramaturgului, ci şi specifice fiecărui personaj principal. Era ca şi cum ar fi imaginat eroii, camuflându-le cu grijă şi la vedere cea mai puternică latură a personalităţii.

După un an, în iunie, s-au căsătorit. A fost o nuntă frumoasă sau, mai degrabă, Lily era frumoasă în rochia ei strălucitoare, de satin, cu mâneci transparente din tul. Un incident a stricat însă perfecţiunea evenimentului. În timpul recepţiei, el se dusese la toaletă, şi, la întoarcere, o văzuse pe Lily discutând aprins cu vărul lui, Will. Ceeea ce l-a înfuriat peste măsură a fost mâna lui, aşezată pe braţul dezgolit al lui Lily. Tulul alb al mânecii se ridicase precum perdeaua unui budoar, dând la iveală acele locuri pe care n-avea dreptul să le mângâie nici un străin. Era de neconceput.

A fost nevoie de intervenţia cavalerului de onoare şi a altor trei lucrători din restaurant pentru a-l scăpa pe văr, a cărui faţă devenise între timp o masă însângerată. Will nu se mai putea ţine pe picioare, ceea ce l-a făcut să jubileze după ce au fost despărţiţi, şi el, împins spre ringul de dans.

Formaţia tocmai interpreta *We are family*[1] şi au reluat petrecerea cu primul dintr-un şir de ritmuri muzicale la fel de frenetice ca zgâlţâitura încasată de Will.

Stă, cu picioarele depărtate, în faţa aparatului de aer condiţionat care mănâncă din greu, deşi mai mult ca sigur că nu mai are pic de freon în el de ani de zile. Cel puţin aici, aerul cald, aşa cum e, se mişcă. În ciuda eforturilor sale de a ţine la distanţă lumea exterioară, luminile de neon strălucitoare se strecoară prin lamelele obloanelor. În curtea interioară de beton aflată mai jos există o piscină, sau cel puţin aşa crede, amintindu-şi de un oval negru-albăstriu pe lângă care trecuse la sosire, în urmă cu câteva zile – sau poate săptămâni? Se gândeşte că ar putea coborî pentru a plonja cu trupul asudat în apă. Dar poate că şi aceasta este la fel de călduţă ca cea de la robinet, şi toate străduaniile n-aveau decât să-l facă să transpire şi mai tare. În orice caz, ştie prea bine că nu va încerca. Se află în buncărul său, ultimul loc de odihnă, din care îşi provoacă duşmanii să vină să-l ia cu picioarele înainte.

Christopher se născuse la şase luni după nuntă, dar nu prematur. Nu, venise pe lume la timp. Era un copil drăguţ, lipsit de trăsăturile acelea de pigmeu, specifice celor mai mulţi nou-născuţi. Avea părul la fel de blond ca al mamei sale şi tenul ei rozaliu, ca florile de măr, dar musculatura şi conformaţia robustă erau ale tatălui, iar, în timp, avea să devină o versiune mai solidă şi mai chipeşă a celui care îi dăduse viaţă.

[1] Celebră melodie dance lansată în 1979 de grupul Sister Sledge, format în 1972 de patru din cele cinci surori Sledge, nepoatele cântăreţei de operă Viola Williams (n. tr.).

Aşa se gândise dintotdeauna la el însuşi, raportându-se la fiul său, ca şi cum Lily nu ar fi fost decât un receptacul al sămânţei sale, şi genele ei nu ar fi jucat nici un rol în devenirea fizică sau emoţională a lui Christopher. Iisuse, spera că aşa şi era.

Şi totuşi... Îşi aminteşte de ziua când Christopher descoperise una dintre primele sale machete scenografice – o superbă construcţie la scară 1:8, din cartoane colorate, bucăţi de lemn şi metal, pe care o făcuse pentru ultimul act al piesei *Moartea unui comis-voiajor*[1]. Christopher avea la acea vreme zece sau unsprezece ani. Băiatul smulsese exemplarul vechi, cu marginile răsucite, al cărţii care zăcea pe un raft din bârlogul pe care el îl numea atelierul său şi îşi invitase părinţii să-i urmărească reprezentaţia. Băiatul a interpretat rolul lui Biff[2] şi n-a fost rău deloc. Evident, Lily îl încurajase şi luase pentru un timp lecţii de actorie. Dar chiar şi atunci, Christopher era perfect capabil să gândească şi să decidă singur. Caracterul haotic şi public al actoriei era mult prea stresant pentru el. Era fascinat de computere; iubea precizia şi logica lor impecabilă. În cadrul primului său proiect în adevăratul sens al cuvântului, a creat un program de calculator pentru schimbarea scenografiei, aşa încât tatăl său să poată modela interioare şi exterioare tot mai complexe şi mai complicate, imitând realitatea în modalităţi inteligente care nu îi fuseseră până atunci accesibile.

Nu este deci de mirare că acest proiect – un triumf artistic, deşi cu o valoare comercială limitată – îl apropiase de fiul său într-un mod la care nici nu îndrăznise să viseze. Şi din aceeaşi cauză, era sigur, Christopher prefera să-i facă lui confidenţe, şi nu băieţilor de aceeaşi vârstă.

– Nu mă înţeleg, habar n-au cine sunt eu cu adevărat, i-a spus Christopher într-o zi.

Iar în alte zile, în timpul plimbărilor lungi pe care le făceau împreună, îi povestise idilele sale.

– Sunt toate, de la bun început, sortite eşecului, mărturisise el, pentru că, şi când sunt cu ele, întrevăd că relaţia o să se sfârşească, şi asta mă aruncă pradă disperării.

– Atunci de ce nu îi pui singur capăt? întrebase el.

– Pentru că nu pot, răspunsese Christopher. Acea primă îmbujorare care te urcă pe culmile extazului, nimic nu se compară cu ea.

Descoperise cu uimire că fiul său păstra mărturii ale tututor legăturilor sale amoroase – bucle de păr, mărgele, un lanţ de gleznă, chiar şi un muc de ţigară pe care rămăseseră imprimate urmele roz ale buzelor fostei iubite. Acceptase acest fetişism pentru că îl înţelegea pe deplin, deşi, evident, nu-i povestise nimic lui Lily.

Apoi venise momentul când îl găsise pe Christopher stând în camera lui, în faţa ferestrei deschise. Era în toiul nopţii, în acele clipe când întreaga lume pare tăcută şi îndepărtată.

---

[1] Cunoscută piesă a dramaturgului american Arthur Miller (1915–2005), pusă pentru prima oară în scenă în anul 1949 (n. tr.).

[2] Fiul cel mare al lui Willy Loman, protagonistul piesei (n. tr.).

— Ce faci? l-a întrebat.

— Mă gândeam cum ar fi dacă aş sări.

— Să sari? repetase el, neînţelegând pentru o clipă ce voia să spună.

— Să mă omor, tată.

Se apropiase de fiul său.

— De ce ai face aşa ceva?

— Tu de ce crezi?

Din nou, nu se alarmase; din nou, înţelesese prin ce trecea Christopher. Şi el se simţea în contratimp cu lumea, alienat, uneori înstrăinat chiar şi de el însuşi.

Îşi pusese mâna pe umărul fiului său, cu senzaţia că era chiar propriul umăr.

— Nu ţi face griji, fiule. În viaţă, lucrurile se mai schimbă.

— Da, dar asta nu înseamnă că va fi mai bine.

— Păi, nimeni n-are cum să prevadă.

Christopher încuviinţase şi mersese să închidă fereastra, spunându-i:

— Mulţumesc, tată. Mulţumesc că n-ai încercat să mă minţi.

Deşi e stricat, aparatul de aer condiţionat huruie ca motoarele avionului cu reacţie, care l-a adus la Buenos Aires. Curentul de aer cald îi ridică firele de păr de pe braţe şi piept, iar el priveşte în jos, spre picioare, gândindu-se la moarte. Nu mai are la ce să se gândească, şi acum se întreabă dacă a existat vreodată altceva.

Când anume şi-a dat seama că era ceva în neregulă cu Lily? Deşi îşi frământă mintea de luni bune, nu poate nici acum să delimiteze momentul. Poate că nici n-a fost un moment precis, poate că, la fel ca toate celelalte lucruri din viaţa sa, dispariţia soţiei avusese o mie de faţete. Pentru că, până în ultima clipă, ea fusese o actriţă desăvârşită. Era cel mai îndreptăţit să-i ştie toate şiretlicurile – el, care era cel mai apropiat de ea, care n-avea cum să fie obiectiv pentru că ea era soţia şi iubita lui. Ea era însă pentru el asemenea unui ceas cu un mecanism complicat, al cărui ticăit îl cunoştea în toate amănuntele.

Ceea ce îi atrăsese, în cele din urmă, atenţia fuseseră detaliile minore, atât de mărunte, încât nici măcar Christopher nu le sesizase. Numai el, care era obsedat de ea şi o fetişiza – numai el ştia. Deşi, în fond, nici el nu ştiuse – cel puţin nu de la început. Dar, treptat, suspiciunea se trezise în mintea lui şi pusese apoi definitiv stăpânire pe el. Aşa că începuse să cerceteze totul cu minuţiozitate.

Îşi aminteşte de ziua în care intrase în camera ei. Intra mereu acolo, târându-se în mâini şi genunchi, în căutarea unor părticele din ea – o bucată de unghie, tăiată şi rătăcită pe jos, sau un fir de păr pubian. Cel mai mult îi plăceau genele, nu numai pentru forma lor curbată, perfectă, ci şi pentru că reprezentau ceva atât de intim, încât, atunci când apuca una cu vârful degetelor, aproape că putea să audă bătăile inimii ei. Ea exista, pur şi simplu, în acel folicul minuscul, ca un spirit care intrase înapoi în lampă, pentru a rămâne pe veci alături de el.

Sculptase în mahon o cutie uşoară, cu marginile înclinate şi colţurile ascuţite, în care aşezase o fotografie 8 x 10 a lui Lily, făcută în timpul lunii de miere.

Părea să aibă ochii înrourați și, în spatele aurei create în jurul părului ei, se iveau frunzele de palmieri din Bali, cam nefocalizați și semănând cu Tjak, pasărea locală cu față de om. După fotografie ascunsese mărunțișurile adunate periodic din camera ei, dintre care unele aruncau umbre nedefinite pe fața ei.

În acea zi descoperise însă altceva, o bucățică de hârtie pe care apărea o însemnare. S-a gândit că este un bilețel, deși nu era scris în engleză și nici într-o altă limbă care utiliza alfabetul latin. Păreau rune, vechi și deci necunoscute. Astfel că bănuielile, deja deșteptate, se amplificaseră.

Din anumite puncte de vedere, ea era perfectă și, în lumina suspiciunilor lui, această perfecțiune absolută s-a dovedit a fi cea mai adâncă fisură în prefăcătoriile ei. În toate privințele, întruchipa soția și mama ideală. Gătea cine apetisante, îi oferea partide de sex care debordau de imaginație, era totdeauna prezentă pentru Christopher, atunci când băiatul era bolnav sau în toane proaste, și se purta atât de frumos cu prietenele lui, încât multe dintre ele păstrau legătura cu ea mult timp după ce rupseseră relația cu fiul. Nu se plângea niciodată când soțul pleca în călătorii de afaceri și era recunoscătoare când el îi întorcea favoarea, atunci când și ea lipsea de acasă din aceleași motive.

Era o fațadă desăvârșită, și viața lor mergea înainte exact așa cum ar fi trebuit să meargă. Numai că nimic nu este perfect în viață și, după cum Christopher avea să descopere curând, fericirea este la fel de efemeră ca o floare de cireș. De fapt, concepția aceasta îi aparținea, cum că fericirea este iluzorie.

Să luăm, de exemplu, sexul. Deși era cât se poate de adevărat că în colegiu avusese o mulțime de prietene, acest lung șir de legături amoroase nu se datorase căutuși de puțin sexului, față de care el nu arătase decât indiferență. Nu, el căutase permanent ceva. La început, nu știuse ce, simțise doar că fiecare fată pe care o cunoscuse reprezentase, în felul ei, o deziluzie. Mai târziu, înțelesese că ceea ce căuta era o umbră a sa, un suflet geamăn care să posede acele calități care lui îi lipseau, dar după care tânjea.

Lily îi oferise cele mai elaborate ritualuri erotice de care avusese parte vreodată. Deloc surprinzător, ajunsese să le aprecieze, apoi să le râvnească, dar dorința care înmugurise în el se transformase în dependență, și această revelație amară îl aruncase pe culmile disperării.

Imediat ce se eliberase din vraja fericirii, totul se schimbase. Aflase că Lily lucra pentru Agenție, și nu la Fieldstone Real Estate sau, ulterior, la March & Masson Public Relations. De fapt, avusese biroul în sediul Fieldstone și, ulterior, la March & Masson, numai că ambele firme erau deținute și administrate de Agenție, două decoruri care copiau realitatea la fel de bine ca cele proiectate de el.

Aude zgomotul unei zgârieturi la ușa camerei sale de hotel și se întoarce, pregătit să-și înfrunte soarta, ca și cum s-ar afla în fața lentilei unui aparat foto. N-au decât să vină acum, el unul este gata, pentru că, dacă vor sparge ușa, vor da peste Harold Moss sau Max Brandt. Pentru el, asta n-avea absolut nici o

importanţă, dar, pentru ei, va fi o decepţie cruntă. Cât despre el, va dispărea, precum o lumânare de ceară topită la căldura flăcării.

Unde rămăsese? A, da, la Lily. Lily, bineînţeles. Începutul şi sfârşitul lui.

– Ştiu exact ce vrei de la mine, îi spusese ea la începutul relaţiei lor, şi aşa şi era, putea să vadă prin el, să ajungă la miezul gol al fiinţei lui. De fapt, este sigur că acesta a fost şi motivul pentru care ea l-a luat de bărbat. Pentru că el era atât de gol pe dinăuntru, încât ea putea să-l modeleze după placul inimii şi să-l transforme în iubitul ei ideal. Îl putea întoarce pe toate feţele şi, oricum, n-avea să conteze, pentru că în el nu se afla nimic.

După ani şi ani, el o întrebase:

– Ce anume vrei de la mine?

Era noapte şi zăceau în pat, dezbrăcaţi şi transpiraţi după atâtea extaze acrobatice. Ea rămăsese deasupra lui şi n-avea nici un chef să se dea jos. Era o noapte liniştită, ca toate nopţile în care făceau dragoste, ca şi cum totul în jurul lor înceta să mai existe.

– Credeam că ştii, doar e atât de limpede. Te iubesc.

O minciună, deşi probabil nu prima pe care i-o spusese. Acea primă minciună ar fi putut fi „Nu te uita aşa la mine, îmi provoci scârbă" sau, atunci când o machia, când o ucidea: „Nu însemni nimic pentru mine. Nu-mi pasă dacă mori sau trăieşti." După care, renăscută pe scenă, ar fi privit spre culise, către locul anume în care ştia că stă el, pentru a urmări fiecare reprezentaţie, şi ar fi adresat un zâmbet umbrei lui.

Actorii erau, fără nici o îndoială, experţi în crearea propriei realităţi, dar să mintă, ei bine, asta e cu totul altceva. Acum, când se apropie de ultimul liman al vieţii, stând în căldura înăbuşitoare a unei veri care ar fi trebuit să fie iarnă, i se pare că Lily dezvoltase o dependenţă faţă de minciună, aşa cum alţi oameni devin dependenţi de heroină sau cocaină. Bănuieşte că se droga cu minciuni – nu, nu bănuieşte, *ştie*, pentru că, modelându-l, se trădase pe sine, permiţându-i să o cunoască la fel de bine şi de profund cum îl cunoscuse ea pe el.

Poate că, la urma urmelor, nu minciuna în sine, ci natura ei o dăduse de gol. Atunci când minciunile se schimbaseră, într-un mod subtil dar nu mai puţin evident, el ştiuse. O urmărise într-una din călătoriile ei de afaceri şi o văzuse introducând ceva într-o colivie vopsită, prinsă de un par curbat, din lemn, undeva, în ţinutul rural din Maryland. Ea plecase, dar el rămăsese să aştepte. Şi, după douăzeci de minute, sosise o maşină din care coborâse un bărbat. Bărbatul s-a dus direct la colivie şi, atunci când a scos dinăuntru acel ceva lăsat de Lily, el şi-a declanşat aparatul de fotografiat la zoom digital 10X.

A dus pozele la Agenţie, unde au stârnit vâlvă.

Apoi le-a arătat bucata de hârtie găsită în camera lui Lily.

– Nu sunt rune, spuseseră cei de la Agenţie, tot mai agitaţi. E un text în arabă.

Se trezeşte în întuneric, auzind un fornăit, ca şi cum un câine mare şi rău ar fi amuşinat la uşa lui. Se dă jos din pat într-o clipită. Când adormise? Nu-şi aminteşte, şi oricum nu contează. S-a scurs ceva timp, dar e încă noapte.

Bagă mâna sub pernă şi îndepărtează o ploşniţă de pe ţeava sinilie a pistolului său semiautomat. Arma i-a fost de mare folos în toţi aceşti ani. Pe mânerul ei sunt mai multe crestături, câte una pentru fiecare om ucis. Astfel, morţii îi sunt întotdeauna alături, ca nişte iubite care îl dezamăgiseră, dar pe care nu le putea da uitării. Astfel poate dovedi pe unde a umblat şi cum a ajuns aici. Pentru alţii, acest mod de a gândi ar putea părea pervers, chiar ilogic, numai că el nu a fost niciodată atât de prost încât să se încreadă în logică.

Îşi verifică din nou pistolul, deşi n-are de ce, cu o precizie de mare spion, de care este mândru. E încărcat. Scoate un alt set de cartuşe şi îl bagă în buzunarul stâng, şi apoi încă unul, care ajunge în buzunarul drept.

În acel moment, în cameră pătrunde un zgomot puternic, şi uşa se clatină din ţâţâni. Se repede spre jaluzele, le ridică. Încăperea este inundată de milioanele de lumini ale oraşului, care strălucesc, aproape orbindu-l. Uită că şi-a jurat să nu iasă afară şi deschide fereastra. Dincolo de pervazul din beton fărâmat se află o ieşire metalică, neagră, pentru cazuri de urgenţă, pe care se aruncă. Dinăuntru se aude un zgomot asurzitor, dar nu se uită înapoi şi se avântă pe treptele metalice, urcând cu sufletul la gură, fără a se opri nici măcar o clipă pentru a privi cerul înalt şi munţii din fundal. Însă când ajunge pe acoperiş, primul lucru pe care îl vede este oceanul sclipitor care se înalţă tumultuos, pentru a se pierde apoi în întinderea mare de nisip, a cărui culoare şi curbură se aseamănă perfect cu genele lui Lily.

Priveşte în jur. Peisajul în care a păşit este la fel de plat ca o scenă goală, şi miroase a creozot şi peşte stricat. Ici-colo se văd carcasele turtite ale gurilor de ventilaţie, dar acoperişul este dominat de schela de care atârnă o enormă firmă de neon care anunţă numele hotelului: EL PORTAL, *pragul*, de parcă ar fi un loc al plăcerilor, şi nu o speluncă plină de ploşniţe. Înţelege totul perfect. Nu e decât un decor de teatru, o construcţie imensă, o fantezie în culori vii, care încearcă să imite realitatea. Privit de aproape, scheletul metalic, negru şi urât se înalţă însă ameninţător, simbol deprimant al expansiunii urbane.

De jos urcă spre el sunete haotice, stridente. Se dă înapoi. Cu arma pregătită, caută cu privirea o gaură de ventilaţie şi se ghemuieşte în spatele ei. De aici poate vedea orice eventual urmăritor. În spatele lui, firma de neon sfârâie şi aruncă în jur lumini colorate, ca un astru stins. Vede porumbei rotindu-se pe cerul de o strălucire nefirească. Jos, în depărtare, un câine latră, un sunet de animal oropsit pe care îl înţelege, deşi nu-şi poate explica de ce.

Deodată, sesizează o mişcare deasupra parapetului – un contur, o siluetă cu mult mai întunecată decât noaptea sclipitoare, şi apasă pe trăgaci. Silueta, acum mai vizibilă, se preface într-un om. Omul vine spre el chiar în timp ce trage glonţ după glonţ. Aruncă încărcătorul gol, se retrage spre o altă gaură de ventilaţie şi scoate din buzunar al doilea set de cartuşe. Începe imediat să tragă,

foc după foc, până ce o goleşte. Se dă înapoi, spre scheletul din bare metalice încrucişate, pe care se sprijină firma de neon, şi îşi reîncarcă arma cu ultimul set de cartuşe. Agăţându-se de nebuloasele lumini colorate, ca de ultimele rămăşiţe ale trecutului său, trage orbeşte, ştiind de acum că omul va continua să înainteze spre el, neatins şi netulburat, de neoprit...

Se trezeşte în întuneric, lac de sudoare şi cu mintea încă pe jumătate paralizată. Coşmarul îi pare cumva mai real decât realitatea pe care o trăieşte acum. Şi, în mod cert, mai real decât orice a trăit vreodată. Ciocănitul la uşă vine ca la un semn, ca şi cum coşmarul ar fi fost un presentiment. Numai că el crede în paranormal la fel de puţin ca în raţiune.

Nu e un câine care amuşinează. Din spatele uşii se aude o voce omenească. Trage siguranţa pistolului şi îşi croieşte drum, şerpuind printre vrafurile de pagini rupte din reviste şi îndoite (nu îndrăzneşte să le dărâme!), spre un loc, chiar lângă uşă. O să le arate el! E prea deştept pentru a sta în faţa uşii, acum că duşmanii vor trage prin ea, după toate probabilităţile, rafale de mitralieră, după ce îl vor fi ademenit aici cu vorbe linguşitoare.

Îşi trage răsuflarea şi apoi expiră încet şi sigur, exact aşa cum va apăsa, cât de curând, pe trăgaci. Îşi răsuceşte apoi partea superioară a trunchiului pentru a şi lipi ochiul de ferăstruica din uşă. Se uită, clipeşte, priveşte din nou, apoi revine la poziţia dreaptă de dinainte. Vocea se face iar auzită – vocea familiară a fiului său.

– Christopher? întreabă, cu o voce cumplit de subţire şi spartă, după atâta tăcere.

– Eu sunt, tată. Deschide uşa, te rog.

Respiră încă o dată adânc şi lasă aerul să iasă încet, încercând să se liniştească. Nu se poate. Fiul lui e aici! De ce?

– Tată?

– Îndepărtează-te de uşă, fiule.

Riscă şi aruncă din nou o privire prin ferăstruică. Christopher se conformase. Prin lentila în ochi de peşte îl vede acum din cap până-n picioare. Fiul său poartă un tricou alb, cu guler, şi pe deasupra un costum uşor, din in. Are în picioare mocasini lustruiţi, cu ciucuri. Pare că tocmai a coborât din avion.

– Tată, te rog, lasă-mă să intru.

Îşi şterge sudoarea de pe faţă. Zăboveşte o clipă cu mâna pe lanţul de la uşă. Dacă duşmanii l-au luat prizonier pe Christopher şi l-au târât aici împotriva voinţei lui? Nu va afla niciodată adevărul dacă va rămâne de această parte a uşii. Trage lacătul, descuie uşa şi spune:

– Bine, fiule. Intră.

Apoi face un pas în spate, în aşteptare.

Christopher intră în cameră şi închide uşa după el, fără să i se spună.

– Încui-o, te rog, zice bărbatul.

Christopher face întocmai.

– Ce-i cu tine aici?

– Am venit după tine, tată.

– Ce vrei să spui? întreabă şi mijeşte ochii, strângând şi mai tare arma în mână.

– Ai ucis-o pe mama, răspunde Christopher.

– N-am avut de ales.

– Nu primiseşi nici un ordin.

– Nu mai era timp. Era agent dublu, lucra pentru...

– Tată, te înşeli.

– Nici vorbă. Am văzut-o cum pune informaţiile secrete...

– În colivie. Tată, tu ai făcut asta. Tu ai pus dosarul acolo.

Face un pas în spate, clătinându-se îngrozit.

– Cum?

Camera se învârte cu el.

– Nu, eu...

– Te-am văzut cu ochii mei. Şi te-am fotografiat.

– Minţi!

Christopher zâmbeşte trist.

– Noi nu ne-am minţit niciodată unul pe celălalt, tată. Sau poate c-ai uitat?

Capul îl doare tot mai tare, şi tâmplele îi zvâcnesc.

– Nu, numai că...

– Tată, ai fost bolnav. Şi eşti şi acum.

Întinde o mână spre el, într-un gest de rugăminte stăruitoare.

– Ai crezut că mama vrea să te trădeze şi...

– Nu, nu, am găsit în camera ei bucata aia de hârtie, cu rune pe ea!

– Biletul în arabă, tată. Tu l-ai scris. Vorbeşti araba fluent.

– Da?

Îşi apasă tâmpla cu vârfurile degetelor. Dacă nu i-ar plesni capul de durere, poate că ar gândi mai limpede. Nu-şi aminteşte însă când a gândit ultima dată limpede. Să aibă fiul său dreptate?

Un gând straniu şi înfiorător îi trece brusc prin minte.

– Cum de vorbeşti aşa cu mine? De unde ai aflat toate astea? Nu ştii nimic despre mama ta şi despre mine... despre viaţa noastră secretă. Nu eşti decât un simplu programator de computere.

Christopher îl priveşte liniştit, zâmbindu-i cu şi mai multă tristeţe.

– Tu lucrezi în domeniul calculatoarelor. De aceea ai fost recrutat de Agenţie şi aşa ai devenit şi agent dublu – într-una dintre călătoriille tale la Shanghai sau Bangalore, nu se ştie exact, şi acum nici nu mai contează. Important e să-mi dai mie arma şi să plecăm amândoi de aici.

O furie oarbă îl face să ridice pistolul.

– Nu plec nicăieri, nici cu tine, nici cu nimeni altcineva.

– Tată, te rog, fii rezonabil.

— Nu există raţiune pe lumea asta! strigă el. Raţiunea e o iluzie, la fel ca şi iubirea.

Îşi ridică arma, ţintindu-l pe Christopher, care scoate rapid de la spate un Walther PPK[1] şi îl împuşcă, simplu şi precis, drept în frunte.

Christopher privi în jos, spre cadavrul tatălui său. Era curios să vadă ce o să simtă. Nici o emoţie. Ca şi cum inima i-ar fi fost atât de înăbuşită sub atâtea straturi de identitate, încât nici un eveniment, oricât de traumatic, n-o mai putea clinti.

Regulile stabilite de Agenţie prevedeau ca orice dovadă de exterminare să fie imediat înlăturată. Evident, va face asta, şi cu o precizie de mare spion, de care era mândru.

Se uită în jur şi descoperi toate creaţiile tatălui său, refăcute cu dragoste, în detalii miniaturale elaborate, din paginile revistelor pe care le cumpărase sau le luase din holul hotelului.

Iată decorul din *Neguţătorul din Veneţia* şi cel pentru *Un tramvai numit dorinţă* şi scenografia, atât de elogiată pentru originalitatea sa, realizată pentru reluarea reprezentaţiilor cu piesa *Caruselul*. Toate spectacolele la care lucrase bărbânul erau prezente aici în miniaturi, atât de inteligent create, încât se minună încă o dată de geniul tatălui său.

La duş, a dat peste decorul pentru *Moartea unui comis-voiajor*. L-a studiat pentru o vreme, replicile semnate de Arthur Miller zburându-i iute prin minte, ca ştirile transmise prin telex. După un timp nedefinit, s-a aplecat. L-a luat, aruncându-l peste trupul tatălui său. A scos un tub de gaz de brichetă, special cumpărat, şi a vărsat conţinutul peste cadavru. Apoi, cu spatele spre uşă, a descuiat-o, în timp ce aprindea un chibrit, privindu-l cum se arcuieşte, căzând, precum cortina finală, peste sfârşitul a tot şi a toate.

În viaţă, lucrurile se mai schimbă. Da, dar asta nu înseamnă că va fi mai bine.

Ieşi din hotel pe uşa din spate, în zorii urât mirositori, duhoarea de gaz şi păr ars acoperind-o pe cea de excremente umane şi putreziciune. Întinse gâtul, căutând cu privirea primele fire cenuşii de fum, şi se decise să-şi creeze o nouă identitate. Va trece de vamă ca Biff Loman.

Ideea i-a adus zâmbetul pe buze, făcându-l să semene pentru o clipă, izbitor de bine, cu tatăl său.

---

[1] Polizei Pistole Kriminal (PPK), pistol semiautomat de calibrul 9 mm, cu dimensiuni relativ reduse, uşor de mânuit şi de ascuns, şi foarte precis. Este fabricat, începând din 1932, de firma germană Carl Walther GmbH Sportwaffen. A devenit foarte popular în Germania în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, când a intrat în dotarea armatei şi a poliţiei, fiind folosit şi de oficialii nazişti (Hitler s-a sinucis împuşcându-se cu un PPK) (n. tr.).

Christopher Rice

CHRISTOPHER RICE şi-a publicat prima carte, thrillerul gotic *O mulţime de suflete*, la numai douăzeci şi doi de ani. Fiind fiul lui Anne Rice, cunoscuta autoare de romane cu vampiri, volumul său s-a bucurat de atenţie din partea presei, dar a fost întâmpinat cu destul de mult scepticism. Al doilea său bestseller din topul *New York Times*, purtând titlul *Grădina de zăpadă*, a fost însă cel care i-a consolidat reputaţia de scriitor capabil să se adreseze, prin intermediul unor eroi homosexuali bine definiţi, unei audienţe comerciale mai largi.

Penultimul său roman, *Lumina dinaintea zilei*, explorează aspectele sordide din miezul comunităţii ghetto gay din Los Angeles. De fapt, în primele sale trei thrillere, Rice s-a concentrat în mod consecvent asupra relaţiilor complexe care se dezvoltă între personaje hetero şi homosexuale unite printr-o traumă comună. *Grădina de zăpadă* are la bază minciuna ucigătoare care ameninţă prietenia strânsă dintre o femeie heterosexuală şi un bărbat gay. În *Lumina dinaintea zilei*, Rice analizează relaţia parentală care se stabileşte între un autor de romane de mister de mare succes şi asistentul său homosexual. Tema reapare şi în *Man Catch*, unde o tânără descoperă secretul bine ascuns al homosexualităţii unei persoane dragi, ceea ce provoacă un şir de violenţe într-o familie până atunci strâns unită.

Man Catch a reprezentat pentru Rice o adevărată provocare. Nefamiliarizat cu tehnicile prozei scurte şi apreciat pentru descrierile sale detaliate de peisaje şi puterea de a crea o atmosferă aparte în romanele sale, a studiat efectele folosite de Richard Matheson şi David Morrell, încercând să realizeze, în cât mai puţine cuvinte, o construcţie epică perfect structurată. La început, i-a fost greu să renunţe la acele elemente de culoare şi atmosferă la care îi place să apeleze în lucrările sale. Dar, în cele din urmă, după cum el însuşi a mărturisit, a fost o experienţă care a meritat din plin efortul.

MAN CATCH

DE LA MASA EI DE LÂNGĂ FEREASTRA aglomeratului Starbucks, Kate vedea bine dincolo de parcarea plină de maşini şi de şoseaua interstatală şerpuitoare, până spre locul unde soarele la apus preschimba munţii San Bernardino în fantome ameninţătoare, care se profilau la orizont. După ce

îi cedase laptopul, Rick dispăruse în mallul de alături; presupunea că hoinărea printre rafturile de la Border's, unde frunzărea cărţi despre pescuit, vânătoare sau alt hobby ciudat, de adult, pe care îl deprinsese de la tatăl lui după absolvirea liceului.

Era prima lor călătorie în doi, îi aşteptau trei zile de drum până la o cabană de pe malul lacului Arrowhead[1], trei zile fără părinţi atenţi să verifice dacă dormeau în paturi separate. În mai puţin de o lună, aveau să plece la colegii diferite, iar fiecare oră petrecută împreună era prea preţioasă pentru a fi pierdută pe drum.

Spre deosebire de prietenul ei, Kate era sigură că avea să găsească un drum mai scurt spre cabană. Imediat ce a tastat primele două litere din Mapquest[2], motorul de căutare din computerul lui Rick a afişat o adresă din lista sa de site-uri recent accesate.

www.ManCatch.com[3]

Convinsă că era o pagină web care îi învăţa pe fraierii ca Rick cum să-şi administreze finanţele, Kate a intrat pe site. Pe monitor a apărut o imagine mare cu un bărbat latino-american, musculos, stând întins, pe jumătate dezbrăcat, pe o cuvertură de pat de culoare albă, cu o mână aşezată peste umflătura din chiloţii albi. Potrivit bannerului roz care pâlpâia intermitent deasupra capului bărbatului, ManCatch era site-ul numărul unu din ţară în domeniul homosexualităţii. Aproape că a izbucnit în râs. Fără îndoială, Rick accesase site-ul accidental.

Apoi a remarcat setarea prin care numele şi parola utilizatorului erau reţinute în memoria computerului, fapt deloc surprinzător, având în vedere că Rick trecuse prin cei patru ani de liceu fără a se strădui măcar să ţină minte combinaţia lacătului de la dulăpiorul lui. Numele înscris în rubrica utilizatorului era *SoaksGuy*. S-a gândit că S Oaks era Sherman Oaks, suburbia din San Francisco Valley unde crescuseră amândoi. Când a intrat la istoric, a descoperit că Rick accesase ManCatch cu o noapte înainte, la orele 1:30 a.m., când îl credea adormit lângă ea.

Acasă la ea. În patul ei.

A răsuflat scurt, sacadat. Fără să stea prea mult pe gânduri, a apăsat butonul de logare. S-a trezit trecând în revistă profilurile membrilor ManCatch, în care fiecare bărbat îşi dezvăluia preferinţele sexuale într-un limbaj codificat, care combina jargonul arogant, de fiţe, cu păsărească folosită de prietenele ei când îşi trimiteau bileţele în clasă. (*Caut tipi scula mare! Vrei sa joci? Baga-te in fatza! HIV – aici, fitzi 2)*. Cele mai multe prezentări erau însoţite

[1] Lac situat în Pădurea Naţională San Bernardino, la circa 150 km est de Los Angeles, supranumit „perla Californiei de Sud" (n. tr.).

[2] Editură cartografică şi serviciu web gratuit de căutare pe hartă, aparţinând în prezent companiei AOL (America Online, Inc.) (n. tr.).

[3] În engleză în original, traducerea aproximativă fiind *www.vânătoareadebărbaţi.com* (n. tr.).

de fotografii. Primele păreau relativ inofensive, înfăţişând în mare parte nişte piepturi goale, musculoase, şi capete cu păr tuns scurt, care îi făceau pe indivizi să semene cu nişte statui greceşti puse într-o lumină proastă. Urmară însă câteva erecţii ridicol de mari.

În spatele ei s-a auzit scârţâitul unui scaun tras pe podea. O mamă furioasă îşi târa tăcută băieţelul, care abia învăţase să meargă, spre ieşire. Când femeia a privit în spate şi a văzut că o adolescentă aparent normală îi expusese fiul la astfel de porcării, a părut deopotrivă rănită şi ruşinată, de parcă micuţul ei tocmai îi arătase degetul.

Umilită, Kate a continuat să treacă repede peste cele mai obscene imagini. A încercat să pună totul cap la cap. Potrivit istoricului, Rick nu accesase decât o dată site-ul în ultimele trei săptămâni. Numai că numele de utilizator şi parola sugerau că avea de gând să devină un vizitator constant. Atunci de ce îi lăsase ei laptopul, aparent fără să se gândească? Dar dacă era un client obişnuit şi şterse toate dovezile vizitelor anterioare, cu excepţia ultimei?

Nimic nu aprinde mai tare imaginaţia decât trădarea, şi-a dat seama Kate. Cu o claritate digitală, şi l-a imaginat pe Rick, îmbrăcat în şortul său ecosez, ieşind tiptil pe uşa întredeschisă a camerei sale, purtând cu grijă laptopul în ambele mâini, de parcă ar fi fost Sfântul Graal.

Ochii i-au căzut pe ceva care până atunci îi scăpase. În partea din stânga sus a ecranului exista o bară de meniu cu multe rubrici. Din câte se părea, Rick era un vizitator regulat; acum va vedea dacă îşi făcuse prieteni. Apăsă pe butonul Amici şi un singur nume apăru pe monitor: *FunForRtNow*. Lângă numele afişat era fotografia unui bărbat musculos, cu păr şaten, întins cu faţa în jos pe un pat. La început a crezut că era gol, apoi a observat şnurul subţire al suspensorului roşu ieşind de sub fesele expuse.

MESERIAS CAUT PARTENER! JOCI?
1,80 m, 70,7 kg, 27 ani, penis 22,86 cm, aici, in Studio City[1]. Tineri/batrani, valabili, te-ai prins? (valabili = sala 4 X sapt x mai mult!). + fierbinte! Nu grasi, fetite sau tacaniti. Fara labagii. Fara pufarezi[2]. Porno, schimb de roluri, sex oral. Marfa! Cool!

Fotografia n-a şocat-o. Dar modul obscen de direct în care individul se prezenta i-a întors stomacul pe dos. Apoi şi-a dat seama că se uita la alt profil.

Tocmai voia să tasteze *SoaksGuy* la Căutare, când a auzit o pocnitură în fereastră. Rick era lipit cu faţa de geam, ca şi cum fusese îmbrâncit de un bodyguard afară dintr-un club de noapte. S-a împleticit, dându-se cu câţiva paşi mai în spate, prea ocupat să râdă de lipsa lui de îndemânare pentru a observa expresia de pe faţa lui Kate.

[1] Cartier din zona San Fernando Valley, Los Angeles, California (n. tr.).
[2] În limbaj argotic, consumator ocazional de droguri (n. tr.).

— Am sunat-o pe mătuşă-mea, a spus cu voce tare, apropiindu-se de masă. Mi-a zis că e un lac superb, cam la jumătate de kilometru de cabană. Şi e uşor de urcat, zise şi se trânti pe scaunul din faţa ei, trecându-şi mâna prin claia de păr negru. Zice că e atât de rece în zori pentru că soarele se ridică... Iisuse! Ce-i cu tine?

Kate a întors laptopul spre Rick. Băiatul a tresărit, dându-se înapoi, de parcă fusese înţepat de o albină. Apoi a mijit ochii somnoroşi şi buza de sus s-a încordat. A răsuflat adânc.

— Noaptea trecută, a spus ea. La unu şi jumătate. Dormeam. Şi credeam că şi tu.

— Păi, dormeam.

— Computerul tău zice că erai aici, a ripostat ea, bătând uşor cu degetul în laptop pentru a-şi sublinia spusele. Sau poate că minte?

Băiatul a continuat să scuture din cap şi să privească fix la monitorul din faţa lui, căutându-şi parcă argumentele în profilul FunForRtNow. În cei doi ani de când erau împreună, Kate îl ţinuse permanent sub observaţie, studiind modul în care se comporta faţă de celelalte fete, zâmbetele care ar fi putut părea invitaţii, posibilele mângâieri pe părţi intime ale corpului. În tot acest timp, privise acolo unde nu trebuia.

Rick s-a uitat la ea cu ochi mari.

– N-am fost eu, Kate, a murmurat el.

– Atunci cine?

Băiatul a dat să spună ceva, dar n-a reuşit. Şi-a muşcat buza de jos şi şi-a dus mâna spre nas. Dacă el nu părea gata să se înece cu sentimentul de vinovăţie, ea, în schimb, era. A tras cablul laptopului din priză şi le-a înşfăcat pe amândouă dintr-o singură mişcare.

Era la câţiva paşi de maşina ei Toyota 4Runner când Rick a ajuns-o din urmă. În clipa când a prins-o de umăr, Kate s-a răsucit, ridicând computerul ca pe o bâtă de baseball şi aruncându-l spre el într-o curbă largă. Pentru o fracţiune de secundă, nu şi-a dat seama dacă îl lovise tare. Apoi băiatul a căzut cu fundul pe caldarâm, cu sângele ţâşnindu-i din nas şi scurgându-se peste gură. Kate a ieşit din parcare, atentă să nu dea cu maşina peste el. L-a văzut însă chinuindu-se să se ridice în picioare şi a avut un ciudat sentiment de uşurare.

În oglinda retrovizoare din interiorul Toyotei putea vedea rucsacul ticsit, aruncat de Rick pe bancheta din spate. După al patrulea apel al băiatului pe telefonul ei mobil, a oprit volumul soneriei. Şi-a sunat tatăl. Tata o să aibă grijă de toate. O să-l bată măr pe Rick şi apoi va pretinde că puştiul se rănise izbindu-se de ceva în timpul unei furtuni. În acea dimineaţă, în timp ce ea îşi împacheta lucrurile, tatăl îi spusese că seara avea o întâlnire cu nişte clienţi. Un detaliu nesemnificativ, aşa i se păruse la acel moment. Tatăl ei o lăsa pe

asistentă să preia mesajele, aşa încât nici măcar n-a putut să-şi aline supărarea ascultându-i vocea calmă, baritonală. Când a auzit-o pe asistentă, ochii i s-au umezit şi gura i s-a încleştat.

A închis.

Mama ei luase avionul spre San Francisco, cu două zile în urmă, pentru o convenţie unde îi învăţa, probabil chiar în acest moment, pe confraţii săi din domeniul afacerilor imobiliare cum să facă avere exploatând fiecare metru pătrat construibil. Mama ei nu trebuia să afle nimic, altfel va da vina pe ea. Sigur, Kate nu percepuse semnalele clare care dovedeau că prietenul ei se regula cu băieţi cunoscuţi pe internet. Sigur, Kate ar fi trebuit să se pregătească pentru o astfel de întâmplare neprevăzută. Mamei ei îi plăcea grozav să facă planuri. Iar acum planul lui Kate era să ajungă acasă cât mai repede şi să se bage în pat, aşteptând sosirea tatălui ei.

În centrul Los Angelesului, a dat peste un şir lung de maşini cu stopurile de frână aprinse şi a petrecut următoarele două ore târându-se în coloană spre San Francisco Valley, pe autostrada 101. Era trecut cu puţin de miezul nopţii când a ajuns acasă, la vila familiei, în stil Cape Cod[1], aflată pe o stradă şerpuitoare, la poalele dealurilor. Foarte posibil, Rick apelase la un prieten ca să-l aducă şi ajunsese înaintea ei, aşa că a parcat maşina mai departe, după colţul străzii.

Kate a deschis uşa din faţă, şi sistemul de alarmă a început să scoată bâzâituri scurte. S-a repezit la panou, gata să formeze codul, când zgomotul a încetat brusc. Nu se stricase alarma; era setarea care semnala că o uşă sau o fereastră era deschisă. În casă domnea însă întunericul. Tatăl plecase şi uitase să formeze codul pentru activarea sistemului de alarmă. Ceea ce era total neobişnuit pentru el.

Inima îi bubuia în piept. Îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei în maşină, dar se simţea de parcă ar fi alergat la un maraton. Uşa de la biroul tatălui ei era pe jumătate deschisă. Pe masă zăcea un vraf de hârtii în dezordine, dar ceva nu era în regulă: lipsea computerul. În dimineaţa aceea, tatăl îi spusese că, înainte să plece la San Francisco, mama dusese calculatorul la magazin ca să şteargă tot ce avea pe hard disk. Voia să-l ofere în dar bunicii de Crăciun şi să-i cumpere lui unul nou.

Ochii i s-au obişnuit cu întunericul şi a sesizat pe pereţii din jur o licărire slabă. Lumina venea de la etaj. La capătul holului era camera părinţilor, şi uşa fusese lăsată întredeschisă. A văzut pe bufet mai multe lumânări decorative. Multe altele, pe care nu le putea vedea, erau împrăştiate peste tot, dând întregii

[1] Stil arhitectonic introdus în America de coloniştii englezi în secolul al XVII-lea, devenit foarte popular în anii 1930–1950, când a fost folosit pe scară largă în suburbii. Construcţiile în stil Cape Cod sunt case de familie, relativ mici, cu un singur nivel sau parter şi mansardă, acoperiş în pantă, cu lucarne, coş şi obloane decorative (n. tr.).

încăperi o atmosferă fantomatică. Persoana aflată în dormitor o auzise, fără îndoială, dar nu se obosise să stingă nici o lumânare. Ideea a făcut-o să se destindă un pic. Poate că tatăl ei era în acel moment în cadă şi făcea baie.

A împins încet uşa. Tocmai voia să-şi strige tatăl, când a văzut că pe pat zăcea un bărbat, cu faţa în jos, şi o pată întunecată se încolăcea, pornind de sub capul lui şi întinzându-se peste cuvertură, acum de culoare maronie. Era un individ îndesat, musculos şi cu părul şaten, tuns scurt. A crezut din nou că era gol, apoi a observat şnurul subţire al suspensorului roşu ieşind de sub fesele expuse. Cu câteva ore înainte, văzuse o fotografie a bărbatului pe monitorul computerului prietenului ei şi aproape că s-a trezit şoptind cuvintele *Fun For Right Now*.

Înainte să apuce să strige, o umbră s-a desprins din întunericul băii, cu mâna ridicată înspre ea. Silueta i s-a părut familiară, apoi şi-a dat seama că mama ei îşi băgase părul lung înăuntrul puloverului negru pe care îl purta, ca un soi de cocoaşă hidoasă.

Vina a copleşit-o. A revăzut ochii mari, şocaţi ai lui Rick, atunci când îi arătase ce descoperise pe computer. Interpretase greşit răsuflarea lui grea şi teama din priviri drept o dovadă de vinovăţie. Rick ştiuse adevărul, şi nu îndrăznise să i l dezvăluie. Apoi a revăzut imaginea lor, adormiţi în camera ei, în timp ce tatăl se furişa în dormitor şi apoi afară, ţinând în braţe laptopul lui Rick. Propriul său computer era la magazin. Kate a încercat să deslu-şească ceva în lumina lumânărilor care pâlpâiau în încăpere, căutând un semn de viaţă.

– E mort? a întrebat.

– Vrei să-ţi spun ce făceau? Odată, când eu eram plecată şi tu dormeai, au făcut-o în curte. În curtea casei noastre, Kate, în timp ce tu dormeai.

Afară, o maşină a încetinit, apoi a intrat pe alee, cu roţile scrâşnind pe pietriş. Tatăl ei se întorsese şi avea să o găsească pe Kate prinsă în capcana întinsă de mamă.

– Kate, o să-ţi explic şi vei înţelege. Am tot încercat să discut cu tânărul ăsta şi să aflu ce făcea cu tatăl tău. Şi o să-ţi spun şi ţie. Şi când vei auzi, când vei şti, îţi va fi foarte greu să mai fii fetiţa lu' tata.

Kate a ieşit în fugă din cameră. La jumătatea scărilor, şi-a pierdut echilibrul. S-a rostogolit, izbindu-se cu capul de podea. Lovitura a făcut-o să-şi piardă pe moment răsuflarea. A încercat să se ridice în patru labe. O umbră s-a ivit dincolo de geamul cu zăbrele al uşii de la intrare. A auzit cheia răsucindu-se în broască.

– Kate!

Vocea mamei era liniştită şi fermă. A sesizat însă tonul imperativ. Nu trebuia decât s-o lase să-i explice. Atunci, poate că va înţelege. Şi nu-şi va mai pune viaţa în pericol pentru un tată care se făcuse vinovat de toate indiscreţiile de care îşi acuzase prietenul.

A zărit o rază de lumină strecurându-se prin uşă. S-a ridicat şi a împins-o cu toată puterea, încuind-o. Afară, tatăl ei a scos un mârâit surprins. Kate s-a lăsat să alunece pe podea, pregătindu-se pentru glonţul care avea să urmeze.

– Ei bine, văd că ai făcut alegerea, a spus mama ei, calmă.

Kate a auzit uşa de la dormitorul părinţilor ei închizându-se. Apoi un sunet scurt şi ascuţit, pe care n-a putut la început să-l identifice. Îi amintea de ceva din filme. Mintea îi galopa, în căutarea unui nume. *Amortizor.*

Tatăl stătea acum aplecat deasupra ei, cu sacoul aruncat pe un umăr, cravata desfăcută şi capul întors într-o parte, ca o marionetă, privind uluit scena din faţa ochilor săi şi încercând să priceapă ce zgomot ciudat venise dinspre dormitor.

Kate nu i-a oferit nici o explicaţie. L-a lăsat să urce şi să descopere singur totul, exact aşa cum plănuise mama ei.

Alex Kava

ALEX KAVA NU ŞI-A PUBLICAT primul roman, *Răul absolut*, cu intenţia de a demara o serie. De fapt, protagonista, psihologul criminalist Maggie O'Dell de la FBI, îşi face apariţia de-abia în capitolul al şaptelea al cărţii. Kava nu făcuse decât să preia pentru thrillerul său două cazuri separate, care făcuseră senzaţie în Nebraska, în anii 1980. Primul dintre acestea, implicând o serie de crime înfăptuite asupra unor băieţi, se petrecuse pe vremea când Kava însăşi lucra în acea comunitate ca redactor la un mic ziar local.

După mai mulţi ani, Kava s-a decis să scrie un roman. Era în vara în care John Joubert – care mărturisise cu treisprezece ani înainte uciderea a trei băieţi, fiind condamnat la moarte – a fost executat. Cealaltă crimă, un băiat omorât în zona Omaha la mai mulţi ani după prinderea lui Joubert, a rămas neelucidată până în ziua de azi. Aceste două cazuri reale au constituit sursa de inspiraţie pentru Kava. Apoi, datorită succesului înregistrat de *Răul absolut,* precum şi a simpatiei publicului faţă de eroină, Alex Kava a dezvoltat seria Maggie O'Dell, prin romanele *O fracţiune de secundă, Colecţionarul, Un dram de nebunie, Un rău necesar, Un caz muşamalizat* şi *Demascarea.* Romanul independent *O mişcare greşită* se bazează şi el, în parte, pe un caz real.

Kava consideră adevărul mai ciudat decât ficţiunea, opinie ce pare să-i fie confirmată cu fiecare cercetare întreprinsă pentru scrierea unei cărţi. Unul dintre aspectele cele mai incitante pentru cititori este relaţia dintre Maggie şi mama sa. Ea poate fi descrisă ca problematică, chiar încordată, şi în orice caz foarte îndepărtată de imaginea clasică a unei legături tipice mamă-fiică. Şi totuşi, la fel ca în viaţă, între ele se păstrează o anumită legătură, uneori inexplicabilă, alteori iraţională. În povestirea *Noapte bună, scumpă mamă*, Kava le poartă pe Maggie şi pe mama sa într-o călătorie, pentru a ilustra relaţia lor şi a demonstra faptul că percepţiile umane pot fi, în unele cazuri, înşelătoare.

NOAPTE BUNĂ, SCUMPĂ MAMĂ

MAGGIE O'DELL ÎŞI DĂDUSE SEAMA că acea călătorie împreună cu mama sa era o greşeală, cu mult înainte de a auzi scrâşnetul înnebunitor al metalului frecat de metal şi de a simţi mirosul de cauciuc ars. Declarase cu câteva ore în urmă că totul era o greşeală, când se strecurase într-un separeu cu fotolii din vinil roşu, crăpat, într-un loc pe nume „La Freddie",

de fapt, „a Freddie", dacă era să se ia după firma de pe care litera „l" se ştersese. Nu asta fusese greşeala. Nu o deranja să mănânce în localuri care nu-şi permiteau să înlocuiască o literă lipsă. La urma urmei, înfulecase cheeseburgeri în săli de autopsie şi savurase nişte sendvişuri delicioase într-o carieră de piatră părăsită, înconjurată de butoaie ticsite cu cadavre. Nu, micul local putea fi chiar catalogat drept pitoresc.

Maggie se holbase la plăcinta cu mere *à la mode*[1], pe care chelneriţa i-o trântise în farfurie înainte de a mai turna nişte cafea în ceştile aflate în faţa lor. Plăcinta părea absolut în regulă şi chiar mirosea ca şi cum tocmai fusese scoasă din cuptor şi servită fierbinte, cu îngheţata topindu-se şi începând să se prelingă prin colţuri. Greşeala nu se referea aşadar nici la plăcintă, cu toate că Maggie îşi închipuise cu uşurinţă sângele scurgându-se pe farfuria albă din porţelan, în loc de toppingul de la îngheţată. A fost nevoită să ia o înghiţitură de apă, să închidă ochii şi să se liniştească înainte de a-şi alunga din minte imaginea sângelui.

Greşeala fusese aceea că nu Maggie comandase plăcinta, ci mama ei. Ceea ce o făcuse să se întrebe dacă putea lua gestul drept o dovadă de lipsă de sensibilitate din partea lui Kathleen O'Dell sau trebuia să-şi închipuie, pur şi simplu, că mama ei dăduse uitării incidentul care putea să declanşeze în ea o greaţă incontrolabilă. Cum de putea să nu-şi amintească una dintre rarele mărturisiri pe care i le făcuse despre viaţa ei de psiholog criminalist la FBI? Sigur, totul se petrecuse cu câţiva ani în urmă, pe vremea când mama ei bea Jack Daniel's cu sticla, nu cu paharul, şi o provocase pe fiica ei s-o aresteze dacă nu-i convenea ce vede. Maggie îşi amintea cu precizie ce îi răspunsese. O prevenise că nu era dispusă să-şi piardă timpul arestând alcoolici sinucigaşi. Ar fi trebuit să se oprească acolo. Dar n-o făcuse. Scosese din geantă şi aruncase pe măsuţa de cafea acoperită cu cristal a mamei fotografii Polaroid de la scena crimei pe care tocmai o părăsise.

„Aşa îmi câştig existenţa", îi spusese, de parcă mama ei ar fi avut nevoie de această probă şocantă pentru a afla cu ce se îndeletnicea fiica ei.

Îşi amintea şi cum trântise, intenţionat, deasupra vrafului, cea mai frapantă poză, un instantaneu luat de aproape a unei cutii de pe tejgheaua din bucătăria victimei. Maggie nu avea să uite niciodată acea cutie din plastic cu mâncare pentru acasă, şi nici conţinutul ei – o bucată de plăcintă cu mere, perfectă, peste care fusese aşezată cu grijă splina sângerândă a celui ucis.

Maggie nu era deloc surprinsă de faptul că mama ei uitase sau îşi reprimase cu bună ştiinţă amintirea aceea. Singura tactică de supravieţuire pe care femeia o poseda era negarea înverşunată, o capacitate formidabilă de a pretinde că un anumit lucru pur şi simplu nu se întâmplase. Cum altfel s-ar putea explica faptul că-şi lăsa fiica de doisprezece ani să-şi poarte singură de grijă, în timp ce se întorcea acasă beată în fiecare noapte, însoţită de bărbatul care o cinstise la bar? De-abia atunci când unul dintre aceşti prieteni ocazionali a propus o partidă de sex în trei, incluzând-o şi pe fiică, Kathleen s-a gândit să recurgă la camerele

[1] Plăcintă cu mere servită cu o linguriţă de îngheţată deasupra (n. tr.).

de hotel. Maggie învăţase de mică să se descurce singură. Crescuse lipsită de sprijinul mamei şi abia acum, după ani de zile de când divorţase, înţelegea că asociase dintotdeauna singurătatea cu sentimentul de siguranţă.

Mama ei se schimbase însă mult între timp, sau cel puţin aşa credea Maggie. Dar asta se întâmplase înainte de călătoria lor şi înainte să fi comandat plăcinta cu mere. Poate că cel mai bine era ca Maggie să vadă în asta ceea ce şi era, de fapt – întruchiparea microcosmică perfectă a relaţiei lor, o relaţie în care n-ar fi trebuit să fie nevoie de o călătorie împreună sau de posibilitatea de a împărţi o plăcintă cu mere într-un mic local pitoresc.

Îşi privise mama sorbind din cafea, printre înghiţiturile de plăcintă. Ca expert psiholog în cadrul FBI, Maggie îşi câştiga existenţa identificând criminali, şi totuşi, o simplă ieşire cu mama ei era de natură să-i readucă în minte surpriza lăsată în urmă de un ucigaş, într-o cutie cu mâncare de luat acasă, într-o zi de muncă la fel ca oricare alta. Bănuia că nu putea concura cu mama ei la capitolul negare, dar nu considera că asta era, în sine, un lucru rău.

Deodată, Kathleen făcu un semn cu furculiţa spre ceva din spatele lui Maggie, gesticulând tăcută, pentru că, nu-i aşa, nu e frumos să vorbeşti cu mâncarea în gură, uitând că, în rarele momente când îşi amintea că e mamă, îi ţinea prelegeri şi despre cât de nepoliticos era să arăţi cu degetul. Maggie n-a schiţat nici o mişcare, ignorând-o, o decizie prostească dacă urmărea s-o pedepsească astfel pentru lipsa ei de sensibilitate de mai înainte. În plus, nu se soldase decât cu o fluturare şi mai energică a furculiţei.

– Individul ăla e un idiot, a reuşit mama ei să mormăie într-un final.

Maggie nu se putu abţine. Aruncă o privire curioasă spre idiotul căruia se simţea obligată să-i ia apărarea.

La prima vedere, părea un ins prea banal ca să merite vreo atenţie. S-a pomenit însă că-l analizează. Defect profesional. Era un bărbat de vârstă mijlocie, înalt, cu un început de chelie, o bărbie ce trăda un caracter slab, şi ochelari cu rame din sârmă. Purta o cămaşă din ţesătură Oxford, albă, cu o măsură mai mare, care atârna pe el, deşi încercase să o vâre cu grijă în pantalonii boţiţi, strânşi cu o curea sub burta tipică unui om care stă prea mult la birou.

Intrase într-un separeu şi luase unul dintre meniurile plastifiate din spatele suportului cu condimente de pe masă. Imediat îl despăturise şi se aplecase asupra lui, căutându-şi felurile preferate, în timp ce scotea tacâmurile înfăşurate într-un şerveţel. Totul părea cât se poate de banal – un tip obişnuit care ieşise în pauza de prânz. Apoi, Maggie a zărit-o pe bătrâna care îşi târşâia picioarele spre masă, sprijinindu-se de rezemătoarele din separeurile întâlnite în drum, bastonul neajutând-o îndeajuns pentru a-şi păstra echilibrul. A înţeles că remarca mamei nu se referea la aspectul bărbatului, ci la faptul că o lăsase pe bătrână să bâjbâie de una singură până la masă. Nici măcar nu-şi ridicase ochii în timp ce ea se lupta să-şi facă loc între bancă şi masă, lăsându-şi trupul mic şi fragil să alunece jos şi trăgându-şi apoi bastonul, milimetru cu milimetru, toc-toc, până ce l-a depozitat în siguranţă, în spatele ei.

Maggie îşi întorsese capul, văzuse destul. Nu voia să-i ofere mamei satisfacţia de a fi de acord cu ea. Îi displăcea şi ţâţâitul ei dezaprobator, destul de zgomotos pentru a fi auzit şi de ceilalţi clienţi, poate chiar şi de idiot. Ce ironie!

Maggie ar fi dat acum orice ca mama ei să fi ţâţâit, şi nu să fi scos ţipătul acela ascuţit, atunci când stătea în maşină pe scaunul pasagerului. Dar, dacă ţipătul nu i-ar fi distras atenţia, poate că ar fi văzut mult mai devreme oţelul negru, întunecat, care aluneca în paralel cu ele. Fără îndoială, ar fi zărit furgoneta imensă care se năpustise asupra Toyotei ei Corolla pentru a doua oară, aruncând-o de pe şosea, în timp ce sfâşia şi zdrobea metalul.

Oare bucata aceea, care atârnă de masca de radiator a furgonetei, de parcă huiduma muşcase din sărmana ei maşină, să fi fost bara de protecţie din faţă? Ce naiba făcea individul?

– Nu pot să cred că nu l-ai văzut! bombăni mama, iar vocea ei, de obicei aspră, răsună neobişnuit de strident, aproape comic, după ţipetele scoase. De unde a răsărit? a adăugat, deja contrazicându-se.

S-a încordat în centura de siguranţă, aplecându-se şi adunând bomboanele Skittles pe care le mânca, acum împrăştiate prin maşină şi pe podea, ca nişte mărgele preţioase, de toate culorile, dintr-un şirag rupt.

– Nu l-am văzut, a mărturisit Maggie, redobândind controlul asupra maşinii şi trăgând-o pe marginea prăfuită a drumului cu două benzi. Dumnezeule!

Mâinile îi tremurau. Şi-a încleştat şi mai tare mâinile pe volan pentru a-şi opri tremuratul. N-a reuşit şi le-a lăsat să cadă în poală. A simţit cum broboane de transpiraţie îi alunecau pe ceafă. Cum de nu văzuse furgoneta?

Aceasta se oprise pe marginea drumului, la mai mult de trei maşini distanţă în faţă, cu stopurile aprinse şi clipind spre ele într-un nor de praf. Între cele două vehicule zăcea bara de protecţie din faţă a Toyotei, contorsionată şi abandonată ca nişte resturi oarecare lăsate pe şosea.

– Să nu-i spui chestia asta, îi şopti mama.

– Poftim?

– Să nu recunoşti faţă de el că nu l-ai văzut. Altfel vei plăti o grămadă de bani cu reparaţia, în loc să-i iei de la firma de asigurări.

– Vrei să zici că ar trebui să mint?

– Vreau să zic c-ar trebui să-ţi ţii gura.

– Sunt ofiţer federal.

– Nu, mi-ai spus că ţi-ai lăsat insigna şi arma acasă. Aşa că nu eşti decât un cetăţean oarecare, care-şi vede de treburile lui.

Kathleen O'Dell şi-a aruncat în gură nişte bomboane Skittles colorate, şi Maggie nu s-a putut abţine să nu le asemene cu pilulele pentru nervi pe care mama ei obişnuia să le ia, deseori însoţite de mari cantităţi de vodcă sau scotch. Cum putea să mănânce în asemenea clipe, mai ales că plecaseră din local cu mai puţin de o oră în urmă? Maggie ştia însă că trebuie să fie recunoscătoare pentru recenta schimbare în preferinţele mamei.

– N-am mai fost implicată într-un accident de pe vremea când eram la colegiu, a spus Maggie, răscolind prin geantă după asigurare şi permisul de conducere.

— Orice ai face, nu chema poliţia, i-a şoptit mama ei, pe un ton conspirativ.

Ele două nu se aflaseră niciodată de aceeaşi parte a baricadei. Apoi o furgonetă se izbeşte de maşină şi iată-le dintr-odată prietene. OK, poate nu prietene. Mai degrabă complice.

— Mi-a lovit maşina în lateral, a ripostat Maggie, deşi mama ei se afla de această dată de partea ei.

— Nu contează. Poliţia n-o să facă decât să complice lucrurile.

Maggie şi-a privit mama, care continua să ronţăie bomboanele ca pe nişte pastile împotriva acidităţii. Auzise frecvent remarci privind asemănarea dintre ele: amândouă aveau părul castaniu-roşcat, tenul alb şi ochii căprui-închis. Şi totuşi, de cele mai multe ori când se aflau împreună, Maggie se simţea ca o străină faţă de această femeie care nu-şi amintea nici măcar că fiica ei ura plăcinta cu mere.

— Dar *sunt* poliţistă, a replicat ea, frustrată că era nevoită să-şi reafirme statutul.

— Nu, iubito. Eşti de la FBI. Nu-i acelaşi lucru. Iisuse! El e! Idiotul ăla din local!

Bărbatul ieşise din maşină şi îi dădea roată, evaluând pagubele.

— Hai să plecăm de aici, a spus Kathleen O'Dell, apucându-şi fiica de mână şi îndemnând o să pornească maşina.

— Cum? Să plec de la locul accidentului?

— A fost vina lui. N-o să te reclame.

— Prea târziu, zise Maggie, după ce remarcă în oglinda retrovizoare girofarul unei maşini a poliţiei rutiere statale.

Poliţistul trase pe dreapta şi se îndreptă spre ele.

— Ah, fir-ar al dracului!

— Mamă!

Kathleen O'Dell avea multe defecte, dar înjura foarte rar.

— Ce excursie plină de ghinioane!

Maggie a privit-o cu atenţie, uluită să descopere că mama ei considera călătoria o idee la fel de proastă ca şi ea.

— Promite-mi că n-o să faci pe nebuna! i-a cerut mama, apucând-o din nou de mână. Nu-i spune că eşti de la FBI.

— Bine, dar e o chestie foarte simplă, în fond, îi explică Maggie. Toţi cei care se ocupă cu aplicarea legii au un set de îndatoriri comune.

Mama a izbucnit într-un râs isteric.

— Ah, iubito, dacă îţi închipui că un poliţist local o să fie recunoscător pentru sfaturile date de un federal, pe deasupra şi femeie...

Dumnezeule, nu-i convenea deloc să fie de acord cu mama ei pentru a doua oară în aceeaşi zi. Avea însă dreptate. Maggie constatase asta aproape de fiecare dată când avusese de-a face cu poliţia din mediul rural: poliţiştii din orăşele erau intimidaţi de ea şi adoptau o atitudine defensivă. Uneori, şi poliţia rutieră se comporta la fel.

A deschis portiera şi a simţit cum mama o trăgea în continuare de mână.

– Promite-mi, spuse Kathleen, pe un ton care i-a amintit de momentele din copilărie când mama o punea să jure că avea să păstreze secretul asupra gafelor ei.

– Nu-ţi face griji, a răspuns Maggie, eliberându-şi braţul.

– Mamă, Doamne, ce porcărie! a exclamat poliţistul de la circulaţie, ţinându-şi mâinile pe catarama de la cureaua pantalonilor şi apropiindu-se de maşina lui Maggie, apoi de bara de protecţie, abandonată pe şosea, lângă care s-a oprit. A privit de la un vehicul la altul, clătinând din cap, ochelarii săi de soare reflectând scena dezastrului.

Era un bărbat tânăr. Putea să-şi dea seama chiar şi fără să-i vadă ochii. Poate un pic cam scund, dar nu credea că Poliţia Statului Virginia mai impunea acum o limită de înălţime pentru recruţi. Oricum, era în formă şi o ştia. Maggie a înţeles că îşi ţinea mâinile pe catarama curelei nu pentru a putea scoate mai repede pistolul, ci pentru a-şi pune în valoare stomacul plat, cu muşchi abdominali probabil aproape perfecţi sub cămaşa băgată cu grijă în pantaloni.

– Lasă-mă să ghicesc, i se adresă el lui Maggie, urmărindu-l în acelaşi timp cu privirea pe proprietarul furgonetei, care îşi examina vehiculul. Ai pierdut controlul volanului. Poate în timp ce-ţi inspectai machiajul în oglindă.

– Poftim?

Maggie nu era sigură că auzise bine.

– Sau poate că erai ocupată cu telefonul mobil? întrebă şi rânji spre ea. OK. Ştiu că vouă, doamnelor, vă place să vorbiţi la telefon în timp ce şofaţi.

– N-a fost vina mea.

A vrut să-şi scoată insigna din torpedou, dar în ultima clipă a văzut-o pe mama ei aruncându-i o privire prevenitoare al cărei înţeles l-a descifrat imediat: *„Vezi, ţi-am spus că lucrurile se complică atunci când se amestecă poliţia."*

– Da, sigur, a spus tânărul, fără ca măcar să încerce să-şi mascheze sarcasmul din voce.

– El conducea aiurea.

Maggie a ştiut că vorbele sale sunaseră neconvingător, chiar în momentul când le-a rostit. Băieţaşul ăsta în haine de poliţist îşi atinsese deja scopul – o făcuse să intre în defensivă.

– Hei, domnule! l-a auzit strigându-l pe proprietarul furgonetei, care li se alăturase, în cele din urmă, şi se uita la bara de protecţie distrusă, de parcă n-avea nici mai vagă idee cum ajunsese acolo. Domnule, e adevărat că dumneavoastră conduceaţi aiurea?

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat Maggie, apoi şi-a înghiţit restul frazei. Avea un chef nebun să-l pocnească pe nemernicul ăsta obraznic. De mult timp nu mai încercase o dorinţă atât de puternică să lovească un necunoscut.

– Am vrut s-o depăşesc, şi ea a intrat în mine.

– Minţi! a strigat din maşină Kathleen O'Dell.

Cei doi bărbaţi tresăriră, ca şi cum abia atunci îşi dăduseră seama de prezenţa ei.

– Bună treabă, a spus poliţistul. Aşadar, avem un martor.

– Mama mea e în furgonetă, a declarat individul, arătând cu degetul în spate.

S-au întors cu toţii şi au văzut un picior scheletic şi alb ieşind din maşină. Până aici apucase să ajungă. Bastonul ei stătea agăţat de mânerul portierei. Talpa piciorului bătrânei, încălţat cu ceea ce părea a fi un papuc de casă, subţire, se bălăngănea la vreo douăzeci de centimetri deasupra scării furgonetei.

– Bun, o să arunc o privire să văd ce s-a întâmplat. Şi care dintre poveşti o cea exactă, a spus poliţistul, rânjind din nou.

Maggie s-a întrebat unde îşi făcuse individul instrucţia. Din câte ştia ea, nici o academie nu îi învăţa pe recruţi cum să rânjească cu atâta aroganţă. Probabil că cineva îi spusese că o astfel de privire îi conferă un aer de superioritate şi îi dezarmează pe potenţialii oponenţi; la urma urmei, era greu să contrazici pe cineva care îşi formase deja o părere şi era pornit să te umilească. Era tactica specifică unui ofiţer al legii mult mai bătrân şi mai experimentat, care îşi permitea să o afişeze pentru că avusese ocazia să vadă multe şi să cunoască firea omenească, un om care îşi putea susţine atitudinea prin fapte, atunci când era provocat sau se simţea ameninţat. După părerea ei, acest tânăr nu-şi putea permite o astfel de tactică.

S-a apropiat de el pentru a-i citi numele de pe insignă şi s-a decis să-şi aplice propriile tactici. A văzut că nu avea decât trei trese, ceea ce însemna că nici măcar nu fusese înaintat la gradul de plutonier.

– Urmele lăsate de maşini vă vor spune cine minte şi cine nu, domnule sergent Blake, a spus ea, atrăgându-i atenţia.

Poliţistul a privit-o de această dată fix şi fără să mai rânjească. Una era să-i ştie numele, şi alta, gradul. Majoritatea oamenilor n-aveau nici cea mai vagă idee dacă poliţiştii de circulaţie de pe autostrăzi erau ofiţeri, adjuncţi de şerifi, membri ai trupelor de patrulare sau sergenţi.

– Sigur, sigur. Foarte posibil.

Tânărul a încuviinţat din cap.

– Vreau să văd însă permisele de conducere şi pe urmă o să mă uit la urme.

A întins mâna.

Maggie a rezistat impulsului de a zâmbi la încercarea lui de a-şi redobândi controlul şi supremaţia. Nici o problemă. Avea deja permisul pregătit şi i l-a întins. Şoferul furgonetei, în schimb, scotocea în buzunarul de la cămaşă. Tocmai îşi pipăia buzunarele din spate de la pantaloni, când din maşina lui s-a auzit un cârâit – ceva între un urlet şi un vaiet.

– Harold! Haaarold!

S-au oprit cu toţii şi şi-au întors privirile spre furgonetă, dar nimic altceva în afara piciorului alb, care se bălăngănea în continuare, nu s-a mai ivit. Apoi Maggie, mama ei şi sergentul Blake au văzut cum o pată stacojie, tot mai mare, se întinde pe gâtul lui Harold, urcând spre faţă şi urechi, un roşu atât de aprins,

încât lui Maggie i s-a părut că faţa bărbatului luase foc. Însă, exact aşa cum făcuse şi în local, Harold nu a băgat-o nici acum în seamă pe bătrână. A scos din buzunar un portofel gros din piele şi a început să caute prin el.

Maggie nu şi-a dat seama în ce moment părăsise mama ei scena. Nu prea îi acordase atenţie. Sergentul Blake le luase permisele şi se îndreptase spre maşina lui, în timp ce Harold bătea cu paşi mari şoseaua, studiind urmele. A mai verificat o dată stricăciunile aduse furgonetei şi a scos un sunet la fel de supărător ca ţâţâitul mamei ei de mai devreme.

Maggie a rămas la locul ei, pândindu-l pe Harold ca să-i spună că ar trebui să fie mulţumit. Maşina lui suferise avarii mici comparativ cu bara ei de protecţie distrusă şi scaunul şoferului zdrobit. Din partea din faţă a Toyotei ieşeau acum bucăţi de metal, ca nişte pumnale. Ce porcărie! Cu nici un chip n-avea să ia vina asupra ei! Aşa că de-abia după câteva minute şi-a dat seama că mama ei se afla acum lângă furgonetă, stând cu mâinile în şold în faţa portierei deschise dinspre locul pasagerului şi dând din cap, ascultând-o cu atenţie pe bătrânica din maşină. Mama şi-a ridicat privirea, a văzut-o şi i-a făcut semn să se apropie.

Primul gând al lui Maggie a fost că bătrâna era rănită. Harold nici măcar nu se obosise să vadă ce se întâmplase cu mama lui. De ce Dumnezeu nu se gândise la asta mai devreme? S-a repezit spre furgonetă, aruncând o privire peste umăr, dar bărbaţii erau ocupaţi cu alte treburi.

Cele două femei discutau în şoaptă. Din câte şi-a dat seama, bătrâna nu era rănită. Totuşi, avea pe braţe urme ale unor vânătăi mai vechi, uşor îngălbenite. Bătea în scaun cu degetele ei artritice, care tremurau incontrolabil. Părea şi mai mică şi mai fragilă, aşa cum stătea în cabină, într-o poziţie răsucită, chinuită.

– Uneori mă sperie, a spus bătrâna, adresându-se lui Kathleen O'Dell, dar privind-o în ochi pe Maggie.

– Asta nu e deloc în regulă, a răspuns mama lui Maggie.

Apoi, ca şi cum abia atunci şi-ar fi văzut fiica, a început să-i explice.

– Rita spune că fiul ei o bate.

A arătat spre vânătăi şi Rita şi-a încrucişat braţele slabe, ca şi cum ar fi încercat să ascundă urmele de lovituri.

– El e de vină pentru acccident, Kathleen, a continuat bătrâna. A intrat cu maşina în voi. Dar să ştii că n-o să pot să recunosc aşa ceva.

Şi-a frecat umerii, ca şi cum, pe sub bluza din bumbac, şi ei ar fi fost vineţi şi ar fi durut-o.

Maggie le-a privit surprinsă pe cele două femei care sporovăiau ca nişte prietene vechi. Cum reuşea Kathleen O'Dell să comunice atât de bine cu străinii şi în acelaşi timp să nu-şi cunoască deloc propria fiică?

– Rita spune că Harold vine uneori noaptea la ea cu un ciocan, a şoptit mama lui Maggie, aruncând în jur priviri speriate.

Mai sigură pe ea, a adăugat:

– O ameninţă că ar putea să nu mai apuce a doua zi.

– E un băiat tare rău, Harold al meu, a spus bătrâna, clătinând din cap şi mişcându-şi frenetic degetele, într-un tremur acum scăpat de sub control.

— Ce se întâmplă acolo? a strigat Harold, îndepărtându-se grăbit de urmele lăsate de mașini pe șosea și îndreptându-se spre furgonetă.

— Discutam cu mama ta, a răspuns Maggie. N-ai nimic împotrivă, nu-i așa?

— Nu, atâta timp cât nu vă toarnă minciuni, a spus el, apropiindu-se, cu răsuflarea tăiată. Știți, e o mare mincinoasă.

Maggie s-a gândit că era o remarcă cel puțin nepotrivită la adresa propriei mame, dar Harold o făcuse pe un ton nepăsător, ca și cum și-ar fi prezentat mama menționând o altă trăsătură a personalității sale. Totuși, aerul nepăsător i s-a schimbat când l-a văzut pe sergentul Blake alături.

— Ce chestie amuzantă, tocmai ne spunea și ea același lucru despre tine, a remarcat Kathleen O'Dell. Că ești un mincinos.

Maggie a încercat să surprindă privirea mamei și s-o avertizeze. N-a reușit.

— Ce se întâmplă? a intervenit sergentul.

— Susține că o bați.

Kathleen continua să-l înfrunte pe Harold, simțindu-se probabil în siguranță cu Maggie interpusă între ea și bărbat.

— Kathleen, mi-ai promis că n-ai să spui! a țipat Rita speriată.

Maggie a încercat din nou să-și prevină mama, din priviri, dar Kathleen era de neoprit.

— Zice că o amenință cu un ciocan.

Pe fața sergentului Blake nu mai era întipărit acum nici un zâmbet de superioritate, iar Harold se înroșise din nou. De data aceasta, Maggie și-a dat seama că era vorba de furie, nu de stinghereală, și i-a văzut mâinile încleștându-se spasmodic.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat el cu un zâmbet strâmb. Zice prea despre toată lumea. E nebună de legat!

— Chiar așa? a întrebat sergentul Blake, și Maggie a observat că-și dusese din nou mâinile la centură, numai că acum erau la doar câțiva milimetri de pistol.

— Acum două zile a spus același lucru despre poștaș.

Harold și-a șters sudoarea de pe frunte.

— Doamne, Dumnezeule! Minte tot timpul!

Maggie a privit spre Rita, care se ascunsese și mai adânc înăuntrul furgonetei. Apucase bastonul cu mâinile ei tremurânde, temându-se parcă să nu fie nevoită să facă uz de el pe post de armă.

Totul s-a petrecut apoi atât de repede, încât Maggie, în ciuda experienței sale, nu și-a dat seama prea bine ce se întâmplă. Mai văzuse însă astfel de scene. Schimburi de replici. Nervi încordați la maximum și vorbe grele, care nu mai puteau fi retrase.

Sergentul Blake îi spusese lui Harold să-l însoțească la postul de poliție pentru a răspunde unor întrebări. La care Harold îi răspunsese că se săturase de „toate tâmpeniile astea". Și se întorsese cu spatele ca să ocolească mașina, să se urce la volan și să plece. Poate că un polițist cu mai multă experiență și-ar fi folosit vocea sau simpla prezență pentru a-și sublinia autoritatea cu care

fusese învestit, dar sergentul Blake n-a ştiut cum să procedeze şi l-a îmbrâncit pe Harold. Evident, Harold a ripostat. Şi, înainte ca Maggie să apuce să intervină, Harold zăcea întins pe şosea, cu capul spart, proptit de caroseria lovită a furgonetei. A ştiut că murise chiar înainte de se apleca pentru a-i verifica pulsul. A ştiut când i-a văzut ochii larg deschişi şi goi.

După trei ore, Maggie şi mama ei o conduceau pe Rita acasă cu maşina, urmându-i instrucţiunile, care se schimbaseră de mai multe ori pe parcurs. Maggie şi-a dat seama că bătrâna suferise un şoc şi a aşteptat răbdătoare de fiecare dată noile indicaţii. Altfel, Rita rămăsese tăcută cea mai mare parte a drumului. La postul de poliţie, Kathleen O'Dell o întrebase dacă vrea să sune pe cineva. Şi chiar după ce se hotărâseră s-o ducă ele acasă cu maşina, continuase să o întrebe dacă nu exista cineva pe care ar fi vrut să-l cheme să stea cu ea. Bătrâna clătinase însă din cap.

În cele din urmă, s-au oprit într-o curbă, în faţa unui bungalou vopsit ciudat, în galben, la capătul unei străzi mărginite de stejari uriaşi şi peluze largi.

– Nu ştiu ce-o să mă fac fără el, a spus Rita dintr-odată. Numai pe el îl aveam pe lumea asta.

S-a lăsat tăcerea. Maggie şi mama ei s-au privit. Oare şocul era de vină?

– N-ai spus tu că te bătea? i-a reamintit Kathleen O'Dell.

– A, nu! Harold n-ar fi ridicat niciodată mâna la mine.

– Bine, dar ai zis că venea noaptea la tine cu ciocanul.

Maggie şi cu mama ei s-au întors şi s-au uitat la femeia aşezată pe bancheta din spate a maşinii, care trăgea de mâner.

– Harold al meu nu mi-ar fi făcut niciodată rău, a răspuns bătrâna, cu o voce fermă, deschizând portiera. Domnul Sumpter, nenorocitul ăla de poştaş. Ştiu eu că are un ciocan în sacul cu scrisori. Şi m-a ameninţat că o să-mi dea una în cap cu el, a adăugat, fără să ezite, în timp ce trântea portiera.

Maggie şi mama ei s-au uitat una la cealaltă, amuţite de uimire. Abia când mama lui Harold a început să urce treptele spre veranda casei vopsite în galben, Maggie şi-a dat seama că bătrâna nu mai mergea cocârjată, târşâindu-şi picioarele. Se ţinea cât se poate de dreaptă, deşi îşi uitase bastonul pe bancheta din spate.

Grant Blackwood

ÎN ROMANUL DE DEBUT *SFÂRŞITUL INAMICILOR*, al lui Grant Blackwood, îşi face apariţia pentru prima oară şi eroul său, Briggs Tanner. Martor al unei crime comise asupra unui necunoscut, el se vede apoi implicat într-o intrigă ce îl poartă din Japonia până într-o insulă îndepărtată din Pacific şi, în cele din urmă, în Beirut, pe străduţe în care gloanţele îi şuieră pe la urechi. În *Ceasul nopţii*, lumea se îndreaptă spre un război catastrofal, iar Tanner revine în China după doisprezece ani, pentru a dezlega un mister care l-a obsedat de atunci fără încetare. În *Ecouri de război*, căutarea unui membru dispărut al unei familii se transformă într-o cursă menită să pună la adăpost o armă biologică fabricată în secret într-un buncăr, spre sfârşitul Primului Război Mondial.

În povestirea *Sacrificiul leului*, cititorul face cunoştinţă cu Henry Caulder, un maestru al spionajului britanic, care pătrunde în Berlinul de Est, în timpul Războiului Rece, într-o misiune imposibilă. Destinul Europei, şi poate al întregii lumi, este în mâinile sale. *Sacrificiul leului* nu este însă numai o povestire de spionaj, ci şi un fel de testament, căci Henry Caulder este bunicul noului protagonist al lui Blackwood, Sam Caulder, cel care, după cincizeci de ani de la pătimaşa decisivă a lui Henry, este angrenat într-o vânătoare de oameni care îi canalizează toată energia în lupta contra unor spioni ticăloşi şi moguli ai mafiei, elitei puterii din Washington şi unui miliardar care încearcă să preia controlul asupra Americii. Blackwood intenţionează să scrie mai multe aventuri în cadrul seriei Sam Caulder.

De cei doi Caulder, atât de fostul, cât şi de actualul erou, atârnă soarta întregii omeniri.

Şi ambii se ridică la înălţimea misiunii asumate.

SACRIFICIUL LEULUI

Moscova, ianuarie 1953

HENRY CAULDER şi-a dat seama că urma să fie executat, după zgomotul făcut de paşii care se apropiau.

Fie că spectacolul era menit să insufle spaimă sau să sublinieze ideea invincibilităţii lui Stalin – Henry nu ştia –, orice deţinut din închisoarea Lubianka

recunoştea marşul apăsat al cizmelor gărzilor pe coridor. Era un sunet terifiant şi o imagine impresionantă, dar el se pregătise pentru această zi, şi acum nu mai trăia decât sentimentul eliberator că totul se sfârşise.

Cel puţin trei oameni – poate mult mai mulţi – fuseseră ridicaţi din celule înaintea lui, şi toţi îşi găsiseră moartea după un singur glonţ tras în cap cu un pistol Makarov. Aşa cum fac mai toţi prizonierii, fiecare din ei îşi clamase nevinovăţia în gura mare, până în ultima clipă, când ţeava rece li se lipise de frunte, amuţindu-i pentru totdeauna.

Cizmele s-au oprit în faţa uşii. Henry a privit pentru ultima oară în jur. Era o celulă sumbră, la fel ca toate celelalte: fără ferestre, cu o saltea din paie şi o găleată în care îşi făcea nevoile, plină ochi. Pereţii erau zugrăviţi pestriţ, într-un cenuşiu murdar şi un galben bolnăvicios, ca puroiul. Singura rază de soare, firavă, se strecura în încăpere pe la colţurile uşii. Nu văzuse lumina soarelui de patruzeci de zile. Spre surprinderea lui, asta îi lipsise cel mai mult. Îl chinuise mai mult decât tortura, mai mult decât foametea sau frigul.

Trupul începuse să-i cedeze. De când fusese prins, slăbise atât de mult, încât coastele şi claviculele îi ieşeau prin piele. Avea nasul şi mâna dreaptă rupte, iar cât priveşte testiculele... nu-şi adunase suficient curaj pentru a le examina. Tălpile îi erau învineţite şi umflate, şi unghiile de la picioare i se înnegriseră. *O să-mi cadă unghiile*, îşi spuse în sinea lui, chicotind. *N-o să mai pot purta niciodată sandale.*

Avea şi o tuse grea, apăsătoare. Făcuse probabil pneumonie. Sau poate altceva.

Zăvorul a fost tras. Şi-a încovoiat umerii şi şi-a golit faţa de orice expresie. Uşa s-a trântit de perete. În prag s-au ivit, îmbrăcaţi în uniforme complete, cei doi paznici pe care îi poreclise Boris Unu şi Boris Doi.

– Acum trebuie să vii cu noi, spuse Boris Unu.

Henry păşi în faţă, împleticindu-se în lanţuri, şi îşi ocupă locul între cei doi. Aşa cum bănuia de mai mult timp, era singurul deţinut din acel corp de clădire. Toate uşile stăteau căscate, şi în celule domnea întunericul. Becuri goale atârnau de tavane, şi în continuare pe coridor, până la o uşă. Odată ajunşi acolo, Boris Unu a strigat în ruseşte:

– Deschideţi. Prizonierul unu-zero-nouă-doi.

Uşa s-a deschis zdrăngănind. Au păşit prin ea şi au luat-o la stânga. Henry a simţit cum mâinile încep să-i tremure. Şi le-a încleştat. *E-n regulă... ai făcut destule lucruri bune*. Au coborât o scară. Cu fiecare treaptă, lumina venită de sus pălea tot mai mult, iar jos era o beznă adâncă. În faţă a apărut o altă uşă, luminată. S-a oprit, cu picioarele îngheţate. În spatele lui, Boris Doi şi-a pus mâna, aproape blând, liniştitor, pe spatele lui. Era prima atingere plăcută în patruzeci de zile. A simţit lacrimi în ochi. *Henry, controlează-te.*

Şi-a târşâit mai departe picioarele. La uşă, Boris Unu a păşit în lateral, pocnindu-şi călcâiele, luând poziţia de drepţi. Henry a tras aer în piept şi a trecut pragul. *Două luni*, s-a gândit. *Dumnezeule, doar atât?* Aşa de multe se petrecuseră între timp...

Ştiind că şefii de la MI6 nu îi vor aproba planul, Henry s-a urcat în primul avion care pleca din Londra cu destinaţia Washington D.C. A luat un taxi până la birourile de pe strada E ale recent botezatei CIA[1]. Pentru el, ea era şi acum OSS, şi aşa avea să rămână probabil pentru totdeauna. Avea prieteni aici. Cu unii slujise în spatele liniilor inamice, în timpul războiului, în cadrul trupelor de comando Jedburgh[2].

La cabina de control a întrebat de Lucille Russo. Soldatul de pază a dat un telefon, i-a înmânat un ecuson şi l-a îndrumat spre biroul lui Lucille Quonset. Îl aştepta.

– Henry în carne şi oase! Nu-mi vine să cred! Credeam că urăşti avioanele.

– Aşa e.

Avioanele, paraşutele şi rafalele de mitralieră – toate îi evocau amintiri neplăcute.

– Lucille, am ceva în lucru şi am nevoie de ajutorul tău. Vreau să stau de vorbă, în particular, cu tine şi cu Joe.

Joe Pults era un alt prieten din trupele Jedburgh. Acum lucra la Biroul de Operaţiuni Speciale din cadrul CIA. L-au găsit stând confortabil, cu picioarele pe birou. La vederea lui Henry, a sărit din fotoliu.

– Henry? Henry Caulder? Mă bucur să te văd.

– Şi eu pe tine, Joe.

– Joe, spuse Lucille, Henry are în pregătire o operaţiune despre care vrea să ne vorbească.

Pults a închis uşa şi le-a făcut semn să se aşeze.

– Zi!

Lui Henry nu i-a luat decât cinci minute pentru a-i pune la curent cu planul său.

– Ştiu că e riscant, dar dacă reuşim…

– Henry, nu prea ştiu ce să zic. Care ar fi data limită?

– Probabil că vor declanşa operaţiunea peste câteva luni. Timp suficient, dacă ne mişcăm repede.

– Cine mai e cu tine?

– Sunt în permisie.

Pults s-a gândit o clipă, apoi a încuviinţat din cap.

– Dulles nu e în ţară. Hai să vorbim cu Beetle.

---

[1] Central Intelligence Agency (CIA) – serviciile secrete americane. Instituţia a fost înfiinţată în 1947 prin transformarea din OSS (Office of Strategic Services), agenţia de spionaj fondată în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial (n. tr.).

[2] Grupuri formate în aprilie 1944 din membri ai OSS şi ai serviciilor speciale britanice şi belgiene SOE, în pregătirea Operaţiunii Neptun – debarcarea în Normandia a Aliaţilor (6 iunie 1944). Au avut misiunea de a ţine legătura cu Rezistenţa franceză şi de a paraşuta provizii şi echipamente (n. tr.).

Walter Bedell „Beetle"[1] Smith, fost şef de stat major al SHAEF[2] şi al lui Eisenhower, fusese numit director CIA de către Truman. Smith rămăsese soldat în adâncul sufletului, şi Henry spera că această atitudine îi va fi de folos. După ce l-a ascultat, Smith a comentat:

– Ei bine, omule, ia spune-mi, care e ultima ta dorinţă?

Rezemaţi cu spatele de perete, Lucille şi Joe s-au foit nervoşi. Henry, în schimb, a zâmbit.

– OK, scuze, a spus Smith. De câte contacte dispui?

– Trei.

Henry i-a dat numele.

– Mă îndoiesc că voi avea timp să stabilesc altele.

– Va trebui să pregăteşti totul cu multă atenţie.

– Aşa e.

– Ştiu că vorbeşti germana. Cum stai cu rusa?

– *Ia işu devuşu, cotoraia choşet liubit i bit liubimoi.* Caut o fată care vrea să iubească şi să fie iubită.

– Da, ca noi toţi, de altfel, a replicat Smith. O să mergi gol?

„Gol" însemna fără acoperire diplomatică. Dacă avea să fie prins, ar sfârşi executat.

– Da, nu există altă cale, a răspuns Henry.

– Termenul?

– Două săptămâni de pregătire aici şi trei zile la faţa locului.

– Cam strâns.

– Nu cred c-or să mă lase de capul meu mai mult de atât.

– Mda, probabil că ai dreptate. Smith a aruncat o privire pe fereastră. Eşti sigur de toată chestia asta?

– Domnule general, ştim că, mai devreme sau mai târziu, vor porni operaţiunea. E o ocazie pe care nu ne putem permite s-o ratăm.

– Ai familie?

– Am divorţat în '42. Fiul meu, Owen, are doisprezece ani. Are un tată vitreg cumsecade.

Spre deosebire de mine, adăugă în sinea lui. *N-am fost niciodată un soţ şi un tată bun*. Din '39, fusese mai mult pe drumuri.

– Totuşi, fosta soţie şi fiul...

– N-or să-mi simtă lipsa. Lăsaţi-mă să fac asta. Vă rog. Ar putea marca o adevărată cotitură.

– Va trebui să-l informez pe Ike.

---

[1] În engleză în original „gâză", „cărăbuş" (n. tr.).

[2] Supreme Headquarters Allied Expeditionary Force (SHAEF) – Statul Major General al Forţelor Expediţionare Aliate, centrul de comandă din nord-vestul Europei al Aliaţilor începând cu 1943 şi până la sfârşitul războiului. În toată această perioadă a fost condus de generalul Dwight D. Eisenhower, ulterior preşedinte al SUA (1953–1961) (n. tr.).

Eisenhower, ales preşedinte în urmă cu o săptămână, era într-o perioadă de tranziţie, pregătindu-se de preluarea mandatului în ianuarie.

– Între timp, Joe, şi tu, Lucille, apucaţi-vă de treabă. Oferiţi-i lui Henry tot sprijinul de care are nevoie.

După zece zile, acoperirea lui Henry, documentele de trecere, protocoalele de comunicare şi traseul fuseseră puse la punct în toate detaliile. Principalul om de legătură, o secretară de la GFSG, Grupul Forţelor Sovietice staţionate în Germania, cu sediul la Zossen-Wünsdorf, fusese instruită de un agent al CIA.

La două săptămâni după sosirea la Washington, Henry a aterizat la Aeroportul Tempelhof[1], de unde a luat un taxi până pe Baerwald Strasse. S-a întreţinut, timp de o oră, cu şeful agenţiei CIA din Berlin. La apus, s-a îndreptat spre Chausseestrasse, la punctul de control şi trecere în Germania de Est, în sectorul aflat sub control francez[2].

A oprit la barieră. De o parte şi de alta se întindea gardul de sârmă ghimpată care strălucea în lumina amurgului. Lângă geam s-a ivit una dintre gărzi, care i-a cerut documentele, în timp ce alţi doi soldaţi dădeau roată maşinii.

– Sunteţi francez? a întrebat soldatul într-o engleză stricată, limba folosită, în lipsă de altceva mai bun, la punctele de control.

– *Oui*... da.

– Scopul vizitei?

– Este precizat în documente. Sunt consultant la CAEM[3].

Ştia că va trezi astfel suspiciuni în rândul *Stasi* – poliţia secretă est-germană – şi la MGB[4], Ministerul Sovietic al Securităţii Statului, aşa cum se numea acum, dar n-avea încotro.

Soldatul i-a înapoiat documentele.

– Treceţi.

Bariera s-a ridicat, şi Henry a intrat în zona de ocupaţie sovietică.

---

[1] Aeroport din Berlin, inaugurat în 1923 şi închis în 2008. A fost, alături de Croydon din Londra şi Le Bourget din Paris, unul dintre cele trei cele mai mari şi importante aeroporturi europene în perioada celui de-Al Doilea Război Mondial (n. tr.).

[2] Ca urmare a acordului de la Postdam din 1945, între 1949–1990, oraşul Berlin a fost divizat în Berlinul de Vest (format din sectoarele de ocupaţie american, britanic şi francez) şi Berlinul de Est (sub ocupaţie sovietică) (n. tr.).

[3] Consiliul de Asistenţă Economică Mutuală (CAEM) a fost înfiinţat la Moscova în anul 1949, ca răspuns la Planul Marshall de integrare economică a Europei Occidentale. S-a constituit din iniţiativa a şase „ţări de democraţie populară" – Uniunea Sovietică, România, Bulgaria, Polonia, Cehoslovacia şi Ungaria. În 1959, statutul organizaţiei a fost revizuit, iar denumirea a fost schimbată în Consiliul de Ajutor Economic Reciproc (CAER) (n. tr.).

[4] Agenţie a poliţiei secrete sovietice (1946–1953) care a fuzionat cu MVD-ul (Ministerul Afacerilor Interne), din care s-a desprins, în 1954, celebrul KGB (n. tr.).

* * *

Lucrase în Berlin după terminarea războiului şi îi cunoştea toate colţurile şi ungherele ascunse. Chiar şi în întuneric, mohoreala din sectorul sovietic era vizibilă la tot pasul: case cenuşii, străzi întunecate, cu lămpi care aruncau lumini pale în ploaia mocnită şi rece. Era ca şi cum ocupaţia ştersese orice urmă de culoare din peisaj. În fiecare loc viran se înălţa un morman de moloz rămas după raidurile aeriene desfăşurate cu şapte ani înainte, şi multe clădiri mai purtau şi acum semnele războiului: găuri de gloanţe, răni căscate de loviturile de artilerie, faţade dărăpănate. Ici-colo se vedeau oameni îmbrăcaţi jerpelit, mergând cu paşi grăbiţi, cu capul plecat, spre casă sau niciunde. Oare câţi erau? s-a întrebat. După ultimele estimări, Stasi dispunea de 50 000 de agenţi şi 125 000 de informatori în întreaga Germanie de Est. Unul din şase oameni aflaţi acum pe stradă lucra pentru Stasi.

Problema era: va reuşi să ducă operaţiunea la bun sfârşit înainte de a-i da ei de urmă?

Henry a găsit uşor casa conspirativă, un apartament la ieşirea de pe Wilhelm Pieck Strasse. A parcat mai jos de bloc şi i-a dat ocol, asigurându-se că nu era urmărit, apoi a urcat treptele care porneau de pe alee şi a bătut la uşă. I-a răspuns o voce de femeie:

– *Ja?*

Vorbea în germană, dar cu accent rusesc.

– *Herr Thomas?*

Potrivit parolei convenite, orice alt nume decât „Thomas" echivala cu *Fugi şi nu te mai întoarce.*

Henry a dat răspunsul aşteptat şi uşa s-a deschis.

Agenta cunoscută sub numele ADEX era o femeie înaltă, blondă, cu o faţă rotundă. Henry n-avea nici cea mai vagă idee de ce schimbase tabăra – cel mai probabil, motivul putea fi găsit în BICC: bani, ideologie, compromis sau constrângere, oricum, pentru el nu conta. Lucille şi Joe se puseseră chezaşi pentru agentul CIA de legătură, care, la rândul său, garantase pentru ADEX. În ultimii patru ani, ea lucrase la biroul de logistică şi călătorii din cadrul GFSG.

– Bine ai venit! l-a întâmpinat femeia. Eu sunt...

– Nu vreau să ştiu.

– A, sigur, scuză-mă. Ai dreptate. Te rog, intră.

Henry se grăbea, dar ea avea chef de vorbă, ca majoritatea agenţilor, de altfel. Izolarea şi teama erau pentru ei ceva obişnuit, mai ales într-un loc ca acesta. După douăzeci de minute, i-a întins dosarul. El a rugat-o să-i facă un ceai, în timp ce l-a studiat cu atenţie, reţinând elementele principale. Apoi s-a îndreptat spre soba cu lemne şi l-a aruncat în foc.

– Cum ai dat peste aceste informaţii? a întrebat-o.

– Bârfe, rapoarte de cheltuieli, alte lucruri de genul ăsta. Se întâlnesc de câteva ori pe săptămână. Ce pot să spun? Le place să converseze.

A zâmbit timid, sorbind din ceai.

Mda, bârfe, dar poate şi altele, se gândi Henry. *Sex şi spionaj de cea mai înaltă clasă.*

– Şi cealaltă chestiune?

Folosindu-se de arătător şi degetul mijlociu, femeia a imitat o foarfecă.

– Hârş, hârş şi gata, am scos-o. Era prinsă de curea.

Au mai sporovăit câteva minute, apoi Henry i-a întins peste masă un ziar împăturit. Înăuntru era un plic.

– Documente. Trebuie să pleci în noaptea asta. Cineva te va prelua la...

– Ce? Acum? De ce?

– Dacă rămâi aici, vei fi arestată. O iei pe jos, spre capătul dinspre est al Prenzlauer Allee, apoi te opreşti. Vei ţine ziarul în mâna stângă. Acolo te va prelua cineva.

De fapt, avea să fie urmărită din momentul în care ieşea din casă. Dacă avea să se abată din drum, va fi repede săltată de pe stradă.

– Repetă, i-a cerut.

– Prenzlauer Allee, capătul dinspre est, ziar în mâna stângă.

– OK. Acum ar fi bine să pleci.

A rămas singur. Şi-a terminat ceaiul, apoi s-a întins pe patul scund, cu rotile, şi a adormit.

S-a trezit la ora două, a părăsit apartamentul şi a pornit cu maşina spre sud. La periferia oraşului a făcut prima greşeală. A accelerat la un stop, în apropierea unei maşini a Volkspolizei. A oprit după curbă şi a aşteptat ca poliţistul să-i verifice documentele, să-l chestioneze în legătură cu destinaţia sa şi să-i ţină o lecţie despre limita de viteză permisă în oraş, înainte de a-i da drumul.

Şi-a petrecut restul nopţii străbătând peisajul rural al Germaniei, îndreptându-se spre sud, apoi spre est, omorându-şi timpul. A ajuns la Magdeburg cu două ore înainte de ivirea zorilor. Timp de o oră s-a ocupat de ascunzătorile de mesaje. N-avea nimic de ridicat, doar de lăsat. Apoi, urmând indicaţiile de pe hartă, a oprit la Kleingarten, un parc de pe malul lacului Neustadter. A parcat maşina, s-a adăpostit sub streaşina unei staţii de autobuz de vizavi şi a aşteptat.

Omul lui a venit la ora preconizată. General-colonelul Vasili Sergheevici Belikov, erou al Marelui Război pentru Apărarea Patriei[1] şi comandant al Armatei a Treia de Şoc Steagul Roşu, era un om cu tabieturi. În fiecare zi, la aceeaşi oră, ieşea să-şi plimbe câinele borzoi pe malul lacului.

[1] Denumirea rusească a războiului de pe Frontul de Răsărit (1941–1945), în care au fost angrenate patru ţări ale puterilor Axei (Germania, Italia, Ungaria şi România) şi, de cealaltă parte, Uniunea Sovietică (n. tr.).

Henry a aşteptat ca Belikov să ajungă la 300 de metri, apoi şi-a ridicat gulerul şi a intrat pe alee. Chiciura acoperise iarba, şi paşii săi făceau să salte valuri de cristale de gheaţă strălucind în soare.

Belikov era însoţit de patru gărzi, membri ai paratrupelor Corpului 9 de armată, câte doi în faţă şi în spate. Henry şi-a lăsat umerii să cadă şi a adoptat mersul târşâit, specific muncitorului german epuizat de atâta muncă. A ajuns în dreptul gărzilor din faţă, s-a lăsat percheziţionat, i-au fost verificate documentele şi i s-a dat drumul. Le-a simţit ochii aţintiţi asupra sa, şi armele pregătite pentru orice eventualitate.

Când a trecut pe lângă Belikov, a lăsat să-i scape printre degete un bumb albastru. S-a aplecat ca să-l ridice şi a strigat:

– *Entschuldigung Sie, bitte.*

Scuzaţi-mă, vă rog.

Generalul s-a întors spre el:

– *Prastite?* a întrebat în ruseşte, apoi în germană: *Was?*

Ce este?

– V-a căzut ăsta, a răspuns Henry, întinzându-i bumbul.

Gărzile din spatele lui Belikov înaintară, ridicându-şi armele. Generalul le opri cu un gest, apoi se adresă lui Henry:

– Poftim?

– Bumbul. Probabil că v-a căzut de la centură.

Belikov s-a uitat în jos, spre haină.

– A... da.

A luat bumbul din mâna lui Henry.

– Mulţumesc.

S-a întors şi a plecat mai departe.

Spre sfârşitul dimineţii era înapoi în Berlin. În timp ce traversa râul Spree, pe podul Warshauer, şi-a zărit pentru prima oară urmăritorii din Stasi: două maşini, una în faţă, cealaltă la circa o sută de metri în spatele lui, cu pasagerul vorbind într-un microfon, după câte şi-a dat seama, privind în oglinda retrovizoare.

Nu mai încăpea nici o îndoială. Erau pe urmele lui, probabil încă de la Magdeburg. Încă nu îi cunoşteau identitatea şi nu puteau să-l ţină prea din scurt, dar asta nu avea să dureze.

În următoarele două ore a condus prin oraş, antrenat în jocul complicat al urmăririi şi contraurmăririi. Dacă ar şti cât de mare era plasa pe care o ţesuseră în jurul lui, ar putea estima timpul pe care îl mai avea la dispoziţie. Pe de altă parte, dacă ar bănui că joacă rolul de momeală, ar încerca să îl salte. Pentru moment, cea mai bună soluţie era să rămână în postura de hăituit neştiutor.

Şi-a petrecut după-amiaza la casa de pe strada Pieck. La ora şase, a părăsit oraşul, îndreptându-se spre nord. S-a oprit după circa 60 de kilometri, în Furstenberg, şi a parcat pe o alee lăturalnică. Se lăsase noaptea şi luminile de

pe Leibnizstrasse străluceau ca nişte balize galbene. Furstenberg se afla la numai o oră de mers cu maşina de Berlin, dar atmosfera era mai destinsă şi străzile mult mai animate. A găsit cârciuma pe care o căuta, Schwartz Katze, la câteva case mai jos.

Barul era plin de soldaţi ruşi, majoritatea tanchişti şi membri ai Spetsnaz, elita Forţelor Speciale Sovietice. În aer plutea mirosul de ţigară şi, într-un colţ, un radio difuza muzică populară rusească. Henry şi-a croit drum prin mulţime spre tejghea şi a comandat o bere. După două minute, în încăpere au intrat doi civili îmbrăcaţi în haine de piele neagră, care s-au aşezat la o masă în spate.

Şi mai pe faţă, se gândi Henry. *Laţul se strânge.*

Şi a descoperit omul după numai treizeci de secunde. Generalul Iuri Pavlovici Kondraş, comandant al Armatei a 2-a de Tancuri de Gardă şi al Brigăzii de Diversiune a 20-a Spetsnaz, stătea singur, aplecat peste o sticlă de vodcă. S-a îndreptat spre el, i-a oferit o ţigară şi au înjghebat o conversaţie: Unde era cea mai apropiată măcelărie? În ce lună avea loc Festivalul de la Marigold? Cu ce frecvenţă circulau trenurile spre Blindow?

Kondraş i a răspuns scurt la toate întrebările, dar Henry rezolvase tot ceea ce îl interesase.

* * *

A revenit la Berlin în jurul orei 22:00. Pe drum, a descoperit alţi şase urmăritori în trei maşini, care ridicau numărul total al membrilor Stasi puşi să l supravegheze la 10 pe care îi depistase, plus probabil tot atâţia rămaşi deocamdată nevăzuţi. Deveniseră tot mai agresivi, vehiculul aflat în fruntea coloanei lor plasându-se acum la numai trei metri în spate.

Nu mai e mult, s-a gândit, privindu-şi ceasul. *Numai de-aş apuca să termin.*

Teatrul Schiffbauerdamm, cu vedere spre râul Spree şi situat destul de aproape de Poarta Brandenburg, supravieţuise în chip miraculos războiului, fără să fi fost grav avariat. Din 1948, se impusese de facto ca centru al culturii în Berlinul de Est, atât în domeniul operei şi baletului, cât şi al teatrului. Vinerea era dedicată operei şi, potrivit programului pe care i-l dăduse ADEX, în acea seară era programată o reprezentaţie cu *Tannhauser* de Wagner. Henry ar fi renunţat bucuros la spectacolul de operă în favoarea unui western bun, dar bărbatul care constituia ţinta sa avea alte gusturi.

Generalul Gheorghi Ivanovici Preminin, mareşal al Armatei Roşii şi comandant al Grupului Forţelor Sovietice staţionate în Germania, reprezenta braţul înarmat al lui Stalin în Germania de Est. Era şi ultima piesă din puzzle, pe care Henry încerca să o pună la locul ei.

A parcat pe Oranienburger Strasse, sub un şir de tei, în spatele unei biserici pe jumătate dărâmate, şi a coborât din maşină. Burniţa de mai înainte se transformase într-o ploaie rece, şi picăturile îi cădeau pe borul pălăriei. S-a dus

în spatele maşinii, şi-a aprins lanterna şi a privit sub bara de protecţie. A văzut transmiţătorul, plantat probabil în timp ce se afla la Schwarz Katze. L-a smuls, l-a zdrobit cu călcâiul şi a aruncat resturile. Ştia că gestul acela nu avea cum să-l salveze, dar spera să mai câştige ceva timp. Stasi patrula, fără îndoială, în zonă, căutându-i maşina.

Şi-a tras pălăria pe faţă şi a luat-o din loc.

Odată cu lapoviţa, o ceaţă groasă se ridicase deasupra râului Spree. Teatrul Schiffbauerdamm părea să plutească prin aer, cu pâcla încolăcindu-se în jurul cornişelor gotice. Luminate în interior, ferestrele cu vitralii se iveau în întuneric, ca nişte dreptunghiuri în toate nuanţele curcubeului.

De pe alee, Henry a cercetat parcarea până ce a zărit maşina lui Preminin, o limuzină ZIS-110[1] neagră, având vopsite pe fiecare aripă secera şi ciocanul. Şoferul/bodyguardul lui Preminin fuma, adăpostit sub o umbrelă, lângă portiera dinspre locul şoferului.

S-a auzit un scrâşnet de roţi. Un Mercedes negru a cotit şi s-a oprit apoi, cu farurile stinse. La lumina felinarelor, Henry a zărit două siluete aşezate pe scaunele din faţă, apoi vârful roşu al unei ţigări aprinse.

A scos din buzunarul trenciului o sticlă de whisky de o jumătate de litru, a vărsat o parte din conţinut pe jos, apoi a luat o înghiţitură şi a plimbat-o prin gură. Şi-a aruncat pălăria, şi-a înmuiat mâna într-o băltoacă şi şi-a periat cu ea părul, răvăşindu-l, după care a păşit pe trotuar.

S-o faci pe beţivul e o treabă dificilă, dar Henry mai folosise şiretlicul şi cu alte ocazii. Fredonând aiurea, şi-a făcut apariţia, clătinându-se, de după colţ, şi s-a îndreptat împleticit spre limuzina lui Preminin. Şoferul l-a zărit şi a aruncat ţigara, apoi şi-a strecurat mâna înăuntrul hainei.

– Hei, ce maşină grozavă, a strigat Henry în germană. Ce e? Mercedes?

– *Niet, niet*, a mârâit şoferul. Cară-te de aici!

Henry s-a făcut că nu-l aude şi şi-a târşâit picioarele, ocolind maşina până la locul din faţă al pasagerului, cu şoferul pe urmele sale. *„Niet, niet..."*

– Orice-ar fi, e a naibii de mare.

Unul dintre geamurile din spate ale limuzinei era puţin coborât.

Henry a tras o duşcă de whisky. Cu coada ochiului, l-a văzut pe şofer înaintând spre el. S-a clătinat în faţă, prinzându-se cu mâinile de marginea de sus a geamului şi şi-a lipit faţa de el.

– Mamă, ce interior! E din piele?

– Pleacă naibii de aici!

Şoferul l-a prins de pulpana hainei. Henry a lăsat micul tub de aluminiu să-i cadă din mână. Acesta s-a rostogolit pe bancheta din spate, apoi pe podeaua maşinii. Şoferul îl azvârli înapoi, şi Henry căzu pe caldarâm.

– Hei, ce faci?

[1] Marcă sovietică de limuzină produsă la uzinele ZIL, între 1946 şi 1958 (n. tr.).

– Ți-am spus să te cari!

– Bine, bine...

Henry se sculă, se scutură și traversă strada înapoi, împleticindu-se.

În spatele lui se auzi zgomotul unui motor băgat în viteză. Lumina farurilor trecu peste el. Aruncă o privire peste umăr. Mercedesul se năpustea spre el. Azvârli sticla și o luă la fugă.

Acum, că întinsese cursa, Stasi părea omniprezentă. În următoarea oră, Henry a gonit prin parcuri și a sărit peste ziduri, a coborât în fugă alei și s-a cățărat pe scări de incendiu până pe acoperișuri. Sirenele urlau, uneori în depărtare, alteori periculos de aproape. La fiecare cotitură, sirenele albastre își aruncau lumina peste străzile pietruite și ude, și peste vitrinele magazinelor. Henry a continuat să alerge, înaintând spre nord și apoi spre vest, până ce a ajuns la străduța de vizavi de apartamentul de pe strada Pieck.

Ghemuit în spatele unui gard viu, a așteptat cinci minute să audă scrâșnetul de cauciuri și urletul sirenelor. Nimic. A traversat repede strada. Începuse să urce scările, când a rămas țintuit în lumina aruncată de o pereche de faruri, apoi de o a doua și de o a treia. Zgomot de portiere deschise, apoi trântite. Picioare încălțate în cizme, tropăind pe trotuar.

– *Schnell, schnell!*[1]

– *Halt!*[2]

Henry se repezi în sus pe scări, orbecăi după chei, apoi deschise repede ușa, intră și o încuie. Cizme urcau apăsat pe urmele lui. Ușa se clătină o dată, apoi din nou. Glafurile din lemn crăpară. Henry traversă încăperea, îngenunche și smulse niște scânduri din podea. Geamul se sparse. Privi peste umăr. O mână se strecurase înăuntru și bâjbâia după mânerul ușii. Scoase din ascunzătoare pachetul, apoi îl cără până la soba cu lemne. Cenușa ardea mocnit. Suflă. O flacără se aprinse. Încercă să arunce pachetul înăuntru. Era prea mare. Îl împături și încercă din nou.

Ușa a fost spartă.

– *Halt!*

S-a întors și, într-o fracțiune de secundă, a zărit un capăt de pușcă arcuindu-se spre fața lui.

Apoi totul s-a întunecat în jur.

Legat la ochi și încătușat, a fost dus fie la sediul Stasi de pe Normannenstrasee, fie la închisoarea Hohenschoenhausen. Nimeni nu i-a vorbit și nu i-a fost adresată nici o întrebare. Pe la colțurile fularului cu care era legat, a zărit pantofi care intrau și ieșeau din celulă, apoi a simțit înțepătura unui ac și a început să plutească. Sunetele, mirosurile, senzațiile i se amestecau în minte.

---

[1] În germană în original, „Repede, repede!" (n. tr.).

[2] În germană în original, „Stai!" (n. tr.).

A auzit voci vorbind în ruseşte, a simţit mirosul puternic de fum de ţigară şi şi-a dat seama că este dezbrăcat la piele.

Aproape cufundat în inconştient, zilele au început să semene unele cu altele. Lumea în care trăia s-a îngustat tot mai mult: înţepătura acului... drogul ce aluneca fierbinte prin vene... zgomotul surd şi ritmic al oţelului care lovea şinele... şuieratul unui tren... duhoarea de cărbune încins. În acea mică porţiune din creier rămasă lucidă, Henry ştia însă cine îl ţinea prizonier şi unde era dus.

În dimineaţa celei de-a treia, de-a patra sau de-a cincea zile, trenul s-a oprit, scoţând parcă un oftat.

A fost ridicat în picioare şi târât pe trepte în jos. A simţit zăpada scârţiindu-i sub picioare şi pe la colţurile fularului a zărit lumina zilei. A fost împins într-o maşină. După un drum scurt, a fost scos, a coborât alte trepte şi a parcurs un coridor lung. Tot timpul a fost îmbrâncit din spate. A mers înainte, clătinându-se pe picioare şi lovindu-se de ziduri. O uşă s-a trântit în urma lui.

Henry s-a rezemat cu spatele de zid şi s-a lăsat să alunece la podea. Lubianka.

A rămas în întuneric trei zile. În cea de-a patra, două gărzi au venit după el. A fost legat la ochi şi împins să meargă pe un coridor, a coborât câteva trepte, apoi a parcurs un alt coridor, înaintând şi mai adânc în măruntaiele temniţei.

A fost condus într-o încăpere şi legat în lanţuri de un scaun pironit de podea. A fost dezlegat la ochi. Era într-o cameră mică, pătrată, fără ferestre, cu un singur bec atârnat de tavan. Un bărbat îmbrăcat în uniformă MGB stătea în picioare în faţa lui. Şi-a dat seama că e colonel după epoleţi. *Directorul adjunct*, s-a gândit. *O veste foarte, foarte proastă.*

– Bună dimineaţa, domnule Caulder, a spus colonelul, într-o engleză marcată de un accent puternic.

Henry nu s-a mirat că îi ştiau numele. Condusese zeci de operaţiuni în Berlin, fie pe teren, fie de la distanţă, dând multe bătăi de cap atât celor de la Stasi, cât şi MGB-ului.

– De mult îmi doresc să vă cunosc, adăugă colonelul.

– Bun, şi acum, că aţi reuşit, presupun că o să-mi daţi drumul.

Colonelul a chicotit.

– Nu, domnule Caulder, mi-e teamă că nu. Acum, ce-ar fi să purtăm amândoi o discuţie?

În următoarele două zile, colonelul l-a interogat câte douăzeci de ore pe zi, în zori, la amiază sau la miezul nopţii, uneori câte douăsprezece ore fără întrerupere, alteori, numai o oră. Toate întrebările erau variaţiuni pe aceeaşi temă: De ce se afla în Berlinul de Est?

Henry a refuzat să răspundă oricărei întrebări.

În a treia zi au început să-l bată. A fost legat de încheieturile mâinilor şi atârnat de tavan, în timp ce un bărbat solid şi chel îl ciomăgea, oprindu-se doar pentru a-şi trage răsuflarea sau pentru a-i permite colonelului să-i adreseze alte întrebări.

Henry tăcea în continuare.

La începutul celei de-a doua săptămâni de detenţie a fost din nou adus în sala de interogatoriu. De această dată, a fost dezbrăcat până la piele şi legat în lanţuri de scaun. Colonelul rămase într-un colţ, în picioare, trăgând dintr-o ţigară şi urmărindu-l cu privirea. Bărbatul chel intră în încăpere ţinând în braţe ceva care semăna cu o colivie.

Doamne, nu colivia, s-a rugat Henry. *Linişteşte-te*, şi-a spus apoi. *Ştii despre ce e vorba.*

Un telefon de campanie cu manivelă.

Chelul a ataşat firele, mai întâi de telefon, apoi de testiculele lui Henry, folosind clame de tip crocodil. A dat apoi din cap spre colonel, care s-a apropiat şi a privit în jos spre Henry.

– Ultima şansă.

Henry a scuturat din cap.

Chelul a început să dea la manivelă.

A reuşit să reziste timp de două săptămâni. Când a început cu mărturisirile, vorbele i-au ieşit din gură potop, de la sosirea la Tempelhof la întâlnirile cu Belikov, Kondraş şi Preminin, şi la capturarea sa în apartamentul de pe strada Pieck. Devenit mult mai prietenos, colonelul l-a făcut să reia povestea, iarăşi şi iarăşi, căutând inconsecvenţe şi contradicţii. În cele din urmă, în ziua a cincea, şi-a terminat interogatoriul şi i-a spus stenografei să plece.

– Să nu-ţi fie ruşine, prietene. Ai făcut tot ce ai putut.

Henry Caulder a zâmbit pentru prima dată în patruzeci de zile.

Acum, stând în pragul sălii de execuţie, Henry a simţit acelaşi zâmbet lăţindu-i-se pe faţă. Şi l-a înăbuşit şi a păşit înainte. Locul era identic cu camera de interogatoriu, cu două excepţii. Pereţii erau acoperiţi de un tapet gros, plin de pete, iar într-un colţ zăcea un sac de cadavre.

– Bună dimineaţa, l-a întâmpinat colonelul.

– Depinde din ce punct de vedere priveşti, nu-i aşa?

– Aveţi dreptate. Îmi cer scuze, nu mi-am ales cuvintele cum trebuie. Îmi pare rău că s-a ajuns aici, dar am şi eu ordinele mele.

– Ca noi toţi.

– Noi doi suntem duşmani, dar rămânem amândoi nişte profesionişti. Dumneavoastră v-aţi făcut treaba, eu mi-am făcut-o pe a mea. Sigur, ei nu privesc lucrurile în felul acesta.

– Da, niciodată nu-şi pun problema aşa.

– Totul se va termina repede, vă promit.

– Ce se va întâmpla cu oamenii mei? a întrebat Henry. Belikov, Kondraş şi Preminin?

Ştia răspunsul, dar voia să-l audă din gura colonelului.

– Chestiunea a fost deja tranşată. Au fost găsiţi vinovaţi de înaltă trădare şi executaţi ieri.

– Şi reţeaua mea?

– Îi investigăm pe toţi. Cât de curând, vom obţine mărturisiri.

– Nu mă îndoiesc.

– În genunchi, vă rog.

Henry s-a întors cu faţa la perete şi a îngenuncheat. Aştepta ca teama să-i pătrundă în suflet, arzându-l ca un acid şi copleşindu-l, dar nu a fost aşa. Nu a simţit decât pacea invadându-l. Deodată, o tuse grea i s-a urcat în piept. S-a încovoiat de durere, apoi spasmul a trecut. S-a şters la gură. A văzut că mâna se pătase de sânge.

– Pneumonie, a comentat colonelul.

Nu chiar, gândi Henry.

Ce ironie că abia acum se manifestau simptomele! Doctorul îi dăduse numai patru luni până la metastază, până ce cancerul avea să se răspândească de la plămâni la creier, atacându-i apoi întreg organismul. Şi, din acel moment, încă o săptămână, poate două.

De ani de zile, agenţiile americane şi britanice de spionaj aveau suspiciuni privind o posibilă decizie a lui Stalin de a trimite Armata Roşie să treacă peste Europa ca un tăvălug, aliaţii trezindu-se presaţi să găsească o modalitate de a opri atacul fără a recurge la arme nucleare. Problema era cum să pună capăt invaziei înainte de a putea începe. Pentru Henry, răspunsul la această întrebare era extrem de simplu. Eliminarea celor mai buni şi mai capabili oameni din Armata Roşie. Paranoia lui Stalin pregătise terenul; un mic impuls, şi trăgaciul avea să fie apăsat.

Stalin epurase armata de mai bine de zece ori, începând cu anii '20, omorând sute de mii de soldaţi devotaţi, numai pe baza unor suspiciuni nefondate şi a unor asocieri nevinovate. Şi totuşi, trei dintre cei mai talentaţi oameni de arme supravieţuiseră şi ajunseseră în poziţii-cheie: general-colonelul Vasili Belikov, generalul Iuri Kondraş şi mareşalul Gheorghi Preminin. Atunci când războiul avea să izbucnească, aceşti trei oameni, aflaţi în fruntea armatelor lor, vor putea cuceri Europa Occidentală.

Desigur, toţi trei juraseră că sunt nevinovaţi, dar MGB-ul, mereu gata să dea trădătorii pe mâna patriei-mamă, şi Stalin, obsedat cum era de comploturi din interior, aveau toate dovezile necesare.

Planificând operaţiunea, Henry construise scenariul privind din perspectiva MGB-ului.

Un maestru al spionajului britanic, care le dăduse ani de zile bătăi de cap, reapare deodată în Berlinul de Est, angrenat într-o misiune aparent urgentă.

Un mesaj încifrat după un cod pe care CIA îl considera în continuare sigur menționează o Operațiune Marigold și activarea a trei agenți: PASKAL, HERRING și ARIES.

Cu câteva săptămâni înainte de sosirea agentului în Berlinul de Est, Radio Europa Liberă, finanțat de CIA, se abate de la programele sale obișnuite și difuzează ceea ce MGB crede a fi transpunerea în vorbirea curentă a codului CIA, cu repetarea frecventă a cuvântului Marigold.

În fine, sosirea agentului în Berlinul de Est coincide cu dispariția unei secretare angajate la comandamentul GFSG.

Henry putea să-și imagineze cu ușurință textul raportului transmis de MGB lui Stalin:

Odată intrat în sectorul sovietic, agentul britanic Caulder a fost urmărit până la Magdeburg, unde a lăsat mesaje în trei ascunzători de lângă comandamentul Armatei a Treia de Șoc Steagul Roșu, după care a fost fotografiat în timp ce transmitea un mesaj general-colonelului Vasili Sergheevici Belikov. La percheziția efectuată asupra acestuia a fost găsit un bumb de haină fals. Înăuntru a fost descoperită o mică bulină conținând un mesaj format din două cuvinte: DEMARAȚI MARIGOLD.

În localitatea Furstenberg, agentul Caulder a fost văzut discutând cu generalul Iuri Pavlovici Kondraș, comandant al Armatei a 2-a de Tancuri de Gardă și al Brigăzii de Diversiune a 20-a Spetsnaz. Martorii au declarat că au auzit rostindu-se cuvântul marigold.

În Berlinul de Est, agentul Caulder a fost fotografiat lângă limuzina generalului Preminin, comandant al Grupului Forțelor Sovietice staționate în Germania. După arestarea acestuia, în mașina sa a fost găsit un mic tub, conținând mesajul DEMARAȚI MARIGOLD.

În timpul interogatoriului, agentul Caulder a semnat o declarație în care a dezvăluit toate detaliile Operațiunii Marigold și participarea lui Belikov, Kondraș și Preminin la un complot având drept scop instigarea la revoltă a soldaților Armatei Roșii și răsturnarea regimului sovietic.

Henry încălcase deliberat, dar selectiv toate regulile meseriei: intrase nedeghizat în sediul unei agenții CIA din străinătate, fiind fotografiat de urmăritorii săi din cadrul Stasi; pătrunsese în sectorul sovietic venind dinspre cel francez cu documente slab contrafăcute; se lăsase oprit de Volkspolizei, care îi notase numărul de înmatriculare a mașinii și destinația, ceea ce le permisese celor de la Stasi să-l intercepteze la Magdeburg; distrusese un dispozitiv de urmărire, indiciu clar că urma să fugă; în fine, cu ocazia arestării, asupra sa fuseseră descoperite diverse accesorii de spionaj, printre care o carte de cifruri și un mesaj parțial codificat, conținând cuvântul *marigold*, documente de călătorie false și un dispozitiv explozibil ascuns în spatele unui perete.

Henry fusese, de la bun început, omul potrivit pentru acestă misiune. Ştiuse că, pentru a reuşi, va fi nevoit să facă un sacrificiu – să cumpere numai un bilet dus.

Cancerul îi uşurase luarea deciziei.

A auzit hârşâitul făcut de pistolul colonelului în timp ce era scos din toc, urmat de pocnetul călcâielor pe coridor. Şi-a închipuit pistolul adus la înălţimea capului său, în timp ce cagula îi era trasă peste cap. *N-are de ce să-ţi pară rău, Henry. Misiunea ta a marcat o adevărată cotitură în istorie. Ai luptat şi te-ai sacrificat ca un leu.*

– Colonele, a spus el fără să se întoarcă. Îmi faceţi o favoare? Ca de la profesionist la profesionist?

Pauză. Apoi:

– Ce anume doriţi?

– Să mai văd, pentru ultima oară, lumina soarelui.

Tăcere.

Henry şi-a închis ochii strâns, ţinându-şi răsuflarea.

– Foarte bine, Henry, a spus colonelul. Ridicaţi-vă. Am să vă conduc eu.

În lunile de după arestarea lui Henry Caulder, sute de ofiţeri din unităţile GFSG au fost judecaţi şi, fie executaţi, fie condamnaţi la închisoare pentru înaltă trădare. Epurarea a continuat, propagându-se cu repeziciune, la început în rândurile comandanţilor asociaţi, apoi printre civilii cu funcţii politice şi, în cele din urmă, printre membrii spionajului militar sovietic – GRU. Până la sfârşitul lunii februarie, mii de oameni au dispărut în subsolurile închisorii Lubianka.

Pe 5 martie 1953, Iosif Stalin a murit în somn.

F. Paul Wilson

MERCENARUL URBAN JACK REPARATORUL (*Repairman* Jack), eroul creat de F. Paul Wilson, şi-a făcut debutul în romanul *Mormântul*, inclus de *New York Times* pe lista de bestselleruri. Iată câteva date despre el: Poreclа de „Reparatorul" nu îi aparţine.

Deşi locuitor al Manhattanului, Jack trăieşte la marginea societăţii. Nu are o identitate oficială sau număr de asigurare socială şi nu plăteşte taxe. Când îţi pierzi încrederea în sistem sau sistemul te lasă de izbelişte, este firesc să apelezi la cineva din afara sistemului. Acest cineva este Jack. Jack nu este însă un binefăcător, ci un criminal de carieră, care lucrează numai contra cost.

Jack se consideră un mic om de afaceri şi încearcă să nu se implice emoţional, deşi aproape întotdeauna sfârşeşte prin a o face. Are porniri violente care îl îngrijorează uneori chiar şi pe el. Crede cu tărie în Legea lui Murphy[1] şi îşi planifică loviturile cu cea mai mare grijă. Dar lucrurile merg rareori conform planului, ceea ce îl face să fie irascibil.

Fără a putea fi catalogat drept luddit[2], Jack nu este un fan al tehnologiei,

[1] Celebrele Legi ale lui Murphy par să fi avut la bază un personaj real. Identitatea lui, ca şi originea apariţiei primei legi – singura originală – au fost dezvăluite în 1977 de ziarul american „Los Angeles Times". În 1949, la baza Forţelor Aeriene Edwards din Murdoc, California, se lucra la proiectul MX981. Enervat de proasta funcţionare a unei curele de transmisie, din cauza îmbinării defectuoase la capete, căpitanul inginer Edward Murphy ar fi exclamat: „Dacă există vreo posibilitate să o facă prost, o va face!" – cu referire la tehnicianul vinovat de producerea incidentului. După câteva săptămâni, la o conferinţă de presă, colonelul Stapp a afirmat că rezultatele excelente obţinute de echipa sa se datorau „încrederii absolute" în ceea ce el a numit *legea lui Murphy*. În perioada imediat următoare, presa a mediatizat pe larg *legea lui Murphy* dând naştere unor variante şi aplicaţii diverse. Aşa s-a ajuns la apariţia termenului de murphologie, ramură a cunoaşterii rezervată lucrurilor care merg prost, o „ştiinţă a erorilor" sau colecţionarea citatelor din acest domeniu şi vehicularea lor repetată (n. tr.).

[2] Mişcarea luddiţilor din Anglia (1811–1816), muncitori din industria textilă care au protestat – deseori prin distrugerea războaielor de ţesut – contra introducerii mecanizării, la începuturile Revoluţiei Industriale, acuzând pierderea locurilor de muncă şi schimbarea stilului lor de viaţă. Denumirea mişcării vine de la conducătorul său, personajul fictiv Ned Ludd, ulterior devenit „Regele", „Generalul" sau „Căpitanul Ludd". Mişcarea a fost înăbuşită de autorităţi prin diverse metode, inclusiv procese soldate cu execuţii şi deportări. Prin extensie, termenul „luddit" a ajuns să se refere la orice persoană care se opune progresului tehnologic (n. tr.).

pe care o socoteşte extrem de vulnerabilă la Legea lui Murphy. Crede că bărbaţii vin de pe Marte, femeile de pe Venus, şi guvernul de pe Uranus.

La sfârşitul romanului *Mormântul*, Jack moare, dar Wilson îl reînvie paisprezece ani mai târziu, în *Moşteniri*. De atunci, scriitorul a publicat alte unsprezece romane din seria Jack Reparatorul. Născut şi crescut în New Jersey, Paul şi-a irosit tinereţea jucându-se cu focul şi citind cărţi de benzi desenate de la DC Comics[1]. Este autorul a circa patruzeci de romane şi peste o sută de povestiri foarte diverse, de la horror şi science fiction la thrillere cu subiect contemporan şi multe genuri literare de frontieră. Locuieşte în Jersey Shore şi, atunci când nu este ocupat căutând pe eBay ceasuri ciudate şi suvenire cu Daddy Warbucks[2], îşi imaginează noi şi noi povestiri cu Jack, precum *Interludiu la drogheria Duane*.

INTERLUDIU LA DROGHERIA DUANE

—VEZI, TU, JACK, a spus Loretta în timp ce mergeau pe 58th West Street, toate schimbările astea mă fac să fiu în toane foaaaarte rele. Cât se poate de rele, îţi zic. Pe deasupra, picioarele mă omoară. Sper să nu se lege nimeni de mine înainte să ajung acasă şi să m-aşez şi io, ca tot omu', cu o farfurie mare de îngheţată cu ciocolată în faţă.

Jack a încuviinţat din cap, acordându-i atâta atenţie cât să nu pară nepoliticos. Se uita la trecători, gândindu-se că a nu avea pistolul la el era totuna cu a merge gol pe stradă.

Aşa se şi simţea – gol. Astăzi fusese nevoit să-şi lase credinciosul său Glock şi să se întoarcă acasă din cauza vizitei sale anuale la Empire State Building. Declarase data de 19 aprilie Ziua King Kong[3]. În fiecare an făcea acelaşi pelerinaj, urcând la platforma de observaţie pentru a lăsa un mic omagiu în memoria Uriaşului. Marea problemă era detectorul de metale, prin care trebuia să treci înainte de a intra în clădire. Aşadar, fără arme de foc.

---

[1] Fondat în 1934 ca National Allied Publications, DC Comics este unul dintre cele mai mari trusturi de media din lume. În 1969 a devenit divizie în cadrul Warners Bros. Entertainment. A publicat numeroase cărţi de benzi desenate, lansând eroi celebri precum Batman, Superman sau Femeia Fantastică (n. tr.).

[2] Personaj din filmul *Annie* (1982), interpretat de actorul britanic Albert Finney. Industriaş şi politician miliardar, Oliver Warbucks este impresionat de povestea micuţei orfane Annie, pe care sfârşeşte prin a o adopta, de unde şi numele de *Daddy* („Tăticul"). Personajul a fost foarte bine primit de public, fiind cotat drept unul dintre cele mai „bogate" din istoria Hollywoodului, generând o adevărată industrie de suvenire (fotografii, afişe, jucării etc.) de multe milioane de dolari (n. tr.).

[3] Protagonistul celebrului film omonim de aventuri din 1933, o maimuţă uriaşă, înfricoşătoare, îndrăgostită de o frumoasă actriţă blondă. În scena finală, King Kong, urcat în vârful Empire State Building, cea mai înaltă clădire din New York, este ucis din elicopterele care zboară în jurul său (n. tr.).

Jack nu se considera paranoic. OK, poate un pic, dar enervase destui oameni în oraşul ăsta şi n-avea nici un chef să dea ochii cu ei tocmai acum, când era gol.

După ceremonialul depunerii coroniţei, se hotărâse să meargă pe jos până acasă, în West Side, şi se întâlnise cu Loretta pe drum.

Se cunoscuseră cu vreo doisprezece ani în urmă, când amândoi serveau la o *trattoria* de mult dispărută, de pe strada 4th West. Ea tocmai venise din Mississippi, în timp ce el se stabilise în New York de numai câţiva ani, după ce plecase din Jersey. Ca vârstă, Loretta era cu cel puţin zece ani mai bătrână decât el – bătea probabil spre cincizeci. Şi îl depăşea cu cincizeci de kile. Avea părul ca o figurină Chia Pet[1], vopsit în portocaliu, şi purta o chestie verde-gălbuie, fără formă, care o făcea să semene cu un lamantin îmbrăcat într-un muumuu[2].

Femeia s-a oprit pentru a admira o rochie de cocteil, neagră, în vitrina unui butic.

– Nu-i aşa că-i grozavă? Sigur, ca să-ncap în ea ar trebui să ajung mai întâi la crematoriu.

Şi au continuat drumul pe 6th Avenue. La o intersecţie, în timp ce aşteptau ca semaforul să se facă verde, două femei asiatice au abordat-o pe Loretta.

Cea mai înaltă a întrebat-o:

– Ştiţi unde e magazinul Saks de pe 5th Avenue?

Loretta a repezit-o:

– Pe 5th Avenue, proasto.

Apoi a răsuflat adânc şi şi-a smucit degetul mare, gesticulând spre spate.

– Uite, ia-o pe-acolo.

Jack i-a aruncat o privire.

– Văd că nu glumeai când ai zis că eşti în toane proaste.

– Mă ştii pe mine că glumesc? Iisuse, e musai să halesc ceva, să mă mai întremez. Poate o îngheţată de ciocolată cu unt de arahide, zise şi arătă vizavi, spre Duane Reade. Uite!

– Aia e o drogherie.

– Nu face pe nebunu', iubire. Duane are de toate. Pe bune, dacă ăla de la mine din cartier ar avea şi carne, nici n-ar mai trebui să mă mai duc în altă parte la cumpărături.

Şi, înainte ca Jack să se dezmeticească, l-a înşfăcat de braţ şi a început să-l târască spre magazinul aflat de cealaltă parte a străzii.

– Mă-nnebunesc după cosmeticele lor. În unele locuri nu găseşti decât Cover Girl, chestie OK dacă eşti vreo blondă d-aia fantastică. Nu ştiu dac-ai observat, da' albu' nu prea mai e la modă în zilele noastre. Toată lumea merge pe nuanţe

[1] Figurine mexicane tradiţionale înfăţişând animale. Sunt realizate după o tehnică specială, prin aplicarea peste lut de seminţe umede de *chia* (o specie de salvie originară din Mexic), care sunt lăsate câteva zile să înmugurească, conferind un aspect de blană. Ideea a fost preluată de compania californiană Joseph Enterprises, Inc., figurinele sale de serie bucurându-se de un mare succes în anii 1980 (n. tr.).

[2] Rochie largă, cu imprimeuri viu colorate, originară din Hawaii (n. tr.).

mai închise. Sigur, în afară de tine. Ştiu că nu-ţi place să atragi atenţia, Jack, şi dac-ai fi doar niţel mai albicios la faţă, ai fi de-a dreptu' invizibil.

Jack se străduia, într-adevăr, din greu să treacă neobservat. Avea o moştenire genetică bună: era de înălţime medie, nici prea gras, nici prea slab, cu părul castaniu, în nuanţa cea mai banală, şi avea o figură comună. Astăzi, accesorizase totul cu o şapcă Mets, o cămaşă de flanel, o pereche de blugi Levi's ponosiţi şi cizme de lucru tocite. Un tip obişnuit, cel mai probabil muncitor în construcţii, care se plimba agale prin jungla urbană a New Yorkului.

Jack a încetinit pe măsură ce se apropiau de uşă.

– Cred c-o să zic pas de data asta, Lo.

Loretta şi-a încleştat şi mai tare degetele pe braţul lui.

– Pe dracu'! Am nevoie de companie. Uite, o să-ţi cumpăr un Mountain Dew. Tot îţi mai place cofeina?

– Mda. Cel puţin până la prima bere din zi.

Şi-a eliberat braţul.

– OK, stau cu tine cinci minute, dar după aia trebuie s-o şterg. Am nişte treburi de rezolvat.

– Mă rog, cinci minute nu e cine ştie ce, da' asta e!

– Ia-o înainte. Vin şi eu după tine.

I-a făcut loc să treacă şi a zăbovit în prag, verificând intrarea. A văzut o cameră de filmare plasată chiar deasupra uşii, pentru a înregistra toţi clienţii.

Şi-a tras mai jos borul şepcii şi şi-a aplecat capul. Tocmai o ajunsese din urmă pe Loretta, când a auzit o voce strigând tare, cu un accent pronunţat:

– *Mira! Mira! Mira!* Ce fund mişto!

Jack nu putea decât să spere că nu lui îi erau adresate cuvintele. Şi-a ridicat capul atât cât să vadă un latino-american mustăcios, care rânjea, aplecat peste zidul din faţa intrării. Un rucsac sport de culoare maronie era trântit la picioarele lui. Avea părul unsuros, pieptănat pe spate, şi tatuaje de puşcăriaş pe mâini.

Loretta s-a oprit şi s-a holbat la el.

– Drăguţule, pentru binele tău, sper că nu cu mine vorbeşti.

– Dar, *señorita*, în ţara de unde vin eu e o onoare pentru o femeie să fie lăudată de unul ca mine.

– I-auzi! Şi de unde ziceai că eşti?

– Din Ecuador.

– OK, scumpete, numai că acu' eşti în New York, iar io-s o căţea din Bronx, aşa că să nu te prind că mai vorbeşti aşa că-ţi tăbăcesc fundu'!

– Ştiu că ţi-ar plăcea să te aşezi pe faţa mea.

– De ce? Ai nasu' mai mare ca scula?

Replica le-a făcut pe câteva adolescente să iasă în fugă din magazin. Domnul Ecuador s-a înnegrit la faţă. Nu părea să fi gustat gluma.

Cu capul aplecat, Jack a împins-o pe Loretta înăuntru.

– Ţi-am zis că-s în toane proaste, a repetat ea.

– Mda, mi-ai zis. Cinci minute, Loretta, da?

– OK. Te-am auzit.

Jack s-a uitat peste umăr şi l-a văzut pe domnul Ecuador luându-şi rucsacul şi intrând după ei în magazin.

Loretta a cotit-o spre rafturile cu cosmetice, şi Jack s-a oprit, urmărindu-l pe Ecuador cu privirea. Voia să se asigure că n-avea de gând s-o hărţuiască, dar bărbatul s-a îndreptat direct spre partea din spate a magazinului.

Drogheriile Duane Reade sunt un simbol al New Yorkului. Există sute, răspândite în tot oraşul. Poate numai locuitorii cei mai fiţoşi din Upper East Side n-au intrat niciodată într-una. Trăsătura lor cea mai izbitoare este lipsa de consecvenţă. Nu seamănă deloc între ele ca dimensiune sau aranjament. OK, toate au raionul de cosmetice amplasat în faţă, dar, după aceea, clienţii sunt lăsaţi să ghicească unde s-ar putea afla produsul dorit. Jack înţelegea unde ducea toată nebunia. Cu cât pierzi mai mult timp căutând un anumit lucru, cu atât creşte şansa să dai peste altceva demn de interes.

Magazinul în cauză părea destul de pustiu, şi Jack şi-a asumat sarcina descoperirii vitrinei frigorifice cu îngheţată pentru a scăpa cât mai repede de corvoadă. A pornit-o pe coridoare, dar, la scurt timp, s-a trezit complet dezorientat. Spaţiul era în formă de L, dar, în loc să fie paralele, intervalele dintre rafturi mergeau în zigzag. Proiectantul fusese fie un adept fervent al conceptului de haos, fie unul dintre inventatorii celebrelor cercuri din lanurile de cereale.

Se plimba printre rafturile de peste 1,80 m înălţime, şi tocmai depăşise raionul cu produse antihemoroizi, când a auzit în spatele său o voce aspră.

– Hei, tu, mişcă până în spate.

Jack a văzut un tip negru, solid, hrănit cu steroizi, purtând un maiou roşu. Lumina neoanelor din tavan se reflecta pe scalpul său ras. O cicatrice groasă îi traversa sprânceana stângă, avea ochi sticloşi, şi în mână ţinea un revolver de calibrul 33, cu ţeava tăiată – sportul favorit de weekend al găştilor de cartier.

Jack şi-a păstrat cumpătul.

– Ce se întâmplă?

Individul a ridicat arma, ţinând-o îndreptată în lateral, ca în filme, aşa cum fac cei care habar n-au să umble cu pistoalele.

– Tu, mută-ţi fundu', sau îţi zbor creierii.

Jack a aşteptat câteva secunde, să vadă dacă tipul se apropia şi putea să-i smulgă pistolul din mână. N-a făcut-o. Probabil că avea ceva experienţă.

Nu era bine. Să fie oare o chestiune personală? A văzut apoi adunătura de oameni speriaţi – printre care farmaciştii, evident, în halatele lor albe, îngenuncheaţi în faţa tejghelei, şi a înţeles că răspunsul era negativ.

S-a simţit – oarecum – uşurat.

Domnul Ecuador stătea cu un revolver placat cu nichel, de calibrul 357 mm, ţintit asupra lor.

Era un jaf.

OK, ţine-ţi capul aplecat ca să nu te vadă camerele de filmat şi gorilele astea, şi o să poţi şi tu să pleci acasă odată cu ceilalţi.

Negrul l-a împins din spate.

– Îngenunchează, nenorocitule.

Două camere de filmat erau îndreptate spre raionul de farmaceutice. Jack a îngenuncheat în capătul din stânga al şirului de oameni, cu mâinile la ceafă, şi şi-a ţinut ochii aţintiţi în podea.

I-a ridicat când a simţit agitaţia din stânga lui. Un rastarian[1] scund şi sfrijit, gen Sammy Davis[2], cu părul ascuns sub o şapcă în dungi roşii, galbene şi verzi, şi-a făcut apariţia. Avea în mână un pistol cu compresie de calibrul 12, şi mâna de la spate alţi şase oameni, printre care Jack a recunoscut-o şi pe Loretta. Femeia părea speriată.

În fine, s-a ivit şi un al patrulea – Dumnezeule, câţi erau cu toţii? Acesta purta codiţe jegoase, neîngrijite, de un castaniu-deschis, care îi atârnau până la fund, şi etala tot arsenalul hip-hop: blugi largi ca un sac, un tricou imens cu emblema New York Giants şi o şapcă cu cozorocul răsucit.

Şi el ţinea în mână un pistol cu ţeava tăiată, cu care îl împungea în ceafă pe un bărbat între două vârste, cu ten măsliniu – indian? pakistanez?

Cei doi nou-sosiţi aveau priviri sticloase. Erau drogaţi. Poate că o să-i facă el să se mai înmoaie.

Ce mai adunătură! Se cunoscuseră probabil la Rikers sau Tombs[3].

– L-am adus pe director, a anunţat albul, pe un ton plat.

Ecuador i-a aruncat o privire.

– Ai încuiat uşa din faţă?

Albul a zornăit un lanţ plin de chei, pe care l-a azvârlit pe tejghea.

– Îhî. Totul e încuiat şi în siguranţă.

– *Bueno*. Du-te înapoi şi supraveghează locul, să nu fi scăpat cineva.

– Mda. Imediat. Stai puţin, să rezolv o trebuşoară.

L-a împins pe director din spate, apoi s-a strecurat în spatele tejghelei şi a dispărut în raionul de farmaceutice.

– Wilkins! Ţi-am spus să te duci în faţă!

Wilkins a reapărut cu trei sticle mari din plastic. Le-a trântit pe tejghea.

---

[1] Adept al mişcării Rastafari, născute în Jamaica în prima jumătate a secolului XX, care îl recunoaşte pe Haile Selassie I (1892–1965), împărat al Ethiopiei între 1930–1974, drept încarnare a lui Dumnezeu (numit Jah sau Jah Rastafari) sau Mesia şi parte a Sfintei Treimi. Curent spiritual mai degrabă decât religios, rastafarianismul promovează căutarea sinelui prin consumul spiritual de canabis, respingerea societăţii occidentale, aspiraţii socio-politice afrocentriste. Denumirea provine din *Ras* („cap", titlu ethiopian echivalent cu cel de prinţ sau nobil) şi *Ras Tafari Makonnen* („a doua încoronare"), titlul purtat de Haile Selassie înainte de a deveni împărat. Printre manifestările cele mai cunoscute ale mişcării se numără coafura cu codiţe Rasta şi muzica reggae (n. tr.).

[2] Samuel George „Sammy" Davis Jr. (1925–1990), cântăreţ, actor, dansator şi comic american (n. tr.).

[3] Numele a două spaţii de detenţie din New York (n. tr.).

Jack a văzut că pe etichete scria Percocet şi Oxy-Contin[1].

– Drăguţele astea sunt ale mele. Să nu se atingă nimeni de ele.

Ecuador a mormăit printre dinţi:

– *Du-te-n faţă!*

– Am plecat, a răspuns Wilkins, şi s-a făcut nevăzut.

Tipul cu cicatrice l-a înşfăcat pe director de pulpana hainei, scuturându-l bine.

– Combinaţia, nenorocitule – hai, ciripeşte!

Jack a remarcat numele înscris pe ecuson: J. Patel. Pielea măslinie a individului s-a decolorat dintr-odată. Sărmanul om părea gata să leşine.

– N-o ştiu!

Rastarianul şi-a ridicat pistolul şi l-a proptit de gâtul lui Patel, care se mişca spasmodic.

– Răspunde-i la întrebare. Acum!

Jack a văzut o pată lăţindu-se pe cracul pantalonului lui Patel.

– Directorul... n-nu e aici. Eu n-nu ştiu combinaţia.

Ecuador a făcut un pas în faţă.

– Înseamnă că nu ne eşti de prea mare ajutor, nu?

Patel s-a lăsat să cadă în genunchi, cu mâinile întinse în faţă, implorator.

– Vă rog! Am soţie, copii!

– Şi vrei să-i mai vezi, nu? Ştiu că o maşină blindată vine aici în fiecare marţi, v-am urmărit. Azi e marţi, aşa că spune tot!

– Dar nu ş...!

Ecuador l-a pocnit pe Patel cu ţeava pistolului în cap, într-o parte, trântindu-l la pământ.

– Vrei să mori salvând banii patronului? Ţi-arăt eu cum e să încasezi un glonţ în cap! Ţi-arăt chiar acum! Strigă şi se întoarse, privind spre ostatici. Unde i căţeaua aia cu gura mare? A zărit-o pe Loretta şi a rânjit. Ia uite-o!

Rahat!

Ecuador a prins-o de partea din faţă a rochiei şi a târât-o, în genunchi, în faţă. După ce au parcurs şase paşi, s-a oprit.

– Întoarce-te, căţea ce eşti!

Fără a se ridica din genunchi, Loretta s-a răsucit cu faţa spre ceilalţi ostatici. Buza de jos îi tremura de frică. Ochii ei îl implorau pe Jack să facă ceva, orice, *te rog!*

Trebuia să intervină.

A trecut în revistă diverse scenarii şi gesturi prin care ar fi putut s-o salveze, conştient însă că nici unul n-ar fi mers.

În timp ce Ecuador îşi ridica pistolul 357 spre ceafa Lorettei, Jack şi-a amintit de camerele de filmare.

– Chiar vrei să faci asta la TV? a întrebat.

Ecuador a răsucit pistolul spre el.

– Ce mama dracului...?

---

[1] Analgezice pe bază de tebaină (paramorfină), un alcaloid din opiu care provoacă dependenţă (n. tr.).

Fixându-l cu privirea, Jack a arătat spre camerele de filmat din raionul de farmaceutice.

– Zâmbeşte! Eşti la camera ascunsă.

– Şi ce mama mă-sii îţi pasă ţie?

Jack a rânjit, chipurile timid.

– Nu-mi pasă. M-am gândit să-ţi zic şi ţie. Am mai şparlit şi eu la viaţa mea una-alta şi am intrat la mititica tocmai fiindcă n-am băgat de seamă chestiile astea. Acum mă uit atent şi, crede-mă, le văd.

Ecuador şi-a ridicat ochii, holbându-se la camerele de filmat.

– Futu-i...

S-a răsucit spre rastarian, făcându-i semn cu degetul. Rastarianul a zâmbit, arătându-şi dinţii îmbrăcaţi în aur, şi a ridicat pistolul.

Jack a început să se mişte odată cu prima împuşcătură, când toţi ochii erau aţintiţi asupra camerei de filmat care exploda. A profitat de a doua detunătură pentru a se pune la adăpost printre rafturile cu mărfuri.

L-a auzit pe Ecuador strigând în spatele lui:

– Hei! Unde mama naibii a dispărut tipul? Wilkins! Vezi că vine cineva spre tine!

Apoi vocea albului, răspunzându-i:

– Nu-ţi fă griji, amice. Sunt pregătit.

Jack sperase să-l ia pe Wilkins prin surprindere şi să-i înşface pistolul, dar planul se dusese acum de râpă. Iisuse Hristoase! În oricare altă zi, ar fi avut la el vreo două duzini de gloanţe de 9 mm, gata să fie trase.

Va trebui să improvizeze.

Mergând pe intervalele în zigzag dintre şirurile de rafturi, a înălţat în gând o rugăciune de mulţumire pentru omul care proiectase magazinul. Dacă ar fi fost drepte şi paralele din faţă până în spate, culoarele nu i-ar fi permis să se ascundă. Se simţea ca un şoarece în căutarea brânzei, dar amplasamentul ciudat, labirintic îi oferea o şansă.

A înaintat în grabă, căutând pe rafturi un obiect cu care să-i înfrunte pe hoţi. N-avea nici măcar cuţitul la el, fir-ar să fie!

Baterii... carneţele... markere... pixuri... gume... felicitări...

Nimic util.

A zărit un pieptene cu mâner ascuţit. L-a înşfăcat şi, fără să se oprească, l-a vârât în buzunarul de la spate.

L-a auzit pe Ecuador poruncindu-i lui Jamal să plece în urmărirea lui, şi lui Demont să rămână pe loc, cu ostaticii.

Pansamente... îngheţată... ondulator de păr – oare i-ar fi de folos? Nu.

Vopsea de păr... umidificatori... snacksuri ... pastramă de vită...

Ce naiba!

A cotit şi a dat peste raionul de ustensile de camping şi bucătărie. Scaune – nu. Umbrelă – nu. Spatulă grea. A luat-o şi a cântărit-o în mână. Greutate potrivită, lamă zimţată din inox. Ar putea face ceva pagube. A văzut o stivă de chibrituri pentru maşini de gătit de camping. A luat o duzină. Nu se ştie niciodată când ai nevoie de foc.

Poc... a privit spre tavan, la sistemul de stins incendiile cu jeturi de apă, obligatoriu în magazinele din New York. În caz de incendiu, sistemul se declanşa, alertând pompierii.

Fă-o!

A înşfăcat o butelie cu gaz de brichetă şi a început să stropească rafturile. A golit-o pe jumătate şi, în momentul când lichidul s-a prelins pe podea, a băgat mâna în buzunar, căutând chibriturile.

Poc! Un glonte i-a şuierat pe lângă cap. O privire rapidă de-a lungul culoarului unde omul cu cicatricea – probabil acel „Jamal" pe care Ecuador îl strigase – stătea la zece metri de el, pregătindu-se să tragă din nou cu pistolul de 38 mm.

– Hei, l-am găsit! E aici!

Jack a ţâşnit înainte şi a cotit, în timp ce al doilea glonţ a şuierat la mare distanţă de el. Tipic pentru astfel de indivizi care consumau oxigenul de pomană – nu ştia să tragă. Arme din astea, de trei parale, nu erau utile decât dacă trăgeai de la mică distanţă, şi atât.

Paşii răsunau în urma lui. Jack s-a oprit la capătul şirului de rafturi şi a aruncat o privire spre coridorul alăturat. Nimeni. S-a năpustit spre el, trezindu-se în faţa unui zid. Şi, la zece metri mai încolo – o uşă.

ACCES PERMIS NUMAI PERSONALULUI

A deschis uşa şi şi-a băgat capul înăuntru. Încăperea era goală, cu excepţia unei mese pe care erau nişte ambalaje de la sendvişuri. Şi nici o ieşire!

În spate, a auzit zgomot de paşi apropiindu-se din stânga. A trântit uşa cu putere şi a luat-o la fugă spre dreapta. S-a oprit la capătul primului şir de rafturi şi a riscat să arunce o privire.

Jamal a cotit şi s-a oprit în faţa uşii. Un zâmbet i s-a lăţit pe faţă.

– Te-am prins, nenorocitule!

Ghemuit, cu arma în mână, a deschis uşa. A răsuflat adânc de câteva ori şi a intrat în încăpere.

Asta era şansa lui Jack. Şi-a strecurat pumnul prin chinga din piele a mânerului spatulei de grătar, apoi a ridicat ustensila cu ambele mâini şi cu lama zimţată înainte, ca un samurai înălţându-şi sabia.

S-a strecurat în spatele lui Jamal, răsucindu-se şi ţintindu-i capul. Poate că individul auzise un zgomot, poate că văzuse o umbră sau poate că avea un al şaselea simţ. Indiferent din ce motiv, s-a ferit în lături şi lama nu l-a nimerit în cap. A scos un urlet când zimţii i-au pătruns în umărul cărnos. Jack a ridicat spatula pentru o lovitură de rever, dar individul s-a dovedit mai agil decât părea. S-a rotit şi a ridicat pistolul.

Jack a lovit puternic pistolul cu spatula, dar lama a sărit fără ca arma să cadă din mâna lui Jamal.

Era cazul s-o ia din loc.

A ţâşnit înainte ca Jamal să apuce să ţintească. Prima împuşcătură a crăpat tocul uşii, cu câţiva centimetri la stânga de capul lui Jack, care se năpustise spre intrare. S-a aruncat la podea, şi al doilea glonţ a trecut pe deasupra.

Patru gloanţe. Însemna că mai rămăseseră două, asta dacă nu cumva Jamal mai avea la el un alt încărcător. Nu şi-l putea închipui însă pe un tip ca Jamal gândind în perspectivă.

S-a îndreptat spre spatele magazinului, trecând de pe un coridor pe altul, în timp ce Ecuador striga din celălalt capăt al încăperii:

– Jamal! L-ai prins? L-ai prins?

– Nu! Jigodia aproape că m-a omorât! Îl jupoi de viu când îl prind!

– N-avem timp de prostii d-astea! Camionul o să apară din clipă în clipă. Trebuie să intrăm în seif. Wilkins! Du-te în spate şi caută-l pe individ!

– Şi cine o să stea în faţă?

– Dă-o dracului de intrare! Suntem încuiaţi înăuntru, nu?

– Da, dar...

– *Du-te şi caută-l!*

– OK. V-arăt eu cum se procedează.

De acum, Jack bănuia cam pe unde se aflau Ecuador şi Jamal – prea aproape de raionul de camping ca să rişte să se întoarcă. Aşa că s-a hotărât să înainteze. Spre Wilkins. Dacă în lanţul ăsta exista o verigă slabă, aceea era Wilkins.

A continuat să cerceteze rafturile. Avea spatula, pieptenele şi chibriturile, dar îi trebuia ceva inflamabil.

Creme cu antibiotic... laxative... acadele...

Rahat!

Parcurse, rând pe rând, coridoarele, până a dat de raionul cu produse pentru îngrijirea părului. Aici s-a oprit, căutând un spray.

Ce mama...?

Toate flacoanele erau prevăzute cu sisteme de pompare. Lui îi trebuia flurocarbon. Unde naiba putea găsi flurocarbon?

S-a dus la raionul de deodorante. Aici, flacoanele erau cu bilă sau cu gel. Unde Dumnezeu dispăruseră deodorantele clasice?

A zărit un flacon verde, pe jumătate ascuns în spatele unui panou publicitar aşezat pe podea care făcea reclamă la produse Mitchum. Un deodorant Brut. A luat flaconul şi a parcurs rapid eticheta.

ATENŢIE: produs sub presiune... inflamabil...

Asta era!

Apoi l-a auzit pe Wilkins plimbându-se pe coridorul alăturat şi strigând cu vocea sa monotonă:

– Alo, deşteptule! Unde eeeşti? Jimmy are un cadou pentru tine, zise el chicotind. Nu, stai. Jimmy are – ia să vedem – şase cadouri pentru tine. Vino şi ia-le.

Creier prăjit ce eşti.

Jack s-a decis să accepte invitaţia.

A scos capacul deodorantului Brut şi a înaintat spre capătul culoarului, lipindu-se de rafturile care îl despărţeau de Wilkins. A ridicat flaconul şi a pregătit chibritul. Imediat ce faţa lui Wilkins a apărut în raza lui vizuală,

a avansat, apăsând pe duză şi aprinzând chibritul. O limbă de foc, înaltă de 30 de centimetri, a cuprins nasul şi ochii lui Wilkins.

Individul a scos un urlet şi a scăpat pistolul din mână. S-a răsucit înapoi, împleticindu-se, dând din picioare şi ţipând ca un apucat. Codiţele Rasta îi luaseră foc.

Jack l-a urmat. A folosit spatula pentru a scoate duza. Lichidul din flacon a ţâşnit în aer. A aruncat flaconul în direcţia blugilor largi ai lui Wilkins şi a scăpărat un chibrit. Totul a explodat. Jack a înşfăcat pistolul şi s-a adăpostit pe un culoar. A pornit spre spatele magazinului, însoţit de urletele lui Wilkins.

Unul scos din joc. Mai rămăseseră trei.

În timp ce se mişca, a cercetat arma. Era un revolver vechi, de calibrul 38, cu vopseaua scorojită. A verificat magazia. Şase gloanţe rotunde. O porcărie, dar măcar acum avea ceva.

Şansele îi crescuseră.

A auzit paşi alergând spre intrare. Aşa cum sperase, ţipetele lui Wilkins atrăseseră atenţia tovarăşilor săi.

Wilkins se văita, scoţând urlete ascuţite, ca de sticlă spartă:

– Pepe! Ajută-mă, omule! Mor!

Pepe... Deci ăsta era adevăratul nume al lui Ecuador.

– *Si*, l-a auzit răspunzând pe Pepe. O să mori.

Wilkins a strigat:

– Nu!

O detunătură – probabil pistolul de 357.

– Rahat! a ţipat Jamal. Nu-mi vine să cred c-ai făcut asta!

Din spate s-a auzit o altă voce:

– Hei, ce se întâmplă acolo?

– E OK, Demont, rămâi unde eşti, a răspuns Pepe.

Apoi, pe un ton mai scăzut, către Jamal:

– Wilkins nu făcea decât să ne-ncurce. Acu', du-te şi caută-l pe nemernic, înainte să apuce să dea telefon sau ceva.

Jack a privit în spate. Un fir subţire de fum alb se înălţa spre tavan. A aşteptat ca jeturile de apă să intre în funcţiune şi să sune alarma de incendiu.

Nimic.

Ce naiba trebuia să facă? Un foc de tabără?

A încetinit, apropiindu-se de camera personalului. Nu. N-avea rost să încerce, n-avea cum să meargă încă o dată. A continuat să înainteze. Tocmai trecea pe lângă vitrina frigorifică, atunci când ceva a bubuit în dreapta lui, şi o uşă de sticlă s-a spart în stânga. Vafele şi cornetele de îngheţată au zburat în aer, cutiile s-au rostogolit pe podea.

L-a văzut pe Demont la trei culoare depărtare, introducând un alt cartuş în încărcător. S-a retras repede. Raftul din apropiere a explodat într-un nor de tampoane.

– Hei, aici! L-am prins!

Jack a rămas în celălalt capăt, până când a auzit paşii lui Demont zdrobind cioburile pe coridorul de pe care tocmai ieşise. S-a strecurat tăcut pe culoarul învecinat, ascultând cu atenţie, şi s-a oprit în faţa rafturilor cu produse intime de îngrijire pentru femei, aşteptându-l pe Demont să apară.

În timp ce îşi ridica pistolul, apropiindu-l la câţiva centimetri de tăblia metalică subţire din spatele raftului, a zărit o trusă de duş purtând pe ea eticheta „personal". O fi un produs standard?

L-a auzit pe Demont venind şi a tras două gloanţe. Intenţionase să tragă patru, dar porcăria de pistol se blocase. În celălalt capăt al culoarului, Demont a scos un geamăt. Arma i s-a descărcat, făcând o gaură în tavan.

Jack şi-a aruncat pistolul. Demont era căzut, dar nu scos din joc. Avea nevoie de altceva. Trusele astea de duş au furtun, nu? A deschis cutia. Da, uite-l – roşu şi cu striaţii. L-a scos din trusă.

A auzit paşi venind în direcţia sa dinspre celălalt capăt al încăperii. A privit în jur şi l-a văzut pe Demont ţinându-se cu mâna de umărul drept. Încerca să apuce arma pe care o scăpase.

Jack s-a repezit şi i-a dat una cu piciorul, îndepărtând-o, apoi a răsucit de două ori furtunul duşului în jurul gâtului slab al lui Demont şi l-a târât înapoi spre capacul lăzii frigorifice, făcută ţăndări. A legat furtunul de rama metalică şi l-a împins pe Demont, dezechilibrându-l. În timp ce slăbănogul dădea din picioare, sufocat, a trântit capacul, prinzând furtunul în el. A făcut repede două noduri pentru a se asigura că n-o să alunece, apoi a băgat mâna în lada goală şi a scos pistolul. A înlocuit cartuşele care nu explodaseră cu unele noi şi a tras piedica exact în momentul când Pepe şi Jamal au apărut după colţ.

Pepe a fost şi el lovit, dar Jamal, care era în frunte, a încasat-o cel mai rău. Cămaşa a fost spulberată când cartuşul i-a perforat pectoralii supradezvoltaţi, transformându-i în carne vie. Până ca Jack să apuce să-şi reîncarce arma, Pepe dispăruse. Jack a privit în spate: Demont se învineţise la faţă şi dădea din picioare, tot mai vlăguit. Apoi în faţă: Jamal zăcea cu picioarele desfăcute, cu ochii goi holbându-se la tavan.

Şi acum ce să facă? Să plece după Pepe sau să tragă?

Să tragă. O serie dintr-aia, năucitoare.

Unde era raionul de articole de camping? Era dezorientat. Îşi amintea că era undeva, pe la mijlocul magazinului.

După trei culoare, a dat de el – şi de Pepe, care a privit peste umăr când a trecut pe lângă rafturile cu grătare, măsuţe şi umbrele. Jack a ridicat arma şi a tras, dar Pepe a căzut la pământ chiar în acea clipă. Nu intenţionat. Alunecase pe gazul de aprinzător. Glonţul i-a trecut pe deasupra capului şi s-a oprit în raftul cu produse pentru grătar. Sacii de cărbune şi bidoanele cu gaz au explodat. Flacoanele perforate de Raid au zburat în toate direcţiile, înceţoşând aerul cu vapori de insecticid.

Pepe s-a clătinat pe picioare şi a alunecat din nou, încercând să se ridice – dacă n-ar fi avut în mână un pistol de 357 mm, ar fi fost chiar amuzant. Jack a armat din nou, a ţintit şi a tras.

Clic.

Încărcătorul era gol.

Pepe reuşise să se ridice în genunchi. A ridicat pistolul, rânjind. Jack s-a retras repede şi s-a aruncat la podea, în timp ce gloanţele loveau unul după altul raftul cu produse contra tusei şi răcelii, spărgând sticlele şi inundându-l cu Robitussin, NyQuil[1] şi Dumnezeu mai ştie ce.

A numărat şase gloanţe. Nu ştia dacă Pepe are un dispozitiv de încărcare rapidă, şi nici nu voia să afle. A scos din buzunar cutia cu chibrituri şi a aprins unul. L-a înfăşurat într-un pachet de pastile împotriva durerilor de gât, legat în jurul piedicii pistolului, apoi a aruncat arma spre raft. N-a auzit nici o bubuitură!, dar Pepe, alertat, a scos un strigăt. Strigătul s-a transformat în urlete de durere şi panică, în momentul în care flacoanele de Raid găurite au explodat.

Jack s-a retras târâş şi a aruncat o privire după colţ.

Trupul lui Pepe fusese cuprins de flăcări. Îşi ţinea mâinile la ochi, protejându-i împotriva bucăţilor tăioase de flacoane de Raid care se învârteau arzând prin aer, şi se răsucea, agitându-se ca un apucat în mijlocul haosului, înrăutăţind şi mai mult lucrurile. Fumul negru se încolăcea spre tavan.

În sfârşit, s-a întâmplat. Alarma de incendiu a răsunat, şi un potop de apă rece s-a revărsat din tavan.

Ura!

Jack a zărit revolverul de 357 mm pe podea. S-a repezit şi l-a lovit cu piciorul, făcându-l să alunece în faţă, în timp ce gonea, strecurându-se prin şuvoiul de apă, spre raionul de produse farmaceutice. Şi-a terminat cursa cu obstacole printre îngheţatele pe băţ şi la cutie, şi a găsit-o pe Loretta, împreună cu ceilalţi ostatici. Stăteau ghemuiţi în spatele tejghelei. A luat lanţul cu chei şi i l-a aruncat lui Patel.

– Afară! Scoate-i pe toţi de aici!

Oamenii au început să se înghesuie spre ieşire. A auzit-o pe Loretta strigând:

– Hei, ia ascultaţi! Omu' ăsta tocmai v-a salvat viaţa. Dacă vreţi să-i întoarceţi favoarea, nu l-aţi văzut niciodată. Nu există. Să ziceţi că gangsterii s-au luat la bătaie şi s-au omorât între ei. M-aţi înţeles?

I-a trimis lui Jack un sărut şi s-a alăturat exodului. Jack era gata s-o urmeze, când o împuşcătură a spart o sticlă cu apă de gură de lângă capul său. S-a retras repede şi o a doua lovitură a trecut razant. S-a refugiat în spatele tejghelei de la raionul de farmaceutice şi a aruncat o privire pe deasupra.

Plin de arsuri, fumegând şi ud leoarcă, Pepe îşi croia drum printre jeturile de apă, ţinând în mână o armă semiautomată. Jack nu se gândise că ar putea avea un pistol de rezervă. Fir-ar să fie, nu se aşteptase deloc ca Pepe să reacţioneze altfel decât arzând. Sistemul de stropire contra incendiilor îl salvase.

Pepe s-a apropiat fără nici un cuvânt. Ochii săi spuneau însă totul, şi în ei se citea dorinţa de a ucide. Jack era prins la strâmtoare.

---

[1] Medicamente contra tusei şi răcelii (n. tr.).

Pepe a tras din nou. Glonţul a lovit tejgheaua, la 15 centimetri în dreapta lui Jack, umplându-l de aşchii.

Prins în cursă. Trebuia să-l facă pe Pepe să-şi golească încărcătorul. Dar cum? Multe din drăgălaşele astea de semiautomate aveau zece gloanţe.

S-a ridicat iar şi a aruncat o privire. Pepe înaintase încet şi se afla acum la mai puţin de doi metri. Jack se pregătea să se adăpostească din nou, când în faţa lui s-a ivit, ca într-o străfulgerare, un val de nuanţe galbene şi verzui, într-un amestec strălucitor.

Loretta, mai agilă decât şi-ar fi putut închipui Jack, pornise la atac, ţinând cu ambele mâini un container cu îngheţată deasupra capului. Poate că Pepe ar fi auzit-o, dar zgomotul paşilor era acoperit de şuieratul şi sâsâitul aparatelor care aruncau jeturi de apă. Nu şi-a dat seama ce se întâmplă decât când Loretta s-a strecurat în spatele lui şi l-a pocnit cu containerul în cap.

Jack i-a văzut ochii rotindu-se spasmodic de şoc şi durere, în timp ce se prăbuşea la podea. Se simţea probabil de parcă fusese lovit de un bloc de beton. A căzut cu faţa în jos, iar Loretta s-a aşezat peste el. A sărit şi a aterizat în genunchi, pe mijlocul lui. Aerul a ieşit din plămânii lui Pepe cu un hârâit agonizant, iar coastele i-au fost zdrobite ca o sticlă spartă.

Dar Loretta nu-şi spusese ultimul cuvânt. A început să-l pocnească în cap cu containerul, însoţindu-şi loviturile de strigăte:

– ACU' n-o să mai scoţi NICIODATĂ PISTOLU' la MINE!

Jack s-a apropiat şi i-a atins braţul.

– Cred c-a înţeles mesajul.

Loretta a privit în sus spre el, apoi în jos, către Pepe. Zăcea cu faţa turtită de podea şi capul răsucit în chip nefiresc. Nu mai respira.

Femeia a încuviinţat din cap.

– Mda, cred că-ai dreptate.

Jack a ajutat-o să se ridice în picioare şi a împins-o spre ieşire.

– Hai să mergem!

Loretta mai avea însă ceva de făcut. S-a răsucit şi l-a lovit pe Pepe cu piciorul în coaste.

– Ţi-am spus io că-s o căţea!

– Loretta, zău aşa!

În timp ce se grăbeau spre uşă, Loretta a întrebat:

– Suntem chit, Jack?

– Chit pe chit.

– Ţi-am zis că azi sunt în toane proaste?

– Da, mi-ai zis. Dar asta nu-i întotdeauna de rău.

Ted Bell

TED BELL A DEBUTAT CU UN ROMAN pentru copii. În anii 1990, înainte de apariţia seriei Harry Potter, Bell locuia la Londra, iar fiica sa de nouă ani era deseori nevoită, din cauza vremii aspre, să stea în casă. Sigur, asta încuraja ciitul, numai că în librăriile din apropiere, raioanele pentru copii erau înţesate de cărţi horror sau misionare. Unde erau *Comoara din insulă*, *Căpitanul Blood* sau echivalentele lor moderne?

Aşa că Bell s-a hotărât să scrie un roman pentru tineret, care să reia spiritul aventurilor şi idilelor din cărţile favorite ale copilăriei sale. *La ţanc* este povestea unui băiat de unsprezece ani şi a surorii lui de şapte ani, care se opun invadării de către nazişti a micii lor insule a Canalului, în perioada premergătoare declanşării celui de-Al Doilea Război Mondial. Cu ajutorul unei maşini a timpului, Nick şi Kate salvează şi flota amiralului Nelson de piratul şi tâlharul Billy Blood. Cartea a fost tradusă în şapte limbi, şi drepturile de ecranizare au fost cumpărate de Paramount Pictures.

După ce s-a retras din activitatea sa din domeniul publicităţii, Bell a început să lucreze la seria Alex Hawke, de thrillere pentru adulţi. La fel ca primul său roman, şi aceste cărţi reînvie farmecul pierdut al aventurii. Eroul romanului *Hawke* este lordul Alexander Hawke. Intriga gravitează în jurul răpirii lui Fidel Castro de către trei generali renegaţi, şi transformării Cubei într-o ameninţare imediată şi gravă la adresa Statelor Unite. În al doilea thriller al seriei, *Asasin*, Alex Hawke se luptă cu o veche organizaţie de cult criminală, care îi ucide pe ambasadorii americani şi familiile acestora şi se pregăteşte să lanseze un atac terifiant asupra Americii. *Piratul*, al treilea roman din serie, a marcat şi debutul lui Bell pe lista de bestselleruri a *New York Times*. De această dată, Hawke încearcă să pună capăt unei conspiraţii francezo-chineze a petrolului, şi să evite confruntarea nucleară dintre Statele Unite şi cel mai recent rival al său la nivel global, China.

Povestirea *Servantul* este puţin diferită, reprezentând o întoarcere în timp la anul 1880. Un ziarist îndrăgostit fără speranţă călătoreşte spre Insulele Canalului pentru a afla adevărata istorie a sfârşitului piratului şi căpitanului Billy Blood. Şi descoperă cum a fost salvat de la moarte un băiat ţinut captiv la bordul fregatei lui Blood, *Mystere*.

Numele băiatului este Alex Hawke.

Iar această salvare dramatică pregăteşte scena pentru viitoarele sale aventuri.

SERVANTUL

Londra şi Insulele Canalului, 1880

NU SUNT UN EROU.

Dar pot spune cu mândrie că miros de la distanţă o ştire (sunt scârţa-scârţa pe hârtie la o prăpădită de foaie cotidiană londoneză), ceea ce m-a adus de multe ori în pragul unor situaţii periculoase. Nasul meu mare adulmecase acum o poveste a naibii de bună şi urmăream stăruitor o pistă extrem de promiţătoare. Apropiindu-mă de destinaţie, sub o ploaie torenţială, rece, trăiam tot mai acut sentimentul unei întâlniri cu destinul.

Mă gândeam că această aventură s-ar putea solda măcar cu un rezultat fericit, şi anume un aflux de şilingi în sipetul meu jalnic de secătuit.

Nu, nu vraja deşartă a celebrităţii mă mâna înainte, prin grohotişul alunecos şi înfricoşător al insulei. Ci mai degrabă speranţa fierbinte că voi putea, cât de curând, să deţin fonduri suficiente pentru a scăpa din labirintul sumbru de birouri, aflat deasupra Tavernei lui Blackfriar de pe Fleet Street[1]. În acest loc trist îşi avea sediul un mic tabloid de scandal pe nume *Daily Guardian*.

Aici, sub ochiul neiertător şi vigilent al editorului meu, un împătimit al scrisului, domnul Symington Fife, îmi câştigam din greu existenţa ca scrib plătit cu doi penny cuvântul. Contul meu reflecta situaţia în care mă aflam, căci, la acel moment, în cutia metalică de sub pat strânsesem măreaţa sumă de şapte guinee şi şase pence. Dar salvarea părea la îndemână.

Întâmplarea face că ziarul bulevardier de format mare *Globe*, principalul competitor pentru *Guardian*, anunţase cu o lună în urmă un concurs de creaţie în onoarea apropiatei aniversări a şaptezeci şi cinci de ani de la marea victorie de la Trafalgar a flotei amiralului lord Nelson. Şi, pe sufletul meu, eram hotărât să-l câştig!

Regulile erau destul de simple. Erau admise toate povestirile nepublicate până la acea dată, şi care aveau legătură cu evenimentul. Cele mai interesante şi captivante trei povestiri (care, în plus, trebuiau să respecte, evident, şi adevărul istoric) aveau să apară în ziar. Iar cea mai bună dintre ele urma să primească marele premiu de şaptezeci şi cinci de lire sterline. O răsplată princiară, după umila mea părere.

Aşadar, tot ce-mi trebuia era o relatare extraordinară a bătăliei, însoţită de nişte dovezi care să-i confirme veridicitatea. Sigur, astfel de poveşti nemaipomenite pot fi uşor cumpărate cu o halbă de bere în orice bodegă sau tavernă. Însă a face dovada adevărului lor era cu totul altceva. Aşa că, iată-mă, cu inima plină de speranţă şi nasul fremătând, pornind spre Trafalgar în căutarea libertăţii.

---

[1] Veche stradă londoneză unde se află redacţiile mai multor ziare (n. tr.).

După cum probabil că bănuiţi deja, sunt un citadin adevărat, aşadar deloc obişnuit să-mi petrec timpul „în aer liber". Nu, nu sunt nici pe departe dintre acei bărbaţi temerari, cu umeri laţi, despre care citim în romanele de doi bani că doboară copaci în ţinutul sălbatic Yukon, escaladează Alpii sau strigă „Vas la orizont!" din vârful unui catarg. Mai degrabă mă număr printre cei care apreciază confortul şi cărţile bune.

Mi-am reamintit acest adevăr când m-am împiedicat de un bolovan mic pe care nu-l observasem pe cărare. Brusc, m-am aplecat în faţă, la un unghi periculos. Din fericire, am reuşit să atenuez căderea cu mâinile şi m-am ales doar cu nişte zgârieturi minore şi cu încă o lovitură dată mândriei mele.

După câte se părea, fiecare clipă petrecută pe această insulă era menită să mi pună ambiţia la încercare. Terenul pe care păşeam era înşelător. Ace de apă îngheţată îmi biciuiau faţa, dar continuam să înaintez. M-am împiedicat şi am căzut din nou. M-am ridicat. Am mers mai departe.

Ce vă spuneam?!! Pe sufletul meu, un fotoliu comod, tras lângă foc, e un mediu cu mult mai potrivit pentru a te lansa într-o aventură decât o drumeţie în câmpiile neospitaliere ale unui ţinut pustiu şi îngheţat. Aveam însă încredere în nasul meu, care nu mă trădase niciodată, şi am perseverat. Trebuie să recunosc că ploaia s-a mai domolit spre seară. Dar, curând, vizibilitatea a scăzut, fuioarele de ceaţă acoperind aproape de tot soarele aflat jos la asfinţit, devenit acum o umbră nedesluşită, gălbuie, ce se scufunda încet în mare.

Terenul accidentat şi vremea aspră nu făceau decât să-mi alimenteze suferinţa şi să mi submineze încrederea în pista pe care o urmăream. Înaintând chinuit de-a curmezişul promontoriului stâncos şi alunecos, obosisem, şi frigul mă pătrunsese până la oase. Spre sfârşitul zilei, îndoieli tot mai serioase privitoare la această aventură se strecuraseră inevitabil în mintea mea: încă o căzătură mută, şi trupul meu îngheţat avea să fie găsit abia în dimineaţa următoare.

Cu toate acestea, eram ferm hotărât să ajung la vechiul han Greybeard până la căderea nopţii, căci stabilisem o întâlnire pentru ora opt cu proprietarul, un oarecare domn Martyn Hornby.

La ora şapte şi un sfert eram încă pe drum, cu faţa acoperită de o mască de gheaţă. Neştiind pe unde să o iau, mi-am băgat degetele înţepenite în buzunar, căutând harta, dar era atât de înmuiată încât, atunci când am scos-o, s-a făcut bucăţi. Am mers spre vest, ghidându-mă doar după soare, sperând în continuare că voi ajunge la destinaţie înainte de lăsarea nopţii. Timpul avea să dovedească, fără îndoială, dacă mă înşelam sau nu.

Locul uitat de Dumnezeu în care ajunsesem de puţină vreme, venind pe mare, este parte a unui arhipelag situat în apropierea coastei Franţei. Insula pe care mă aflam, de departe cea mai mică din toate, îşi luase numele de la ceaţa groasă, ca o supă de fasole, care o bântuia permanent.

Se numea, cât se poate de nimerit, insula Greybeard[1].

[1] În engleză în original, Insula Bărbii Sure (n. tr.).

Locul îmi amintea cumva de insulele Skellig, dacă ştiţi acele două turnuri înfricoşătoare. Odată, am vânat acolo gâşte de mare de Skellig, păsări dintr-o specie rară, care planează pe deasupra celor două catedrale stâncoase, ce răsar din apele de un albastru regal ale Oceanului Atlantic, la sud-vest de ţărmul Irlandei. Sunt locuri îndepărtate şi neprimitoare, care degajă forţă. O vizită este de obicei de ajuns pentru oricine şi mai mult decât suficientă pentru al vostru credincios ziarist iubitor de fotolii comode.

Însă în acea seară glacială şi mohorâtă am continuat să înaintez, pas cu pas, încălţat în cizmele mele insuficient de călduroase. Aveam un motiv temeinic. Credeam cu ardoare că domnul Hornby avea să schimbe cursul vieţii mele jalnice.

Martyn Hornby era, după cum mă informase recent graţioasa sa fiică Cecily, unul dintre puţinii veterani ai războaielor napoleoniene încă în viaţă. Din câte ştiam, era singurul supravieţuitor de pe NMS *Merlin*.

Acest mic războinic englez dusese în 1805, de pe vaporul cu patruzeci şi opt de tunuri pe care servea, o luptă dârză şi crucială – aşa cum ajunsesem să cred – contra unei fregate franceze enorme, echipată cu şaptezeci şi patru de tunuri. Şi nu exagerez cu nimic când spun crucială. Pentru că eram ferm convins că victoria obţinută de nava *Merlin* schimbase atunci cursul istoriei.

Şi, cel puţin din câte ştiam, nimeni nu auzise până acum de ea!

Domnişoara Cecily Hornby, o femeie încântătoare, după părerea mea, excelase în elocinţă atunci când îmi descrisese bătălia navală. Iată, pe scurt, ce aflasem despre acest subiect.

Cu şaptezeci şi cinci de ani în urmă, în vara anului 1805, *Mystere*, o imensă fregată franceză, patrula pe ascuns chiar de-a lungul acestei coaste. Nu se cunosc motivele prezenţei inamicului aici, pe insula Greybeard. Se ştie însă că naviga sub comanda infamului căpitan englez William Blood, un trădător de prima clasă.

Bătrânul Bill era un ticălos mârşav care înşelase încrederea amiralului lord Nelson, şi aceasta – atenţie! – nu din raţiuni politice, ci pentru o mare sumă de bani oferită de francezi. Aşa se face că serviciile formidabilului căpitan Blood erau acum la dispoziţia Flotei Imperiale Franceze.

În vremea aceea, William Blood reprezenta pentru amiralul Nelson principalul inamic. Şi numai norocul făcuse ca acest tâlhar să ajungă în bătaia puştilor britanice.

În ziua aceea, destinul Angliei se afla în mâinile Navei Majestăţii Sale *Merlin*. Cândva, la începutul lunii iulie, fregata *Mystere*, puternic înarmată, s-a angajat într-o bătălie cruntă cu mult mai modesta navă britanică. Şi, din câte am înţeles, dacă un obscur căpitan englez pe nume McIver şi un pasager misterios aflat la bordul navei *Merlin* nu ar fi reuşit cu greu, în acea frumoasă zi de vară, să câştige bătălia, astăzi am vorbi cu toţii franceza.

Această întâlnire dramatică, de mult pierdută în negura vremii, era în mod cert povestea câştigătoare. Căci de acum nu puteam decât să sper că era adevărată şi că aveam să reuşesc să-i dovedesc veridicitatea.

După uimitoarele revelaţii ale lui Cecily, am început o activitate febrilă de cercetare la Colegiul Naval Regal din Greenwich. Şi, nedescoperind nici o mărturie a acestei bătălii, am ajuns la concluzia că, în cazul în care povestea lui Martyn Horny se va dovedi credibilă, eu, Pendleton Tolliver, umil cronicar de acte de binefacere şi dispariţii de feline, aveam şansa de a deveni bogat. Şi, în acelaşi timp, de a rescrie istoria.

Deloc surprinzător, minţile mi-erau tulburi.

Distras de astfel de gânduri, am alunecat şi aproape că mi-am pierdut echilibrul pe un povârniş cu pantă abruptă, la ale cărui poale am zărit o stâncă ce pătrundea în mare la câteva sute de metri mai jos. M-am agăţat de un afloriment stâncos, lucios, şi m-am oprit tremurând pe buza prăpastiei. După ce bătăile inimii mi s-au mai domolit, am continuat să înaintez.

Întunericul mă învăluia acum complet şi eram disperat că nu adusesem cu mine nici o torţă cu care să-mi luminez drumul.

Îmi dădeam tot mai bine seama că istoricii trebuie să aibă stofă de aventurieri. Descoperirea unor martori îndepărtaţi ai istoriei şi efortul de a-i face să vorbească nu erau sarcini potrivite pentru cei slabi de inimă sau de picioare. Cel care îşi propune să relateze evenimente de mult uitate trebuie să posede un anumit fanatism rareori întâlnit în afara amvonului sau a sacristiei. Astfel meditam când, deodată, un tunet a bubuit în spatele meu, şi fulgerele au început să danseze la orizont.

Ud leoarcă, înfometat, dar la fel de hotărât, am continuat să merg până la o răscruce de drumuri. Nu am zărit nici un indicator în bezna care mă învăluia. În stânga, un drum prost, din piatră măcinată, traversa câmpiile măturate de ploaie spre un far care strălucea difuz în depărtare. În dreapta mea, o cărare îngustă şi stâncoasă cobora în pantă abruptă. Mai jos, valuri nevăzute se izbeau ritmic de colţurile ascuţite ale promontoriului.

Un barcagiu amabil de la docul din sat îmi povestise că hanul se afla pe o faleză vestică mai joasă. Aşa că am ales drumul mai greu, care cobora de-a lungul stâncilor înalte. Era o potecă foarte îngustă, care devenea pe alocuri doar o bordură de roci argiloase, de 25 sau 30 de centimetri lăţime.

În dreapta, stânca golaşă părea să se mişte, ca şi cum ar fi fost vie şi încerca să mă azvârle în aer. Oare mintea îmi juca feste? Înspăimântat deja de înălţimea la care mă aflam, am continuat să înaintez pas cu pas, încercând să ignor teama care punea tot mai mult stăpânire pe mine, şi marea care se agita dedesubt. De mai multe ori m-am gândit să renunţ, dar mi-am dat seama că nu mai aveam cale de întoarcere.

Curând, dar nu aşa de repede pe cât mi-aş fi dorit, am ajuns într-un loc din care am zărit o stâncă ieşind din apa neagră a mării. În capătul său, lumini galbene străluceau în beznă. Casa cu două etaje mă aştepta primitoare, promiţând căldură şi mâncare, aşa că am grăbit pasul.

Înţelegând cât de jalnic arătam, m-am oprit sub streaşina hanului, încercând să mă aranjez cât de cât. Eram îmbrăcat în unicul meu costum de lână bun,

cam ponosit, dar încă prezentabil – cel puţin când nu era ud. Încălţările pe care nu le purtasem decât duminica erau acum complet distruse. Ei bine, m-am gândit în timp ce mă îndreptam de spate şi îmi storceam pălăria, o să-mi compun o faţă cât mai potrivită situaţiei şi o să mă rog ca miracolul să se înfăptuiască.

Am împins uşa grea din lemn şi am dat de bătrânul Jack-Tar[1], cu părul prins în coadă, aşezat tăcut lângă foc şi pufăind dintr-o pipă de lut. Mi-am tras un scaun şi m-am prezentat. Aveam oare cinstea de a mă adresa domnului Martyn Hornby? am întrebat zâmbind.

– Mda, eu sunt Hornby, a răspuns, scoţându-şi pipa din gură.

După o tăcere lungă, timp în care nori de amabilitate păreau să plutească deasupra capului său, a vorbit din nou.

– Presupun că vremea te-a făcut să întârzii, a spus, cercetându-mă cu privirea din cap până în picioare.

Am recunoscut că da şi mi-am cerut scuze pentru întârziere, iar când barmanul a apărut lângă mine, am comandat o halbă de bere pentru bătrân şi o jumătate de bitter pentru mine. Mi-am scos haina de ploaie şi mi-am aşezat picioarele amorţite pe şemineu. Mă simţeam confortabil, aşa cum stăteam lângă foc, iar proprietarul hanului părea dispus să-mi furnizeze povestea atâta timp cât îl alimentam cu grog sau bere, aşa cum se cuvine.

Era un bărbat robust, cu o faţă plăcută, şi părea să se apropie de nouăzeci de ani. Purta pantaloni decoloraţi şi un pulover de lână, marinăresc, cam jerpelit şi cârpit în multe locuri. Avea o coamă de păr alb ca zăpada, şi pielea feţei îi era tăbăcită de anii petrecuţi pe mare, în bătaia vântului. Dar, la lumina focului, ochii săi albaştri încercuiţi de riduri păstrau o strălucire tinerească şi, privindu-i, m-am bucurat că ajunsesem aici şi nu mă lăsasem doborât de drumul anevoios.

– Ai venit de departe, domnule Tolliver.

– Aşa e, domnule.

– În scrisoarea ei, fiica mea a amintit ceva despre *Merlin*. Şi despre un concurs organizat de un ziar, pe care speri să-l câştigi, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap.

– Mă interesează foarte mult povestea întâlnirii dumneavoastră cu francezii, aici, în apropierea insulei, domnule Hornby. Dacă aţi putea, aş vrea să aud această istorie. Mi-ar fi de mare ajutor la concursul de care aţi pomenit.

– Cecily mi-a povestit că i-ai salvat pisica.

– Am scris un articol scurt, dar plin de simţire, despre soarta nefericită a pisicilor pierdute. Fiica dumneavoastră cea devotată, o mare iubitoare de feline, figurează la loc de cinste în acest articol, care s-a bucurat de comentarii dintre cele mai favorabile. De atunci, ne-am întâlnit de câteva ori şi am avut

[1] Termen folosit în perioada Imperiului Britanic pentru a-i desemna pe marinarii din flota comercială sau regală (n. tr.).

discuţii foarte plăcute. Luna trecută am aflat despre concurs şi ea mi-a relatat povestea navei *Merlin*. Este absolut fascinantă, domnule. Aşa că m-am decis să vin aici ca s-o aud din gura dumneavoastră.

— Mda, a mormăit Hornby, apoi a tăcut din nou. Sunt ultimul supravieţuitor... aşa că, dacă istoria tot trebuie spusă, bănuiesc c-ar fi mai bine s-o spun eu. Asta, desigur, dacă memoria n-o să mă trădeze.

A strigat apoi tare la barmanul aflat în cealaltă încăpere.

Băuturile au sosit imediat, însoţite de o plăcintă aburindă cu carne, pentru mine, şi am sorbit amândoi, privind flăcările jucăuşe, fiecare cufundat în propriile gânduri. Ale mele se concentrau asupra mâncărimilor din picioare, mai dureroase acum, când mă adăpostisem la căldură, decât fuseseră afară, în aerul îngheţat.

Deodată, fără nici un preambul, bătrânul a început să povestească, privindu-mă într-un mod ciudat.

– Cât anume ştii dumneata despre această istorie, domnule Tolliver?

– Nici pe departe îndeajuns, domnule.

– Hm, păi, ai venit la omul potrivit. Pentru că eu o ştiu pe toată. Vezi dumneata, în acele zile de glorie, eu lucram pe vasul căpitanului McIver ca maimuţoi de pulbere şi...

– Maimuţoi de pulbere? am întrebat, nefamiliarizat cu termenul.

– Servant, adică băiat care le aducea tunarilor praf de puşcă din magazie, atunci când lucrurile se înfierbântau. Ascultă, domnule Tolliver, o să-ţi povestesc cum a început totul, asta dacă doreşti să asculţi istoria aşa cum a fost...

Am încuviinţat din cap, zâmbindu-i încurajator, şi mi-am scos discret din buzunar creionul şi carneţelul uzat, cu coperte din piele.

– Am avut vânt bun din pupa la întoarcerea acasă, în Portsmouth, din Indiile de Vest, unde staţionasem până atunci şi unde capturasem un spion portughez.

– Un spion?

– Mda, unul pe care l-am încurajat să vorbească în timp ce străbăteam oceanul, ameninţându-l că vom recurge la bici şi la cazanul cu smoală. De la el am aflat de un complot mârşav, pus la cale de mintea bolnavă a lui Billy Blood, căpitanul dezertor al unei fregate franceze.

– Căpitanul William Blood, nu-i aşa?

– Puţini mai ştiu astăzi câte ceva despre el, domnule. Dar Bătrânul Bill a fost la vremea lui o adevărată pacoste. L-a scos din minţi pe lordul Nelson cu fiecare ocazie, zău aşa. Uite care era planul: vechiul nostru duşman, regele Spaniei, şi nemernicii de francezi urmau să-şi unească forţele navale pentru a-l lua pe Nelson prin surprindere în drumul spre Trafalgar şi a trimite flota britanică, mai puţin numeroasă, pe fundul mării. Şi ar fi reuşit, dacă n-ar fi intervenit eroicul nostru căpitan. Şi câţiva dintre pasagerii aflaţi la bord.

Pasageri?

– Un tip pe nume Hawke. Pair ereditar, dar un bărbat aventuros, descendent direct al piratului Blackhawke. El şi c-un băiat pe nume Nick.

– Lordul Hawke, aţi spus? am întrebat, luând frenetic notiţe.

– Da. A murit de mult.

– Şi cum a ajuns acest lord Hawke la bordul navei *Merlin*, domnule?

– Băiatul său, Alexander, fusese răpit de francezi pentru răscumpărare. Bill obişnuia să răpească odrasle de aristocraţi şi cerea pentru eliberarea lor sume mari de bani. Hawke aflase că fiul său era ţinut captiv la bordul fregatei *Mystere* şi era hotărât să-l salveze. Prezenţa lordului pe nava noastră a fost oarecum învăluită în mister, dar, din câte îmi amintesc, căpitanul McIver i-a dat permisiunea să urce la bord în Bermude.

– Aşadar, aţi pornit în căutarea fregatei *Mystere* nu numai din raţiuni militare?

Hornby a încuviinţat din cap.

– Vedeţi, aflasem de la nenorocitul ăla de portughez locul unde se afla nava lui Blood. Mai mult decât atât, coordonatele geografice ale complotului fuseseră gravate pe un ochean din aur şi...

– Scuzaţi-mă, aţi spus că erau gravate pe un ochean?

– Da. Şi nu orice fel de ochean, ci cel pe care Bill îl furase de la amiralul Nelson în noaptea revoltei! Potrivit acelui blestemat de portughez, locul ales pentru ambuscada navală era atât de secret, încât Bill a gravat longitudinea şi latitudinea chiar pe partea metalică a ocheanului. Cum însuşi Napoleon participase la elaborarea planului, era foarte probabil ca totul să fie o cursă vicleană. Trebuia să punem neapărat mâna pe ochean înainte ca întreaga flotă britanică să plece din Portsmouth... şi, Dumnezeule!, asta am şi făcut.

– Bine, dar cum?

– Păi, tocmai despre asta-i vorba în poveste, nu-i aşa, domnule Tolliver?

Am sorbit iute din pahar şi am spus:

– Acest lord Hawke, presupun că el a salvat situaţia. Adică, ştiu că Cecily l-a menţionat des în relatarea ei.

– Îmi cer scuze, domnule, dar băiatul care îl însoţea e cel care a schimbat soarta luptei. Un băiat tare firav ca înfăţişare, doar cu un an mai mare decât mine, a adăugat bătrânul, dând brusc scaunul pe spate, într-un unghi periculos, pentru a-l rezema de perete.

De acum, era tot mai prins de povestire şi începusem să mă tem să nu cadă şi să-şi rupă picioarele.

– Tot maimuţoi de pulbere pe nava britanică de război? am întrebat, continuând să iau notiţe.

Altă tăcere lungă, în timp ce Hornby îşi aduna gândurile, sorbind din bere.

– Nu. Tânărul acesta blond, Nicholas, era pupilul lordului Hawke, şi a urcat cu el pe vas în Bermude. Nick şi cu mine ne-am împrietenit repede, fiind apropiaţi ca vârstă. Eu aveam vreo nouă-zece ani, şi el unsprezece, din câte îmi

amintesc. Când am tras bord la bord, după un schimb năucitor de salve de tun, tânărul Nick şi cu mine ne-am furişat în taină pe fregata *Mystere* şi ne-am trezit în mijlocul acţiunii, cu obuzele care şuierau în jurul nostru şi toate celelalte. N-am văzut asemenea vărsare de sânge în toţi anii petrecuţi pe mare.

Bătrânul se înfierbântase pe măsură ce povestea, gesticulând cu cana de bere slabă într-o mână şi pipa lungă şi subţire în cealaltă. S-a auzit sirena unui vapor. Trecuse de miezul nopţii. O pală de vânt scuturase streaşina, focul începuse să se stingă, şi încăperea devenea tot mai rece.

– Vă rog, continuaţi, domnule Hornby, am spus, ridicându-mă în picioare pentru a arunca un buştean în foc.

– Ei bine, Nick îi promisese tutorelui său că va rămâne sub punte, cu mine, în timpul luptei. Eu suferisem o rană gravă la cap, şi medicul îmi ordonase să stau liniştit şi să nu mă amestec în nebunia care avea să urmeze. Numai că jos a izbucnit un incendiu care ameninţa să se extindă la magazia cu pulbere de tun, aşa că nu mai aveam cum să stăm sub punte. Am urcat amândoi în fugă trei punţi şi am ajuns sus, unde am dat nas în nas cu însuşi Snakeye[1].

– Snakeye? am întrebat, în timp ce scriam cu iuţeală. Cine e? N-am auzit niciodată de el.

– Un pirat francez care avea tatuaje de şerpi în jurul ochilor şi nasului. O creatură înfricoşătoare şi mâna dreaptă a lui Bill. Urcase la bordul navei noastre în timpul busculadei, şi acum ne urmărea, înghesuindu-ne spre velatură. Ne-am căţărat pe arbore şi de aici pe verfafor. Când piratul s-a apropiat de noi, cu pumnalul în mână, am sărit. Cele două vase erau la mai puţin de doi metri distanţă şi amândoi am intrat printr-o fereastră deschisă de la pupa fregatei franceze.

– Asta da poveste! am remarcat. Şi pe urmă?

– Când am scăpat de el, am dat de o tăcere tare ciudată. Ne-am uitat de jur împrejur şi am văzut că puntea era aproape pustie, cu excepţia celor morţi sau răniţi. Canonada încetase pe ambele nave şi am văzut în faţă, la proră, un grup mare de marinari care aclamau când şi când, ba în engleză, ba în franceză. Am auzit două săbii care zăngăneau. După zgomotul puternic pe care îl făceau, am înţeles că era o înfruntare pe viaţă şi pe moarte.

Am privit în sus şi am văzut steagul britanic fluturând pe catarg. Iar steagul francez, sfâşiat în luptă, era încă arborat la artimonul fregatei inamice, aşa că ne-am dat seama că Bătrânul Bill nu capitulase, în ciuda cantităţii mari de plumb care îi ciuruise vasul. Nick şi cu mine am luat câte o sabie de la marinarii morţi şi am urcat tiptil pe cabina pilotului ca să privim pe furiş ce se întâmpla mai jos, la proră. Ne-am târât pe coate până ce am putut să aruncăm o privire la ceea ce se petrecea la mai puţin de trei metri sub noi. Cele două echipaje se înghesuiau ca să vadă mai bine lupta ce se desfăşura lângă cârma vasului şi...

[1] În engleză în original, „ochi de şarpe" (n. tr.).

– Înţeleg că bătălia principală încetase?

– Da. Marea bătălie navală se transformase într-un război între doi oameni. Căpitanul William Blood şi lordul Hawke erau încleştaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Ce privelişte! Bătrânul Bill era un adevărat spectacol, gătit cum era în straie din cele mai fine, cu pantaloni din mătase albă şi o haină largă de căpitan, din satin alb, atâta doar că toate aceste dichiseli erau acum sfâşiate şi pătate cu sânge şi praf de puşcă. Sub centura lată avea şi acum vârât ocheanul din aur al lordului Nelson. Hawke avea o tăietură adâncă pe obrazul drept şi partea din faţă a cămăşii era îmbibată în propriul sânge. Totuşi, îşi ţinea în continuare mâna stângă la spate, duelându-se cu Blood în stil clasic, dar cu mai multă furie în ochi decât mi-a fost dat să văd vreodată în viaţă... Încă un rând, domnule?

– A, sigur, dar continuaţi, vă rog!

Hornby a comandat alte băuturi şi şi-a reluat povestirea.

– Hawke para, una după alta, loviturile periculoase ale lui Blood şi îl ataca iar şi iar. Însă, în ciuda geniului său şi fineţii cu care mânuia sabia, în momentul când Blood a reuşit trei lovituri puternice într-o succesiune rapidă, noi, băieţii, am crezut că îi sunase ceasul. „Eşti terminat, Hawke, predă-te!" a strigat Bill, atacând în continuare. „Nici un spadasin nu se poate măsura cu Billy Blood! O să-ţi sfârtec inima şi o s-o mănânc la cină astă seară!" „Ba cred c-o să rămâi flămând", a răspuns Hawke, atacând şi el. „Răpitorul de copii mici e terminat." Apoi, dintr-odată, i-a aplicat o lovitură care am crezut că avea să-l spintece până la şira spinării. „Uite!" a strigat Hawke. „Nici oamenii tăi nu te mai înghit, Billy Blood. Vezi cât de liniştiţi aşteaptă francezii ca sângele căpitanului lor englez dezertor să se scurgă în gaura de drenaj?" Parând şi atacând, Hawke a lovit năprasnic, şi un zgomot puternic de fier a răsunat pe punte. Aşa era. Tot echipajul francez privea lupta într-o tăcere fascinată, cu arma la picior. Căpitanul nostru, McIver, înăbuşise ultimele focare de rezistenţă şi ordonase acum unor marinari ai săi să stea cu muschetele aţintite asupra puţinilor francezi care nu depuseseră armele, în cazul că le-ar fi venit proasta idee de a încerca să sară în ajutorul lui Bill. „Câine mincinos!" a ţipat Bill, cu faţa roşie de furie. S-a năpustit apoi asupra lui Hawke ca un rinocer răpănit, urlând din toţi rărunchii. Hawke şi-a ridicat sabia pentru a se apăra, dar Bill s-a oprit în ultima clipă şi s-a răsucit pe călcâie, rotindu-se complet şi izbind cu toată forţa în sabia ridicată. Sabia a zburat din mâna lui Hawke şi a căzut, zăngănind, pe punte.

– Nu se poate! am exclamat, acaparat de povestire, apoi am sorbit din băutură şi m-am aplecat în faţă, dornic să aud continuarea.

– Ba da, a răspuns Hornby. Fiori reci au cuprins inimile noastre tinere în timp ce îl priveam pe Hawke cum se retrage, complet neajutorat, din faţa acelui criminal netrebnic, poticnindu-se şi împiedicându-se de răniţii care zăceau, scăldaţi în sânge, pe punte, până ce, într-un final, a căzut. În acea clipă, un tânăr marinar din echipajul Majestăţii Sale şi-a aţintit muscheta spre inima lui

Bill, dar căpitanul McIver a dat-o la o parte, clătinând din cap. Era bătălia lui Hawke, pe viaţă şi pe moarte, şi onoarea îi dicta să lupte până la capăt. „Căpitane Bonnard!" a strigat Billy către comandantul din marina imperială franceză. „De ce s-au oprit oamenii din luptă? Ca să-l privească pe acest laş, vrednic de milă? Îţi ordon să ataci cu toată forţa! Ucide-i pe aceşti câini de englezi."

Hornby a tăcut, apoi s-a ridicat şi s-a întors cu spinarea spre foc, ca să se încălzească.

— Ei, şi aici s-a petrecut acea cotitură de care îţi vorbeam, domnule Tolliver. „Nu mai accept ordine din partea dumneavoastră, monsieur Blood", a răspuns francezul Bonnard, păşind în faţă şi trăgându-şi sabia. „Abia dacă ne-a mai rămas un suflet în stare să lupte, focul a izbucnit în mijlocul navei, am fost loviţi, şi nava s-a scufundat acum mai jos de linia de plutire. Orice căpitan francez destoinic ar fi condus astăzi acest vas măreţ spre victorie, dar dumneavoastră nu sunteţi în stare. Cu dumneavoastră la cârmă nu am avut nici o şansă. V-am suportat prea multă vreme. Destul! Nu sunteţi omul potrivit să comande această navă şi am de gând să negociez termenii capitulării în numele echipajului. Aruncaţi sabia, căpitane Blood, sunteţi arestat, consideraţi-vă prizonier al marinei franceze imperiale! Locotenente, coboară steagul, predăm *Mystere* în mâinile..."

– Îmi cer scuze, domnule Hornby, am intervenit, dar aţi spus că francezii îmi vor ostatici nişte copii, nu-i aşa. Ce s-a întâmplat cu...?

Hornby mi-a aruncat o privire care m-a făcut să-mi plec capul, ruşinat de întrerupere.

— „Aha, deci e o revoltă!" a spus Billy, aruncându-şi capul pe spate şi izbucnind în hohote de râs. „O să vă tai eu grumajii, francezilor, da' mai întâi trebuie să-l termin pe porcu' ăsta de englez!" Şi-a întors privirea spre Hawke şi a fandat, cu vârful sabiei îndreptat spre inima lui Hawke. Concentrat cum eram asupra evenimentelor, n-am observat că tânărul Nick se ridicase în picioare, lângă mine. „Lord Hawke! Aici!" a strigat Nick, şi toată lumea s-a întors să-l vadă, cocoţat cum era pe cabina pilotului. A scos de la brâu sabia luată de pe punte şi a aruncat-o în jos, spre Hawke. Prea scurt însă, şi sabia a căzut la picioarele lordului. L-am văzut pe noul meu erou aplecându-se s-o ridice, în timp ce Bill folosea această clipă de neatenţie pentru a se apropia şi a-i da lovitura finală. Hawke şi-a ridicat sabia, iar Blood şi-a coborât-o. Lama sabiei lui Bill l-a izbit puternic pe Hawke între omoplaţi, împingându-l în spate. A încasat o lovitură în cap şi am văzut că era ameţit. Sabia i-a zburat la cel puţin patru metri şi jumătate distanţă. Nick mi-a aruncat o privire şi am citit în ochii lui ce voia să facă.

De la cabina pilotului nu erau decât trei metri până la punte, şi Nick şi-a calculat perfect săritura. S-a prăbuşit pe umerii căpitanului Blood şi s-a aşezat călare pe capul lui, băgându-i degetele în ochi. Orbit şi fornăind din nas, Bill s-a învârtit, împiedicându-se de cadavrele împrăştiate pe punte. S-a scuturat,

încercând să scape de băiatul care se agăţa de el, dar Nick a rezistat. Pe urmă, Nick m-a văzut uitându-mă la el de după copertina cabinei şi mi-a strigat: „Coboară în carceră, Martyn Hornby! Vezi dacă poţi să-i găseşti pe băiatul lordului Hawke şi pe ceilalţi copii! Lordul şi cu mine ne ocupăm noi de toate astea." Nick a reuşit să smulgă ocheanul de spion de la brâul lui Bill... dar apoi l-am văzut zburând prin aer după ce Bill s-a descotorosit de el şi l-a azvârlit ca pe o păpuşă de cârpă, până pe punte. „*Ne ocupăm noi*", am repetat, fără a-mi vine a crede, vorbele lui Nick. Am făcut însă aşa cum îmi ceruse: am coborât târâş de pe cabină, deşi mi se rupea sufletul să plec de acolo fără să văd sfârşitul dramei, şi...

– Staţi! am strigat, sărind în picioare şi lovindu-mă cu fluierul piciorului de şemineu. Pentru numele lui Dumnezeu, domnule Hornby, doar nu v-aţi părăsit locul din stal taman în acea clipă?

– Domnule Tolliver, n-am lipsit decât scurt timp şi mi s-a povestit în amănunt ce s-a întâmplat, aşa că-i ca şi cum aş fi văzut totul cu ochii mei, a răspuns Hornby, mirat de izbucnirea mea.

– Ei bine, atunci continuaţi-vă povestirea, domnule, am zis, aşezându-mă înapoi pe scaun. Îmi ţineam creionul deasupra hârtiei, gata să notez deznodământul aventurii.

– „Dă-mi ocheanul înapoi!" a zbierat Blood, punându-şi una din cizmele sale lungi pe pieptul lui Nick. L-a împins cu lama ascuţită a sabiei şi l-a împuns, tăindu-i haina. A sfâşiat jacheta albastră a băiatului de sus până jos, şi ocheanul strălucitor a căzut pe punte, rostogolindu-se, în timp ce Nick încerca disperat să-l apuce. Într-o clipă, mâna lui Blood s-a întins ca o gheară şi l-a înşfăcat, ridicându-l şi făcându-l să sclipească în soare. „Nu!" a strigat Nick. „Ăsta-i ocheanul lui Nelson!" Se agăţase de piciorul lui Blood, luptându-se să se scoale, dar Bill îl ţinea ţintuit, apăsându-l cu putere cu cizma pe stomac, iar bietul Nick nu putea decât să se zvârcolească înnebunit, ca un păianjen înfipt într-un ac. Atunci, Nick a scos din buzunar un pumnal cu mâner din os, pe care lordul Hawke i-l dăduse pentru a se apăra. A înfipt lama adânc în partea cărnoasă a gambei lui Bill. Bill a urlat de durere, fără să-l observe pe Hawke apropiindu-se din spate. „Băiatul ţi-a zis că ocheanul îi aparţine lordului Nelson", a spus Hawke, cu vârful sabiei proptit în spinarea lui Bill. „Ţi-aş fi recunoscător dacă i l-ai da înapoi. Acum!" „Iar astea vor fi ultimele tale vorbe", a spus Bill întorcându-se cu faţa spre lordul Hawke. S-au privit în ochi. Bill a fandat primul, spre stomacul dezgolit al lui Hawke, dar, de această dată, Hawke a fost cel care s-a învârtit iute, cu sabia sclipitoare împinsă în faţă. S-a auzit apoi un sunet înspăimântător, de metal care sfâşie carnea şi oasele. Of, Doamne! Sunetul metalului care sfâşie carnea şi oasele! A răsunat un urlet de durere, iar Billy şi-a ridicat ciotul însângerat al mâinii drepte. Pe punte zăcea mâna lui Blood, care tresărea încă spasmodic, cu degetele pline de sânge, încleştate pe ocheanul strălucitor de spion.

M am ridicat din nou şi am privit în jos spre Hornby, care se uita cu ochi scăpărători la focul din şemineu.

– Doamne, Dumnezeule! am exclamat. Şi Hawke a pus până la urmă mâna pe ocheanul lui Nelson?

– Păi da, cum altfel?!! Şi avea într-adevăr gravate pe el, în aur, dar codificate, longitudinea şi latitudinea unde urma să aibă loc ambuscada. Dar noi ştiam codul de mult, de la spionul portughez. Hawke a citit cifrele cât se poate de răspicat, şi un marinar le-a notat.

– Şi asta a fost tot?

– Nu, domnule. Mai e ceva.

– Ei, ce s-a întâmplat mai departe? am întrebat aproape implorator, căci deja îmi vedeam numele sub articolul publicat de *Globe*. Vă rog mult, domnule Hornby, continuaţi.

– Mda, păi cred c-ar trebui să spun povestea până la capăt, nu-i aşa? Pentru că, vedeţi dumneavoastră, şi eu apar din nou în ea.

A râs scurt, a dat pe gât încă o înghiţitură de bere şi şi-a reluat istorisirea.

– La proră, căpitanul francez Bonnard a îngenuncheat şi i-a predat sabia capitulării lordului Hawke. Hawke a luat-o şi a rostit următoarele vorbe, fără pic de aroganţă: „Căpitane Bonnard, în numele navei *Merlin* şi al flotei regale a Majestăţii Sale, accept această sabie. Voi înmâna sabia şi steagul dumneavoastră căpitanului meu. Sunteţi un gentleman şi a fost o onoare pentru mine să lupt împotriva dumneavoastră." Francezii au coborât steagul, şi inimile englezilor au tresărit de mândrie când stindardul s-a înălţat pe catargul fregatei *Mystere*. Hawke s-a îndreptat spre sala busolelor şi a ridicat steagul francez în aer. „Bravii mei mateloţi şi tovarăşi", a început el. „Cu greu pot exprima în cuvinte recunoştinţa pe care v-o port pentru..." Atunci o voce subţire a spart tăcerea, iar lui Hawke i-a stat inima-n loc şi n-a mai putut rosti nici o vorbă: „Tată! Tată!" A văzut cum marinarii făceau loc să treacă unui băieţel îmbrăcat în straie ponosite, care alerga pe punte către el, urmat de un servant care râdea, fericit să trăiască cea mai frumoasă clipă din viaţa sa. Eu eram cam mânjit de sânge după ce mă întâlnisem cu Snakeye şi oamenii săi, care păzeau sala busolelor de sub punte. Dar îmi îndeplinisem misiunea şi zâmbeam cu gura până la urechi, credeţi-mă, domnule, în timp ce toţi copilaşii năvăleau pe punte, râzând şi trăgând cu nesaţ în piept aerul curat al mării. „Ah, tată, tu eşti!" a strigat băieţelul, şi Hawke a sărit jos de pe acoperişul sălii busolelor, căzând în genunchi şi îmbrăţişându-şi fiul, ţinându-l strâns la piept, ca şi cum n-avea să-i mai dea drumul niciodată.

În han s-a aşternut tăcerea, întreruptă doar de răpăitul ploii pe acoperiş.

– Ce poveste minunată, am spus în cele din urmă, privind spre Hornby.

Bătrânul părea emoţionat.

– N-am mai vorbit aşa mult de ani de zile, a zis el, cam stors de vlagă. Scuzele mele, domnule.

– N-aveţi de ce. Istoria asta vă face cinste. Mai e ceva de adăugat?

– După puţin timp, nava a pornit din nou la drum, şi vântul bătea bine, iar sus, pe cer, vălătucii de nori se înălţau ca nişte vele albe, împingând-o de la spate. Un corp de toboşari a început să bată tobele magnifice de luptă pe punte. *Merlin* era o frumuseţe de corabie, putea să navigheze bine şi sub vânt, şi îmi amintesc că m-am gândit atunci că, dacă briza ne va fi şi mai departe prielnică, nu vom întâmpina nici o dificultate în îndeplinirea misiunii noastre. Aveam să ajungem la Portsmouth la timp pentru a-l preveni personal pe Nelson cu privire la ambuscadă.

– Şi aţi reuşit, nu-i aşa?

Bătrânul s-a aplecat spre mine, ca şi cum dorea să-mi mai împărtăşească ceva, iar ochii i s-au umezit.

– Da, domnule, iar eu am avut onoarea de a fi prezent cu această ocazie la Palatul St James's. După aceea, lordul Hawke în persoană a venit la mine, ţinându-l pe micul Alex în braţe. S-a aplecat şi m-a privit drept în ochi. „Ai făcut o treabă minunată, tinere domn Hornby", mi-a spus, după care mi-a întins un pachet învelit în pânză, dar ochii îmi erau prea înceţoşaţi pentru a-mi da seama ce conţinea. După mulţi ani, l-am atârnat aici, pe perete. Îl vezi?

M-am ridicat de pe scaun şi m-am îndreptat spre şemineul care arunca lumini şi umbre pentru a cerceta îndeaproape obiectul.

– Da, îl văd, domnule Hornby, am răspuns.

Am întins mâna şi am atins vechea curea din piele, atent ca nu cumva să se fărâme sub degetele mele.

Cadoul pe care lordul Hawke i-l dăruise în acea zi servantului Martyn Hornby se transformase dintr-o comoară strălucitoare într-o amintire, acum fără lustru, a unei epoci de glorie, atârnată undeva, lângă foc. Era ocheanul amiralului Nelson.

– Haide, domnule Tolliver, pune-l la ochi. Ceea ce ţii dumneata acum în mână este o bucată de istorie.

Am scos ocheanul din cuiul în care fusese atârnat, şi atunci s-a întâmplat nenorocirea. Cureaua s-a desfăcut şi ocheanul mi-a alunecat printre degete şi a căzut, izbindu-se de şemineu. Lentila s-a desprins şi a zburat prin aer, de parcă aş fi dat cu banul. M-am întins şi am pus mâna pe ea în ultima clipă.

– Vai! am strigat, aplecându-mă ca să iau de jos tubul gol. Îmi cer mii de scuze!

– Nu-ţi face griji, mi-a răspuns bătrânul cu amabilitate. A trecut prin lucruri mult mai rele la viaţa lui. Uită-te de aproape şi ai să vezi inscripţia lui Bill lângă ocular.

Ceva şi mai ciudat căzuse însă din tub. Un sul subţire, îngălbenit de vreme, legat cu o panglică neagră.

– Domnule Hornby, am spus, încercând să-mi stăpânesc emoţiile, se pare că înăuntru e un soi de mesaj. Ştiaţi de existenţa lui?

– Un mesaj? a întrebat bătrânul, ridicându-se încet în picioare. Ia să vedem despre ce e vorba.

Am desfăcut panglica cu cea mai mare grijă şi am întins pergamentul pe masă. Ne-am uitat amândoi fără să ne vină să credem. Era o scrisoare datată şi semnată de însuşi Napoleon! Iată conţinutul său:

Căpitane Blood,

Porneşte de îndată spre Cadiz cu toată viteza. Odată ce flota franceză se va uni cu cea a Spaniei, Anglia va fi a noastră! Luaţi-l pe Nelson prin surprindere en route către Trafalgar şi totul se va termina. Vom răzbuna şase secole de ruşine şi batjocură. Atacaţi cu toată voinţa de care sunteţi în stare! Majestatea Sa nu vă va reproşa pierderea navelor sale, atâta timp cât aceasta îi va aduce Gloria...

N.

– Uimitor, domnule! am spus, complet năucit. În plus, dovedeşte că povestea este adevărată.

– Da, şi fără putinţă de tăgadă, aş zice.

Am privit în continuare tăcuţi remarcabilul document.

– Cât ziceaţi că valorează premiul ziarului *Globe*? m-a întrebat Hornby, pufăind gânditor din pipă.

– Şaptezeci şi cinci de lire, domnule.

– Hm, o sumă frumuşică.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am luat inima-n dinţi:

– Domnule Hornby! Mai am ceva de discutat cu dumneavoastră. Cecily şi cu mine... adică, noi... vrem să ne căsătorim. Îmi cer scuze. Voiam să spun că am venit aici pentru a obţine permisiunea de a o cere pe fiica dumneavoastă de soţie.

Hornby a privit tăcut focul stins din şemineu. Eram sigur că, aşa sărăntoc cum păream, nu mă considera deloc o partidă potrivită pentru frumoasa Cecily. Nu părea nici măcar dispus să-şi piardă timpul refuzându-mă. M-am ridicat şi mi-am întins picioarele obosite. Am închis carnetul de notiţe şi l-am vârât în buzunarul de la piept, trecându-mi degetele peste jachetă şi găsind în acest gest un dram de speranţă şi încredere în viitorul meu.

Obosit mort, tocmai mă pregăteam să urc scările în căutarea unui pat, când Hornby s-a ridicat în picioare.

– Eşti un om bun, Penn Tolliver. Un bărbat cinstit. Cecily mi-a mărturisit asta în scrisoare. Iar eu i-am răspuns că aş vrea să mă conving cu ochii mei. De fapt, eu am fost cel care i-a sugerat ca tu să faci drumul ăsta lung până aici.

– Păi, domnule, nu...

– La scrisoarea de la Napoleon, flăcăule. Va fi dovada că povestea pe care o vei scrie e adevărată. Şi dacă va fi să câştigi concursul, cu atât mai bine. Ani de zile m-am întrebat dacă scrisoarea aia valora ceva. Ei, a sosit vremea să aflu că valorează, şi încă foarte mult.

Vreţi să spuneţi că ştiaţi de scrisoare?

– Sigur. Cu ea, căpitanul McIver şi lordul Hawke au putut să probeze existenţa complotului în faţa amiralului Nelson.

– Bine, dar scrisoarea asta face mii de lire, domnule Hornby! Cel puţin zece mii, dacă nu mai mult. Nu pot să accept.

Mi-a aşezat ocheanul vechi şi stricat în mână şi mi-a închis degetele în jurul lui.

– Ia-l, flăcăule.

– Şi cum rămâne cu Cecily, domnule? Nu vreau să vă zoresc, dar... o iubesc atât de mult. Şi nu pot decât să sper că, în timp, vă veţi convinge că pun binele ei mai presus de...

– Voi fi onorat să te primesc în familia mea, domnule Tolliver.

Bătrânul şi-a rezemat capul de spătarul fotoliului şi a adormit înainte să apuc să urc jumătate din treptele către dormitor, de fapt să zbor, fericit şi hotărât să-mi încep cât mai devreme ziua următoare, care se anunţa foarte promiţătoare.

La urma urmei, eram tânăr şi aveam tot viitorul în faţă.

M. Diane Vogt

THRILLERUL JURIDIC A OFERIT dintotdeauna cititorilor scene de mare dramatism şi conflicte deosebit de puternice. În copilărie, M. Diane Vogt a fost un fan devotat al lui Perry Mason[1]. În fiecare săptămână, alături de tatăl său, îl urmărea la televizor pe eroul lui Erle Stanley Gardner prinzându-i pe băieţii răi şi se lua la întrecere cu el, încercând să-l depăşească în isteţime. Probabil că acele seri au fost, cel puţin parţial, „vinovate" pentru cariera de avocat pe care Vogt a îmbrăţişat-o, ca şi pentru thrillerele juridice pe care a început să le scrie mulţi ani mai târziu. Este autoarea cunoscutei şi apreciatei serii de romane *Judecătoarea Wilhelmina Carson*.

Vogt consideră preluarea unor elemente reale din lumea avocaţilor utilă pentru o povestire bună. La fel ca şi Gardner, îşi permite puţine licenţe dramatice în portretizarea avocaţilor şi a mediului în care lucrează. Beneficiind de avantajul de a cunoaşte sistemul din interior, autorea descrie concret modul în care lucrurile se desfăşoară în cadrul proceselor, în sălile de judecată şi în cabinetele de avocatură, nu numai în cazurile penale, dar şi în cele civile – acolo unde majoritatea oamenilor dau piept cu legea.

Karen Ann Brown este o tânără avocată care, dezamăgită de compromisurile pe care este nevoită să le facă, renunţă la slujba de procuror pentru a începe o carieră pe cont propriu. Acum lucrează ca „recuperator" sub acoperirea de autoare de ghiduri turistice. Este deseori pusă în situaţia de a lua decizii dificile atunci când dorinţele clienţilor săi sunt zădărnicite de vidul legislativ, în special în problematica răpirii copiilor de către proprii părinţi. Pentru povestirea *Viaţa după Toronto*, Vogt s-a inspirat din relatările unei bune prietene, implicată, timp de zece ani, într-o luptă fără sorţi de izbândă pentru obţinerea custodiei copilului. Este o poveste despre mânia iraţională şi furia oarbă, sentimente prea bine cunoscute de cuplurile divorţate.

Din fericire însă, Karen Brown stă mereu de veghe.

[1] Avocat al apărării, protagonistul a peste 80 de romane şi povestiri ale scriitorului Erle Stanley Gardner (1889–1970). Unele romane au fost adaptate pentru marele ecran în anii 1930. Aventurile aceluiaşi personaj au stat la baza unor seriale de televiziune (n. tr.).

VIAŢA DUPĂ TORONTO

ÎMBRĂCATĂ AŞA CUM ERA, în negru, Karen Brown se confunda cu decorul. Lumina ambientală lipsea în cartierul liniştit şi scump în care *infracţiunile* ar fi trebuit să fie inexistente. Ceasul cuptorului cu microunde arăta ora 3:00:15 a.m.

Şi-a trecut pistolul Sig-Sauer în mâna stângă, şi cu dreapta şi-a masat gâtul amorţit şi umerii. Doamne, ce mult ura luptele pentru obţinerea custodiei. Această bătălie era însă una deosebită, nu din cauza mizei, ci a părţilor implicate.

S-a lăsat pe spate în scaun, proptindu-şi gleznele încrucişate de masa din bucătărie, şi pregătindu-se pentru a treia noapte de aşteptare.

Jeffrey London era un ticălos şi un nenorocit, dar nici pe departe un prost. Va face o nouă tentativă de a-şi răpi fiica. Dacă nu în această noapte, atunci mâine sau, oricum, cât de curând. O ştia. Şi îl cunoştea pe Jeffrey. Instinctul şi pregătirea atentă îi salvaseră lui Karen viaţa şi mai înainte. Şi n-avea de gând să le ignore acum.

A încercat să-şi alunge plictiseala amintindu-şi de perioada când fusese îndrăgostită de Jeffrey. Fusese prima ei iubire în colegiu şi se simţise preţuită ca un obiect rar de artă, ignorând semnalele de avertizare. Brusc, a fost cuprinsă de fiori. Scăpase ca prin urechile acului atunci când el o părăsise pentru Beverly, mai sexy, mai tânără, mai dornică de distracţii şi mai naivă decât ea.

După zece ani, Karen nu era numai recunoscătoare pentru salvarea sa, ci se simţea şi vinovată. *Vinovăţia supravieţuirii*, aşa defineau psihologii sentimentul. Iraţional poate, dar cât se poate de real. Jeffrey trebuia să se căsătorească odată şi odată. Ea făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a o preveni pe Beverly, a cărei lipsă de experienţă îşi spusese însă în cele din urmă cuvântul, şi cei doi începuseră acel dans distructiv care îi adusese acolo unde se aflau acum.

Karen ştia exact de ce acceptase această sarcină. Pentru a-i oferi lui Beverly şi copilului ei o a doua şansă de a scăpa de Jeffrey, înainte ca el să le distrugă viaţa. Poate că Beverly uitase cât de mult valora ca persoană, dar ea nu.

La ora 3:34:17, ca şi cum gândurile ei l-ar fi chemat, a auzit paşii grei ai lui Jeffrey, pe podeaua care scârţâia. Karen a apăsat butonul telecomenzii pentru a activa camera de securitate îndreptată asupra uşii din spate. Imaginile de noapte aveau să fie înregistrate într-o tentă verzuie, ciudată.

Karen s-a cufundat în beznă şi s-a pus pe aşteptat, ţinând pistolul în mâna dreaptă, gata oricând să-l folosească. Dar nu prea devreme. Numai după ce Jeffrey va fi părăsit incinta împreună cu Deidre va putea fi acuzat de răpire.

Dacă va fi nevoită să-l înfrunte înainte de acest moment, el va pretinde că nu intenţionase s-o ia pe Deidre de acasă. Beverly obţinuse custodia copilului, dar casa fusese cumpărată de Jeffrey şi îi aparţinea şi acum. Din punct de vedere legal, nu încălca o proprietate străină şi putea să intre în propria casă ori de

câte ori dorea. Minciunile lui amăgitoare o făcuseră pe Beverly să treacă în trecut peste comportamentul lui impardonabil.

Karen l-a cronometrat. Jeffrey a forţat lacătul şi a deschis uşa din spate peste exact douăsprezece minute. Karen a zâmbit în sinea ei. Ar fi putut folosi şi cheia. Avusese ea grijă să nu schimbe încuietoarea.

Alarma a început să sune strident şi continuu. Karen a respirat uşor, străduindu-se să perturbe cât mai puţin aerul. Jeffrey avea instincte de prădător. Dacă va face şi cel mai mic zgomot, îi va simţi prezenţa.

Jeffrey a traversat suprafaţa acoperită cu gresie până la panoul de alarmă de lângă frigider. A tastat rapid cele şase cifre reprezentând data nunţii lor, codul ales de el şi de Beverly, pe vremea când locuiau împreună. Înainte de divorţul acela atât de urât. Alarma s-a oprit. Jeffrey s-a întors cu spatele, fără a arunca vreo privire în direcţia ei.

Pentru Jeffrey, aroganţa reprezenta călcâiul lui Ahile. Nici nu putea să conceapă că cineva ar fi pe urmele lui. Karen a zâmbit pe sub căciula neagră de schi trasă peste cap şi faţă.

L-a urmărit pe Jeffrey urcând scările şi acoperind distanţa scurtă până la prima uşă pe dreapta. Aici s-a oprit. Lumina nopţii era suficientă pentru ca imaginea să fie perfect înregistrată. Avea să-şi arate faţa, pentru a nu-şi speria fiica şi a o face să ţipe, dar şi pentru a nu o trezi pe mamă. Panica de care Beverly avea să fie cuprinsă a doua zi dimineaţa, când va vedea că Deidre lipseşte, făcea parte din planul pus la cale de acest sadic. Voia s-o descumpănească şi s-o înfricoşeze. Să le controleze şi pe ea şi pe Deidre, ca şi cum ar fi fost prizonierele lui.

Jeffrey a privit de jur împrejur, probabil pentru a se asigura că totul era în regulă şi că Beverly dormea dusă în camera ei, în celălalt capăt al holului. Apoi s-a întors cu faţa spre uşă, a deschis-o şi s-a strecurat înăuntru.

A ieşit după puţin timp, ţinând-o în braţe pe fetiţa adormită. Era îmbrăcată într-o pijama albă. Buclele îi încadrau faţa de îngeraş, revărsându-se pe braţele lui. Nu s-a trezit din somn.

A împins uşor uşa în spate, fără să o închidă de tot, aşa cum o lăsase Beverly seara, când o dusese pe Deidre la culcare, şi a coborât scările în linişte. Karen a aşteptat. Cu mâna dreaptă ţinea pistolul îndreptat spre el. Îl va ucide dacă va fi nevoită.

Dacă Jeffrey ar fi văzut-o, ar fi fost în stare să facă un gest stupid. Care s-o pună în pericol pe Deidre. Siguranţa copilului era mai presus de orice.

S-a furişat afară prin uşa din spate şi a închis-o fără nici un zgomot. A activat camera video, mică, pe care o purta într-un pandantiv la baza gâtului, a aşteptat să audă podeaua scârţâind sub picioarele lui, apoi s-a grăbit să iasă şi ea. L-a urmărit până la SUV-ul de culoare închisă parcat în stradă.

A apărut în spatele lui chiar în momentul când Jeffrey se apleca pentru a o aşeza pe Deidre pe bancheta din spate.

– Îndepărtează-te de maşină. Oricât mi-ar plăcea să te împuşc...

Şi-a lăsat vocea joasă, răguşită, să plutească în aer.

Jeffrey s-a retras, ridicându-şi nepăsător ambele mâini, cu palmele în afară.

– Întoarce-te, a continuat Karen, vorbind în şoaptă, pentru a nu o deştepta pe Deidre.

Jeffrey s-a conformat. A văzut pistolul, îndreptat acum spre pieptul său.

– Zâmbeşte! a spus Karen, ridicând pandantivul şi ţinând microcamera spre faţa lui. O poză face cât o sută de mărturii la tribunal, nu-i aşa?

A fotografiat-o şi pe micuţa Deidre, adormită pe bancheta din spate.

Se certase ore în şir cu Beverly şi cu sora lui Beverly, Brenda, în legătură cu această parte a planului. Beverly plânsese şi declarase că nu voia ca tatăl copilului ei să ajungă la închisoare. Încă nu ajunsese în pragul disperării. Karen era însă sigură că va ajunge, cât de curând. După ce va fi eliberat şi se va trezi singur pe lume, Jeffrey va încerca din nou s-o ia pe Deidre, şi asta nu pentru că o iubea, ci pentru că o considera proprietatea lui. Fetiţa n-avea să fie niciodată în siguranţă. Ar fi trebuit închis atunci când îşi bătuse soţia. Sau după una din ultimele două dăţi când îşi răpise fiica. Numai că Beverly refuzase să depună mărturie. Acum avea dovada pe care o va putea folosi când va crede de cuviinţă.

Jeffrey se holba la Karen, precaut, dar calm. Aşa cum era îmbrăcată, silueta ei lungă şi subţire putea fi uşor confundată cu cea a unui bărbat. În plus, ţinea o armă îndreptată spre pieptul lui. Oare îi recunoscuse vocea? Tot ce se poate, deşi nu mai vorbiseră de ani de zile. Îl simţea calculându-şi următoarea mişcare.

– Dacă mai pui vreodată piciorul în Florida, caseta video cu escapada ta din această seară va ajunge pe biroul procurorului general. Îţi vei sfârşi zilele în închisoare.

Jeffrey a zâmbit superior. Nu-i era teamă. Karen a simţit o mâncărime în palmă şi o poftă teribilă de a-l plesni cu pistolul peste mutră, dar şi-a păstrat cumpătul.

– Mişcă-te.

Jeffrey a înaintat şi s-a oprit lângă radiator. Fără să-l slăbească nici o clipă din ochi şi cu arma pregătită, Karen s-a aplecat şi a ridicat-o în braţe pe fetiţă. Deidre a tresărit uşor, dar nu s-a trezit.

După ce s-a asigurat că micuţa era protejată, s-a îndepărtat de SUV.

– Urcă-te în maşină şi pleacă.

Cu mâinile în buzunare şi arborând un aer degajat, Jeffrey a dat ocol maşinii şi a descuiat uşa din faţă. Alarma a început să sune. Zgomotul asurzitor a deşteptat-o pe Deidre. A văzut că cineva îmbrăcat în negru o ţinea în braţe şi a izbucnit în plâns, dând din picioare şi ţipând:

– Lasă-mă! Lasă-mă!

Karen a apucat-o şi mai strâns, de teamă să nu se rostogolească amândouă pe jos, dar mâna în care ţinea arma nu i-a tremurat nici o clipă.

– Şşş, Deidre. Sunt eu, mătuşa Karen. E în regulă. Linişteşte-te!

– Mătuşa Karen? a strigat fetiţa mirată, domolindu-şi ţipetele şi plânsul.

Jeffrey era de acum cu un picior în maşină, gata să intre. A oprit alarma şi i-a aruncat un zâmbet sardonic.

– Mă bucur să te revăd, Karen.

Karen a înţepenit, dar şi-a îndreptat pistolul spre el, făcându-şi clar cunoscute intenţiile.

– Nu uita ce ţi-am spus, Jeffrey. Nu te mai apropia de casă. Pleacă!

– Crezi că o să accept ordine de la tine?

Jeffrey s-a urcat în SUV, a pornit motorul, a coborât geamul şi i-a aruncat o privire plină de ură. Karen a tresărit imperceptibil. Îşi făcuse din el un duşman declarat. Într-un fel sau altul, va încerca s-o controleze şi pe ea, la fel ca pe toţi ceilalţi, indiferent de preţul pe care va fi nevoit să-l plătească.

Acum, că orice urmă de blândeţe pe care o arătase faţă de fetiţă dispăruse, Jeffrey a mârâit printre dinţi:

– O să-ţi pară rău că te-ai pus cu mine.

– Da, tot aşa cum regret de ani de zile c-am pus-o cu tine.

Se întorsese din Europa şi revizuia *Ghidul Elveţiei* de Karen Brown, în timp ce pe computer erau afişate ştirile zilei, oferite de serviciul de internet al departamentului de poliţie din Tampa. Fusese primită o reclamaţie telefonică de violenţă domestică în cartierul Carrollwood. Primul ofiţer sosit la faţa locului găsise o femeie împuşcată, în timp ce fetiţa ei de cinci ani fusese dată dispărută. La ora 3:30 a.m. fusese emisă o alertă Amber[1]. Karen a privit ceasul de pe monitor. Cu douăzeci şi cinci de minute în urmă. Fără a pierde timpul cu acuzaţii la adresa propriei persoane, a ieşit imediat din casă.

După treizeci de minute a ajuns la Grouper Circle, un mic mănunchi de case, grupate în jurul unei fundături, pe malul lacului Grouper. Maşinile poliţiei din Tampa blocaseră intrarea dinspre Dolphin Avenue. Karen şi-a parcat Toyota 4Runner şi a strecurat pistolul Sig sub scaunul din faţă. Avea permis de portarmă, dar nu voia să tensioneze şi mai mult situaţia.

Şi-a luat laptopul şi s-a apropiat de primul poliţist.

– Bună, Randy, a spus când se afla la câţiva paşi, pentru a nu-l lua prin surprindere.

– Doamna consilier! Ce faceţi aici?

– Beverly London este clienta mea. Am venit să-mi ofer sprijinul.

[1] Sistem guvernamental de atenţionare pentru cazuri de răpire de copii, introdus în SUA în 1996, ulterior şi în Canada şi alte ţări. Oficial, denumirea derivă de la America's Missing: Broadcasting Emergency Response (Persoane dispărute în America: difuzarea răspunsurilor de urgenţă), dar de fapt este numele lui Amber Hagerman, o fetiţă de nouă ani, răpită şi ucisă în Texas în 1996. Anunţurile de alertă sunt în principal difuzate de posturi de radio şi TV, prin panouri exterioare şi poşta electronică (n. tr.).

– Nu mai are nevoie de el, a răspuns sec ofiţerul Wilson.

Karen a închis ochii. Un scurt moment de reculegere era tot ce-şi putea permite acum.

– Vreun suspect?

– Păi, un divorţ urât. Probleme cu custodia copilului. Nu de asta vă ocupaţi?

Karen a încuviinţat din cap.

– Pariez că-i fostul soţ. Un nemernic. Ordin de restricţie, ce să zic!

Karen ştia prea bine cât de neadecvate erau legile menite să asigure protecţia femeilor faţă de bărbaţi precum Jeffrey.

– Pot să arunc o privire?

Poliţistul a dat din cap.

– Cine e detectivul însărcinat cu ancheta?

– Jerry Scanlon.

Karen a parcurs cei câţiva metri până la casa colonială din cărămidă. A văzut două maşini fără însemnele poliţiei, o ambulanţă şi oameni strânşi pe peluză. Poliţişti, tehnicieni de laborator, fotografi. Doi detectivi îl chestionau pe un vecin, probabil cel care telefonase pentru a anunţa împuşcăturile. A mers pe trotuar şi s-a oprit pe prag, uitându-se la scena care se deschidea în faţa ochilor ei, prin uşa de la intrare.

Trupul lui Beverly London zăcea pe podeaua placată cu gresie a holului, într-o cămaşă de noapte de un galben aprins, cu ochii larg deschişi şi încremeniţi de uimire. Avea două găuri în piept şi abdomen. Pierduse mult sânge. Gloanţele secţionaseră probabil artera femurală. Beverly nu avusese nici o şansă de supravieţuire, chiar dacă s-ar fi intervenit imediat. Dar zăcea acolo de ceva timp, suficient pentru ca sângele să se fi coagulat.

Detectivul Scanlon a zărit-o.

– Am auzit că te-ai lăsat de avocatură şi te-ai apucat să scrii ghiduri de călătorie, a abordat-o el, pe un ton interogativ pe care îl mai auzise şi cu alte ocazii.

De ce? Asta voiau toţi să afle.

– Îmi place să scriu cărţi de călătorie, a răspuns Karen.

Era în continuare membru al baroului şi asta era tot ce trebuia să ştie Scanlon.

– Dar nu câştigi din asta destul cât să trăieşti bine, nu?

– Mda, cam aşa ceva.

Scanlon a privit-o de sus până jos, de parcă atunci o întâlnea prima oară, deşi lucraseră de mai multe ori împreună în scurta perioadă petrecută de ea la procuratură. Apoi a gesticulat spre cadavru.

– Nu e o scenă prea plăcută.

– Sunt camere video în toată casa şi pe terenul din jur.

A arătat spre microcamera ascunsă în sfeşnicul de perete, aflat lângă uşa de la intrare. Sprâncenele lui Scanlon s-au ridicat întrebător, şi Karen a dat din cap.

– Da. Eu le-am instalat.

– Încă n-am început să strângem probe.

Scanlon i-a făcut loc să intre.

Karen a străbătut cu grijă bucătăria, camera lui Deidre şi apoi a lui Beverly, ieşind apoi şi pe uşa care dădea afară spre garaj. A scos *memory stick*-ul din toate camerele de supraveghere. Înregistrările erau făcute în buclă, înlocuind imaginile anterioare la fiecare trei zile.

Şi-a deschis laptopul, l-a aprins şi a introdus mai întâi *memory stick*-ul cu scenele filmate în bucătărie. Imaginile au fost repede descărcate. A urmărit înregistrarea împreună cu detectivul Scanlon. Întuneric total şi nimic altceva.

– Mă rog, o încercare fără prea mari şanse de succes, a comentat Scanlon în chip de scuză.

Karen a descărcat metodic datele de pe cele patru *memory stick*-uri, continuând să cerceteze cu atenţie imaginile.

– Uite aici!

I-a făcut semn lui Scanlon să privească.

Intrusul pătrunsese în casă prin uşa de la garaj. Era, fără nici o îndoială, Jeffrey London. *Cât tupeu are nemernicul!* şi-a spus Karen.

Au studiat amândoi imaginile digitale care se derulau pe monitorul micului laptop. Un sentiment de greaţă şi déjà-vu a cuprins-o în timp ce-l urmărea pe Jeffrey intrând în casă, formând codul care oprea alarma, urcând scările, pătrunzând în camera lui Deidre şi ieşind cu fetiţa adormită în braţe, exact aşa cum făcuse şi în noaptea în care ea privise totul, aşezată pe scaunul din bucătărie.

– Fir-ar al naibii! a murmurat.

Se învinovăţea. Ar fi trebuit să o convingă pe Beverly să-l dea pe ticălos pe mâna poliţiei în urmă cu un an. Acum ar fi fost în viaţă.

– Ia uite... o atenţionă Scanlon.

Karen şi-a înăbuşit furia, reprimându-şi pe moment sentimentul de vinovăţie, şi l-a privit pe Jeffrey care tocmai coborâse scările şi se îndrepta spre uşa de la garaj, din dreapta. Deodată, holul a fost scăldat în lumină.

A treia cameră înregistrase întreaga scenă. Beverly stătea în picioare, foarte aproape de locul unde zăcea acum.

– Jeffrey!

Prin difuzorul prea puţin performant al laptopului, vocea ei se auzea ca un cârâit. Karen a tresărit.

A văzut-o pe Deidre deşteptându-se şi privind în jur somnoroasă şi dezorientată.

– Tati! a spus fetiţa, ca şi cum ar fi fost surprinsă să se trezească în braţele lui.

Ceea ce era adevărat. Nu îl văzuse de paisprezece luni, şi ultima lor întâlnire se petrecuse în împrejurări neplăcute.

– Las-o jos pe Deidre, i-a cerut Beverly pe un ton care vădea panica.

Jeffrey a chicotit şi a schimbat direcţia, îndreptându-se spre intrarea principală.

Beverly i-a apucat braţul, trăgându-l de sub picioruşele lui Deidre. Jeffrey a strâns-o pe fetiţă şi mai tare la piept. Apoi şi-a smucit braţul de care se agăţase Beverly, a dus mâna la spate, a scos un pistol de 39 mm din centură şi a tras de două ori.

Beverly a căzut la podea. Deidre a început să ţipe „Mami, mami!", zbătându-se înnebunită.

Jeffrey n-a lăsat-o din braţe pe fetiţa înspăimântată. A ieşit pe uşă şi din raza camerei de supraveghere. Pe ecran a apărut holul gol. După câteva clipe chinuitoare, gemetele lui Beverly au încetat.

A urmat o tăcere adâncă, apoi Scanlon şi-a lăsat uşor mâna pe umărul lui Karen.

– Vom emite un mandat de arestare şi un APB[1]. Ai idee unde a dus fetiţa?

Amorţită de durere, Karen a răspuns într-un târziu:

– Are cetăţenie canadiană. Locuieşte în Toronto. Şi e bogat. Probabil că a dus-o acolo cu avionul personal.

Scanlon a oftat resemnat, încovoindu-şi umerii.

– Dacă ajunge în Canada înainte să punem mâna pe el, e o problemă.

– De ce?

– Nu va fi extrădat din Canada pentru o infracţiune pedepsită cu moartea[2]. Iar noi nu putem renunţa la acuzaţie decât dacă îşi recunoaşte vina şi acceptă condamnarea pe viaţă.

Karen era copleşită de disperare.

– Da, de parcă m-aş aştepta la aşa ceva din partea lui!

Scanlon a clătinat din cap.

– Sarcasmul nu ne e de nici un folos. Există însă alte alternative, deşi nici una perfectă. Şi toate cer mult timp.

– Sper că eşti de acord cu mine că a-mi petrece următorii doi ani luptând cu birocraţia pentru a o aduce pe Deidre înapoi în ţară nu e cea mai grozavă idee, a replicat Karen.

A derulat din nou imaginile finale ale înregistrării, atentă la ora afişată pe ecran.

– A plecat acum mai mult de şase ore. Dacă a zburat cu avionul personal, a ajuns deja la Toronto.

Ştia că Jeffrey n-ar fi riscat să se îmbarce într-o cursă comercială.

– Oricum, vom verifica toate companiile aeriene, a răspuns Scanlon. Dar, în afară de asta, mi-e teamă că nu mai putem face mare lucru.

---

[1] *All-points bulletin* – informaţii distribuite de către o agenţie guvernamentală americană însărcinată cu aplicarea legii către alte agenţii similare, de obicei referitoare la persoane suspectate de infracţiuni sau dispărute (n. tr.).

[2] Pedeapsa capitală a fost abolită în Canada în 1976, spre deosebire de SUA, unde, deşi rareori aplicată, este încă în vigoare în multe state (n. tr.).

Karen a simţit cum fierbinţeala îi cuprinde tot corpul, ridicându-se din tălpi până la ultimul fir de păr din cap, ajungând la fiecare terminaţie nervoasă. Beverly era moartă. Deidre, dată dispărută. Jeffrey London fugise.

Un caz închis?

Nici vorbă.

După al cincilea bazin, cu picăturile reci de ploaie şiroind pe ea, biciuindu-i corpul de parcă făcea penitenţe, Karen a început să-şi revină. Renunţase de mult la competiţii, dar înotul o ajuta şi acum să-şi limpezească gândurile. Apa îi mângâia pielea udă. A terminat o săritură cu răsucire completă sub apă şi a alunecat prin adâncul mătăsos, ieşind la suprafaţă şi reluându-şi mişcările perfecte de craul. Înota într-un ritm regulat, pregătindu-şi strategia. Problema nu era găsirea lui Jeffrey în Canada, ci aducerea lui Deidre în SUA. Şi apoi ţinerea lui Jeffrey la distanţă. A făcut cincisprezece bazine, timp în care şi-a pus planul la punct.

Atunci când renunţase la practicarea dreptului, dezamăgită şi furioasă din cauza compromisurilor şi eşecurilor, se apucase să scrie ghiduri de călătorie, încercând să-şi construiască o cu totul altă viaţă. Descoperise curând că îi plăcea munca pe care o făcea. Îi oferea satisfacţii la care nici nu visase. Şi îi permitea să lucreze ca recuperator particular, fără povara acelor reguli pe care avocaţii erau obligaţi să le respecte.

Îi convenea acest stil de viaţă. Făcea călătorii de documentare şi, în acelaşi timp, îşi putea alege clienţii pe care îi dorea, oferindu-le soluţii care dădeau rezultate bune. Clienţi precum Beverly şi sora ei, Brenda.

Karen se încruntă şi-şi scutură capul pentru a-şi scoate apa din ochi. Jeffrey n-o va lăsa niciodată pe Deidre singură, decât mort sau întemniţat, şi asta pentru că era *a lui*. În această privinţă, nu exista cale de mijloc. Şi ea trebuia să rezolve problema. Să găsească o idee care să-i asigure succesul deplin.

Karen a continuat să înoate, rotindu-şi ritmic braţele, lovind apa cu picioarele, scufundându-se şi răsucindu-se, ignorând vântul rece, ori de câte ori scotea capul şi umerii din apă. Odată planul conceput, a înlocuit craulul cu zece lungimi de bazin în stil bras. În final, a făcut pluta pe spate, lăsând ploaia să-i scalde faţa. Aerul rece i se părea revigorant acum, că stabilise tot ce avea de făcut.

A aşteptat câteva luni, acordându-i lui Jeffrey răgazul pentru a se simţi în siguranţă, apoi a luat avionul de la Tampa la Buffalo. La aeroport a închiriat un sedan gri care nu ieşea cu nimic în evidenţă. Evitase să se îmbarce într-una dintre cursele aeriene non-stop cu destinaţia Toronto. Deşi mai rapide şi mai convenabile, la întoarcere ar fi fost dependentă de orarul de zbor. Şi după atentatele de la 11 septembrie, măsurile de siguranţă luate în aeroporturi se înăspriseră considerabil. I s-ar fi cerut să dovedească identitatea lui Deidre cu probe şi ar fi fost uşor de oprit sau de depistat. Nu, maşina era cea mai bună soluţie.

A renunţat fără tragere de inimă la ideea de a cumpăra un pistol neînregistrat de pe străzile din Buffalo. Intrarea în Canada cu o armă ascunsă era considerată o infracţiune majoră. Cetăţenii canadienii nu aveau dreptul să introducă în ţară arme. Chiar şi deţinerea lor era strict limitată. Dacă era prinsă, avea să fie arestată şi probabil trimisă la închisoare, în timp ce Deidre va fi în mod cert înapoiată tatălui. Nu, riscul era prea mare. O va îndepărta pe Deidre de Jeffrey pentru totdeauna doar prin viclenie. Nici nu voia să audă de un alt eşec.

A condus până la Lewiston, statul New York, unde s-a cazat într-un motel familial. A închiriat o cameră pentru două nopţi. A doua zi, avea să-şi testeze planul. Şi în ziua următoare, să-l pună în practică.

S-a foit în pat patru ore, reuşind în final să aţipească, apoi s-a îmbrăcat lejer, cu o pereche de pantaloni largi, de culoare kaki, o bluză roz, o jachetă albastră şi pantofi de sport. Şi-a strâns părul blond, lung până la umeri, într-o coadă de cal, după care s-a studiat în oglindă, mulţumită de aspectul banal, de mămică, pe care îl obţinuse.

La ora 5:00 a.m., când a pornit spre podul Lewiston-Queenston[1], încă nu se luminase de ziuă. Jeffrey se aştepta probabil ca ea să o ia pe calea cea mai scurtă către şi dinspre Toronto şi nu voia să-l dezamăgească. Era un drum de şaptezeci şi cinci de minute, asta dacă nu se efectuau reparaţii pe şosea, şi traficul nu era aglomerat.

A trecut repede de graniţă. În extrasezon şi în timpul săptămânii, locul era aproape pustiu. Cu atât de puţini călători, numai unul din cele două ghişee ale vămii funcţiona. La fel ca în majoritatea orăşelelor canadiene, vameşul s-a limitat la setul de întrebări standard, privind numele, naţionalitatea, destinaţia şi durata şederii. Iar ea i-a răspuns, ca mai toţi turiştii, că voia să viziteze cascada Niagara, apoi a plătit taxa de drum. I se făcuse semn să treacă fără să i se ceară vreun act de identitate. *Numai de-ar fi la fel de uşor şi la întoarcere*, s-a gândit.

A ajuns la şcoala particulară unde aflase că învaţă Deidre. A dat ocol clădirii de două ori, pentru a se asigura că Jeffrey nu pândeşte afară sau nu a pus pe cineva să-i urmărească fiica, apoi a parcat maşina în faţă. S-a postat într-un loc de unde putea vedea bine terenul de joacă şi a aşteptat pauza de la 10:15 a.m. O sâcâia faptul că, cel puţin aparent, Jeffrey slăbise controlul asupra lui Deidre. Era oare atât de sigur de el? Presupunea cumva, în felul lui arogant, care-i era atât de tipic, că ea se dăduse bătută? Sau poate că era ceva care îi scăpa?

La 10:15, o femeie tânără a condus afară din clasă, pe terenul de joacă, douăzeci de copii plini de energie. Karen a zărit-o imediat pe Deidre printre ei. La vederea buclelor ei frumoase, ochii i s-au umezit. Şi-a şters însă repede lacrimile. Nu era momentul potrivit să jelească. Avea de îndeplinit o sarcină care îi solicita întreaga atenţie.

---

[1] Situat în defileul fluviului Niagara, podul, inaugurat în 1962, face legătura dintre SUA şi Canada (n. tr.).

Deidre părea liniştită, deşi cam debusolată, dar altfel, sănătoasă. Privea totul în jur cu ochi grei şi indiferenţi şi se ţinea departe de ceilalţi copii, strângând sub braţul stâng o păpuşă din cârpe şi sugându-şi în acelaşi timp degetul mare de la mâna dreaptă.

Furia atât de mult reprimată a început s-o cuprindă pe Karen. Părinţii lui Deidre fuseseră atât de absorbiţi de propriile probleme, încât o neglijaseră pe fetiţa. Nu avea să mai fie niciodată un copil normal. Era victima unei lupte tragice. Tot ce mai putea ea să facă acum era să încerce să atenueze efectele. Şi să-l prindă pe ticălosul care îi făcuse copilului atâta rău.

Ca orice avocat bun, analizase riscurile şi elaborase un plan A şi un plan B. Potrivit primului, ea şi Deidre se întorceau nestingherite în SUA, unde îl ademeneau şi pe Jeffrey şi, odată ajuns aici, ea anunţa autorităţile, care îl arestau. Planul B constituia o alternativă şi pleca de la ideea că Jeffrey avea să îi stea în cale. În acest caz, totul urma să fie rezolvat la frontieră. Cel puţin în teorie.

Regreta că fusese nevoită să renunţe la armă şi se ruga ca planul să reuşească, chiar şi cu preţul vieţii ei.

Ca de fiecare dată în ajunul etapei finale a operaţiunii de recuperare, Karen a dormit în acea noapte cu intermitenţe. În cele din urmă, la 4 dimineaţa s-a dat jos din pat.

A ajuns la şcoală cu două ore înainte de începerea programului şi a parcat mai departe, în josul străzii, aşteptând sosirea lui Deidre. Cu puţin înainte de ora 9:00, a văzut o maşină break oprind. O tânără a ajutat-o pe fetiţă să coboare de pe bancheta din spate şi a ţinut-o de mână pe aleea care ducea spre intrarea în şcoală. Femeia se purta blând cu Deidre, dar fetiţa nu a dat nici un semn de afecţiune când s-au despărţit. A intrat în şcoală păşind încet, singură, târând păpuşa din cârpă după ea. Femeia s-a întors la maşină şi a plecat.

Când copiii au ieşit în pauză pe terenul de joacă, Karen a coborât din maşină şi s-a apropiat. A strigat-o pe Deidre de două ori. Fetiţa şi-a ridicat ochii. Un zâmbet larg i-a luminat treptat faţa. A alergat spre Karen. „Mătuşa Karen!", a strigat ea, în timp ce era ridicată şi strânsă, poate prea tare, în braţe. Hăinuţele păreau să atârne pe ea. Tristeţea şi furia au pus din nou stăpânire pe Karen.

După câteva clipe, se afla în faţa profesoarei lui Deidre, explicându-i că fetiţa avea programare la dentist şi prezentându-i un bilet contrafăcut, prin care Jeffrey îşi dădea acordul ca ea s-o însoţească. Profesoara a privit-o mai întâi cu suspiciune, dar în cele din urmă i-a permis lui Deidre să plece, probabil pentru că micuţa continua să stea agăţată de Karen, de parcă nu mai voia să se dezlipească de ea niciodată. În mai puţin de cincisprezece minute de când dăduse pentru prima oară ochii cu Deidre, pe terenul de joacă, cele două se aflau în maşină, în drum spre Lewiston. Deocamdată, planul A părea să funcţioneze.

Privind tot timpul în oglinda retrovizoare, Karen a refăcut traseul parcurs în ajun. Pe bancheta din spate, cu centura de siguranţă pusă, Deidre revenise la comportamentul său supus. Îi vorbea în şoaptă păpuşii. Cam după o oră de mers, pleoapele i s-au închis, bărbia i-a căzut încet în piept şi a adormit. Un fir subţire de salivă i se scurgea din colţul gurii peste capul păpuşii. Era atât de mică şi de dulce. Şi nu merita să fie amestecată în aşa ceva. Karen şi-a încleştat atât de tare degetele pe volan, încât mâinile au început să o doară.

Oare Jeffrey îşi ţinea fiica sub control cu ajutorul medicamentelor? Ar fi fost încă un motiv pentru care să-l dispreţuiască. Şi-a privit ceasul. La fel ca şi în ziua precedentă, ajunsese exact la ora pe care o prevăzuse.

Când s-au apropiat de graniţă, a pregătit paşapoartele, pentru cazul în care îi vor fi cerute documentele la control. Pe tot parcursul călătoriei, nu-l văzuse pe Jeffrey şi nici pe vreun alt urmăritor, ceea ce o punea pe gânduri.

Jeffrey era un bărbat nebun, violent şi dominator. Se aşteptase ca el să fi luat măsuri pentru a şti unde se afla Deidre în fiecare clipă şi să fi pornit după ele. Sau măcar să fi aflat de acum că fiica sa fusese răpită şi să fi presupus că vinovată era Karen, care avea să ia cel mai scurt drum spre SUA.

Până acum, nu dăduse ochii cu el. Era însă în alertă. Ştia că Jeffrey nu trebuia subestimat. Ceva era în neregulă. Probabil că o aştepta la graniţă. Atunci va trece la planul B. Oare va putea să-l pună în practică?

Foarte concentrată, a condus pe pod fără a da atenţie peisajului spectaculos din defileul Niagara. La punctul de control american, vehiculele înaintau repede pe la unicul ghişeu deschis. A aruncat o privire în interiorul clădirii din cărămidă a vămii, care adăpostea şi magazinul duty-free. A văzut un vameş, iar în magazin, un vânzător care servea un client.

Clientul a ieşit cu o sticlă de băutură ambalată într-o pungă de hârtie maro şi a urcat într-o dubiţă prăpădită şi mâncată de rugină, aflată chiar în faţa ei. Maşina a scos fum când motorul a dat un rateu. Bara de protecţie fusese de mult roasă de rugină.

Era în mijlocul săptămânii, în extrasezon, la ora prânzului, şi întreaga zonă părea toropită, practic pustie şi lăsată aproape nesupravegheată. Nu putea decât să spere că asta avea s-o ajute să-l depisteze mai uşor pe Jeffrey dacă avea să apară şi să încerce să-şi recupereze fiica.

A repetat în gând minciuna pe care avea de gând să o servească vameşului, în cazul în care îi vor fi puse alte întrebări decât cele de rutină. Şi când te gândeşti că, în ajun, procesul de control al documentelor la graniţă păruse ceva lejer şi simplu, menit să încurajeze turismul, nu să pună beţe în roate unui răpitor.

Două maşini din faţa ei trecuseră de punctul de control. Apoi dubiţa a înaintat cu o hurducătură spre ghişeu, şi Karen s-a oprit la linia galbenă. Nu putea să-l vadă pe poliţist din cauza maşinii. A aruncat din nou o privire spre magazinul duty-free. O siluetă vag familiară stătea afară.

Jeffrey. Se răsese în cap şi purta ochelari de soare. Nu ştia cum dăduse de ea, important e că reuşise. Poate un dispozitiv de urmărire pe care-l ataşase fetiţei? Printr-un telefon, dintre cele regulate, date la şcoală pentru a o verifica pe Deidre? Indiferent prin ce metodă, cert e că se afla acum acolo. Trebuia să facă ceva. Adrenalina îi făcea inima să bată cu putere şi broboane de transpiraţie îi apăreau pe frunte. Va trece la planul de rezervă. *Karen, păstrează-ţi calmul.*

A privit în oglinda retrovizoare şi a înţeles că trebuia să înainteze. Un camion cu optsprezece roţi, aflat la mai puţin de douăzeci de metri în spatele ei, îi bloca orice manevră de întoarcere.

Poliţistul de la ghişeu părea că se întinde la vorbă cu ocupanţii dubiţei. Însă ea nu putea să-l vadă, şi nici el pe ea. Karen a început să bată darabana în volanul maşinii, nerăbdătoare.

Mişcându-se la fel ca individul care se urcase în dubiţă, Jeffrey s-a apropiat de maşina ei. O umbră de panică s-a pogorât asupra ei în timp ce-l urmărea. Oare îl mai văzuse şi altcineva? Jeffrey s-a oprit în faţa portierei, a privit-o direct în ochi, ca şi cum voia să o hipnotizeze, apoi a apucat mânerul şi a tras.

Portiera nu s-a deschis. Era încuiată. Jeffrey a privit apoi spre bancheta din spate, unde Deidre stătea adormită, acoperită cu pătura cumpărată de Karen, ţinând încă în braţe păpuşa. Un rânjet i s-a întins pe faţă. Păpuşa! Aici ascunsese dispozitivul de urmărire. *Nenorocitule! Te crezi aşa de deştept. Mai vedem noi!*

Karen a coborât puţin geamul din spate, şi Jeffrey s-a prins de el cu mâna stângă.

– Jeffrey, renunţă cât mai poţi. Dacă încerci să faci ceva aici, te vor ucide. Totul depinde de tine.

Barbatul a scos un hohot de râs.

– Mi-ai răpit copilul. Chiar crezi c-or să-ţi ia ţie partea?

În timp ce Jeffrey îşi vârâse mâna stângă pe geam, iar cu dreapta trăgea de portieră, Karen a apăsat pedala de acceleraţie. Maşina a făcut un salt înainte. Jeffrey şi-a pierdut echilibrul. A apăsat pe frână. Mişcarea spasmodică a maşinii l-a aruncat pe bărbat la pământ. Scena era ascunsă privirilor vameşului de dubiţă, care acum trecea încet de barieră. Poate că totul fusese filmat de camerele de supraveghere. Grănicerii aveau să o protejeze, pe ea şi pe fetiţă. Sau cel puţin aşa spera.

Poliţistul i-a făcut semn să înainteze. Karen a respirat adânc şi s-a oprit în faţa ghişeului, cu mâna stângă pe volan.

– Ce cetăţenie aveţi, doamnă? a întrebat amabil poliţistul bătrân.

– Americană.

A aruncat o privire în oglinda din dreapta maşinii. Jeffrey se ridicase. Ochii îi erau încărcaţi de o ură pe care o simţea de la distanţă. *Ticălosule. Cară-te. Cât mai poţi.*

Vameşul s-a uitat la bancheta din spate, unde dormea Deidre. L-a observat şi pe Jeffrey, care stătea tăcut şi nemişcat, cu mâinile vârâte în buzunarul imens al sveterului.

A devenit mai atent.

– Ce e cu copilul? a întrebat.

Un alt poliţist a ieşit din clădire, cu pistolul în mână, aşteptând să vadă ce se întâmplă. Ambii îl zăriseră pe Jeffrey când încercase să intre în maşină. Planul B funcţiona. *Slavă Domnului!*

– Şi fetiţa are cetăţenie americană, a răspuns Karen, în timp ce broboane de sudoare i se prelingeau sub braţe.

Lasă-ne să plecăm, Jeffrey. Rămâi în viaţă şi o să ai şansa să încerci din nou.

– Aveţi vreun act de identitate cu fotografie?

Karen a deschis geanta, a scos paşapoartele şi i le-a întins poliţistului. Bărbatul a examinat documentele cu supracoperte albastre.

– Numele dumneavoastră este Karen Ann Brown? Şi al fetiţei Deidre London?

– Sunt divorţată.

Jeffrey continua să stea nemişcat. La ce se gândea? Era dispus să-şi rişte viaţa pentru a-i pune ei beţe în roate?

Ofiţerul a aruncat din nou o privire în direcţia lui Jeffrey.

– Aveţi certificatul de naştere al copilului?

Karen s-a încruntat, mimând consternarea.

– Nu m-am gândit să-l iau cu mine.

Poliţistul a închis documentele şi a gesticulat spre clădire.

– Îmi pare rău, doamnă. Vă rog, parcaţi acolo şi intraţi. Documentele dumneavoastră de identitate vor fi verificate înăuntru.

A făcut apoi un semn cu capul spre Jeffrey, care stătea tot nemişcat, într-o atitudine provocatoare, cu picioarele depărtate şi mâinile în buzunarul enorm din faţă al sveterului.

– Îl cunoaşteţi pe bărbatul acela?

Acum. Acum era momentul.

– Da, şi are o armă la el.

Înainte ca poliţistul să apuce să reacţioneze, Jeffrey a scos încet din buzunar un pistol şi l-a îndreptat spre capul lui Karen.

– Culcat! Culcat! a strigat poliţistul, ghemuindu-se lângă motor, singurul loc care nu se afla sub bătaia armei lui Jeffrey.

Jeffrey alesese moartea. Zgomotul împuşcăturilor a răsunat asurzitor în incinta vămii. Câteva gloanţe au pătruns prin luneta maşinii. Un glonţ i-a atins braţul chiar în momentul în care s-a aruncat într-o parte. Un altul a trecut la doar câţiva centimetri de locul unde se aflase capul ei cu numai câteva secunde în urmă. Durerea i-a săgetat corpul, sângele i-a împroşcat haina şi s-a prelins pe braţ. Deidre a început să ţipe.

Grănicerii au intrat imediat în acţiune. I-au strigat lui Jeffrey să arunce arma. Acesta a refuzat. Un poliţist l-a nimerit în picior. Jeffrey a căzut la pământ, dar a continuat să tragă. Gloanţele au lovit caroseria din spate a sedanului. *Nenorocitule! O s-o împuşti pe Deidre!*

După alte câteva clipe chinuitoare, vameşul de la ghişeu şi-a scos arma, în timp ce doi poliţişti au ieşit în fugă din clădire.

– Aruncă arma! Aruncă arma!

Karen l-a privit pe Jeffrey în ochi. Oricare din ei ar fi putut acum să-şi schimbe soarta. Nici unul nu a făcut-o. Karen a apăsat pedala de acceleraţie până la capăt. Sedanul s-a năpustit înainte, a rupt bariera din lemn şi a pătruns pe teritoriul american.

Jeffrey a tras din nou în sedan. Exact aşa cum se aşteptase şi ea, poliţiştii au ripostat.

Karen a frânat, oprind maşina cu o smucitură în spatele zidurilor masive ale vămii americane. Ţinând o mână apăsată pe braţul plin de sânge, care zvâcnea, a reuşit să deschidă cu cealaltă portiera din spate şi să desfacă centura de siguranţă a lui Deidre. A scos-o din maşină pe fetiţa care urla isteric şi s-au ghemuit amândouă pe jos. A ţinut-o strâns în braţe până ce zgomotul asurzitor al împuşcăturilor a încetat.

În tăcerea care a urmat, urletele lui Deidre s-au transformat în suspine. Karen s-a ridicat cu greu, ţinând-o în continuare în braţe, în ciuda durerii copleşitoare, şi s-a apropiat, clătinându-se, pentru a vedea ce se petrecuse la ghişeul vămii canadiene. Jeffrey zăcea la pământ. Un fir de sânge i se prelingea din gură, iar ochii, lipsiţi de viaţă, păreau că privesc drept spre ea. Primul gând al lui Karen a fost *Slavă cerului*.

Furia a pus din nou stăpânire pe ea, alungând orice urmă de remuşcare. Fusese alegerea lui. Hotărâse că era mai bine să moară decât să o lase pe Deidre cu ea. Şi voise să le ia pe amândouă cu el în mormânt.

După câteva săptămâni, Karen s-a întâlnit cu Brenda, care o scosese pe Deidre la joacă în Ţinutul Dragonilor[1]. Între Brenda şi Deidre era o asemănare evidentă. Şi ambele semănau cu Beverly. Dar Karen vedea în fetiţă şi ceva din Jeffrey. Oare cum de ieşise un copil atât de minunat din doi părinţi cu asemenea probleme?

– Pare fericită, nu-i aşa? a întrebat Brenda, pe un ton melancolic.

Deidre urma şedinţe de terapie şi lua medicamente prescrise de psiholog pentru a trece cât mai repede peste trauma cauzată de relaţia dintre părinţi.

Karen a încercat să o liniştească.

– Nu-ţi mai face atâtea griji. E mică. Şi cu multă dragoste şi puţin noroc, peste ceva timp nu-şi va mai aminti mare lucru.

O lacrimă s-a rostogolit pe obrajii Brendei. Buzele au început să-i tremure.

– Da, dar nici nu va avea cine ştie ce amintiri cu mama ei.

Karen a închis ochii pentru a-şi alunga propriile lacrimi. Îşi riscase viaţa pentru ca Deidre s-o poată trăi pe a ei. Acum, tot ce putea face era să spere.

Brenda, de tine depinde să o păstrezi pe Beverly vie în amintirea ei.

[1] Parc de distracţii din golful Tampa (n. tr.)

Au urmărit-o împreună pe fetiţă căţărându-se pe scara din sfoară şi dându-şi drumul pe tobogan, pe coada dragonului, râzând din toată inima când a aterizat pe funduleţ în nisip.

– Beverly era atât de îndrăgostită de el. Şi ştiu că şi el a iubit-o.

Brenda a tăcut, apoi a continuat, tulburată.

– Nu pot să-mi explic ce s-a întâmplat între ei.

Karen şi-a frecat braţul care zvâcnea. La fel ca şi în cazul lui Deidre, Jeffrey îşi pusese amprenta şi asupra ei, şi rana avea s-o doară mult timp de aici încolo şi să lase cicatrici pentru tot restul vieţii. A alungat tentaţia de a îndulci adevărul. Pentru a-l învinge pe Jeffrey odată pentru totdeauna, Brenda trebuia să se străduiască să-şi facă datoria.

– Beverly a ştiut că e un bărbat periculos înainte de a se căsători cu el. Şi-a ignorat instinctele şi s-a autoamăgit. Cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci în memoria ei este să n-o laşi pe Deidre să repete istoria.

Iar eu voi sta de veghe.

Christopher Reich

NUMĂRUL DE CONT A FOST romanul de debut al lui Christopher Reich. Şi nu doar prima sa lucrare publicată, ci prima pe care a scris-o. Nu urmase cursuri de literatură engleză la colegiu. Nu îngrămădise în sertarele biroului schiţe ale unor romane, povestiri sau scenarii mai vechi. *Numărul de cont* a însemnat pentru el totul sau nimic. O şansă unică de a deveni scriitor, urmând ca, în caz de eşec, să se întoarcă la minele de sare ale lumii finanţelor – la alte fuziuni şi achiziţii şi la şi mai multă muncă. „Autorul care se zbate pentru a se face cunoscut, artistul care moare de foame... toate astea nu erau de mine", mărturiseşte Reich.

Numărul de cont se inspiră din drumurile făcute zilnic de Reich pe străduţele pavate cu pietre albe, imaculate, din Geneva, către şi dinspre Union Bank of Switzerland. Aici a învăţat arta sofisticată a mânuirii banilor pentru marii bogătaşi ai lumii. Originile romanului se regăsesc în chiar primele sale zile de muncă. De abia peste şase ani avea să înţeleagă însă că numai unii oameni sunt făcuţi pentru un program de lucru de paisprezece ore pe zi, iar el nu se număra printre aceştia. Aşa că s-a hotărât să scrie o carte, mai precis un thriller. Spre norocul său, *Numărul de cont* a devenit bestseller internaţional în topul alcătuit de *New York Times*.

În *Asasini*, povestea inclusă în antologia de faţă, Nick Neumann, protagonistul romanului de debut al lui Reich, revine în Elveţia pentru o nouă misiune. Este pentru prima oară, după 1997, când Neumann reapare. Orice autor de thrillere este conştient de pericolul care îl pândeşte atunci când se ataşează de un anumit personaj. Cine ştie când eroul său îndrăgit va coti pe o altă stradă şi va intra direct în lama ascuţită a unui pumnal, în ţeava unei puşti sau în vârful otrăvit al unei umbrele?

Aşa că Nick Neumann trebuie să umble cu mare băgare de seamă.

ASASINI

NICK NEUMANN ŞEDEA BĂŢOS, cu spatele rezemat de bancheta din piele a separeului, în cea mai pură tradiţie elveţiană. Era obosit şi flămând, şi îşi dorea ca cina să-i fie adusă cât mai repede pentru a-şi

putea vedea de treabă. Şi-a pus mâinile pe masă, impunându-şi să nu mute tacâmurile din loc sau să examineze picioarele paharelor. Cuţitele, furculiţele şi lingurile din argint masiv erau, a remarcat, impecabil aranjate. Paharele din cristal austriac erau imaculate. Ori de câte ori se întreba cum de reuşise să reziste atât de mult, răspunsul era acelaşi.

Detaliile.

Întoarse capul, şi îşi lăsă privirea să rătăcească prin restaurant. La ora şapte şi câteva minute, Kronenhalle era deja plin. Era vineri, şi vremea fusese neobişnuit de răcoroasă pentru începutul lui octombrie. Când se gândea la Kronenhalle, îl asocia întotdeauna cu vremea urâtă. Separeurile înghesuite, iluminatul îndrăzneţ, feţele de masă apretate, forfota chelnerilor care traversau podeaua din lemn de esenţă tare, bucătarul-şef care împingea măsuţa lustruită, cu rotile, de-a lungul culoarelor înguste şi, desigur, mâncarea consistentă. Toate contribuiau la crearea unei atmosfere de formalitate tihnită, un antidot cald şi primitor la ploaie, la zăpadă şi la vântul aspru de afară.

A inspectat cu priviri de expert sala, în căutarea unei figuri familiare. Bărbaţii erau rumeni în obraji, bine hrăniţi, cu un aer prosper. Femeile elegant îmbrăcate erau, chiar dacă nu la fel de frumoase precum cele din Paris sau Roma, la fel de impecabil coafate. N-a recunoscut pe nimeni şi a răsuflat uşurat. Anonimatul era esenţial în meseria sa.

Şi-a privit ceasul. Comandase mâncarea cu unsprezece minute în urmă, şi aperitivele nu fuseseră încă servite. Nu era prea mult, conform oricăror uzanţe, numai că el era mai agitat decât ar fi fost normal, având în vedere sarcina pe care o avea, şi dornic să vadă treaba terminată cât mai repede.

Zürich.

Cu ani în urmă, locuise aici. Lucrase la o bancă importantă. Se îndrăgostise. Omorâse un om şi băgase un altul la închisoare. Stătuse puţin în Zürich – nu mai mult de câteva luni –, dar păstrase bine amintirea acelor vremuri. Şi tocmai de aceea se simţea neliniştit şi nervos. Se întrebă din nou dacă nu ar fi fost mai bine să fi refuzat contractul.

Chiar în acel moment, masa se mişcă uşor în timp ce bucătarul-şef se apropia împingând măsuţa cu rotile. Un pahar de vin se clătină şi Neumann se grăbi să-l prindă ca să nu se răstoarne.

– *Gerstensuppe?*

Neumann a citit numele de pe halat: „Stutz". Nu era omul lui.

– *Bitte*, a răspuns fără a-l privi în ochi.

Bucătarul şi-a cufundat ceremonios polonicul şi l-a umplut cu o porţie zdravănă de supă. Mirosul de vită şi orz i-a gâdilat nările lui Neumann. Castronul din alamă era la fel de bine lustruit ca un instrument dintr-o orchestră simfonică. *De trecut la capitolul plusuri.*

Neumann a luat lingura în mână şi a început să mănânce. A remarcat consistenţa consommé-ului şi gustul plăcut lăsat în gură de combinaţia de sherry şi marc. Temperatura la care fusese servit era ideală. Aroma plină, dar suavă.

Ultima, invariabil, de unul singur. Era unul dintre dezavantajele meseriei. Dar, dacă tot trebuia să cineze singur, măcar să mănânce bine. Nu intra niciodată într-un oraş fără a-şi fi stabilit dinainte itinerariul culinar.

Detaliile.

În această seară, *gerstensuppe* va fi urmată de saladă caldă de *nusli* cu bucăţi de slănină şi brânză Stilton fărâmată, iar ca antreu va fi servită specialitatea casei, *zurigeschnetzltes mit rosti*. La desert, spumă de ciocolată şi cafea. Nu avea să bea nimic, în afară de şampanie la aperitiv. În profesia sa, nimeni nu-şi permitea riscul de a-şi tulbura minţile.

În clipa aceea, l-a zărit.

În celălalt capăt al sălii se afla grecul Milos. Tocmai îşi scotea trenciul şi îl atârna în cuier. Mai încărunţise şi se cocârjase puţin, dar el era. Nasul ascuţit, ochelarii cu rame de baga şi părul pieptănat cu cărare dreaptă, pe mijloc, cu o precizie militărească, erau de neconfundat. Neumann se autoeducase să nu se holbeze niciodată la oameni, dar pentru o clipă nu s-a putut stăpâni.

Grecul era în Zurich...

A continuat să-şi mănânce calm supa. A rupt o chiflă şi a uns-o cu unt. Şi-a sorbit paharul de şampanie. Dar l-a urmărit tot timpul, discret, pe grecul care, la fel ca şi el, stătea în sala principală, cu spatele la perete, singur la o masă cu vedere spre uşa de la intrare. Un alt bărbat cu un trecut bogat. Un fugar care se întreba mereu când va apărea următorul duşman, foarte posibil nutrind gânduri de răzbunare. Un profesionist căruia nu-i plăceau surprizele.

Când şi-a ridicat privirea din farfuria cu supă, a întâlnit zâmbetul ironic şi ochii cenuşii şi duri ai grecului aţintiţi asupra sa. Fusese, la rândul său, descoperit. S-a înfiorat. Orice semn de recunoaştere putea fi riscant. Unii recurgeau la deghizări: peruci, mustăţi, ochelari. Sau chiar îşi vopseau părul şi se îmbrăcau atipic. Dar nu şi grecul. El nu încercase niciodată să-şi ascundă identitatea. Şi nici Neumann. Pentru el, faţa juca un rol ca oricare altul în cadrul îndatoririlor sale, şi trebuia luată ca atare.

Neumann a ridicat din sprâncene şi a făcut un semn spre locul liber de vizavi de el. Grecul a ezitat pentru o clipă. Nu existau nici un fel de reguli privind comportamentul care trebuia urmat de doi oameni având meseria lor, atunci când se întâlneau. Din punct de vedere formal, nu fuseseră niciodată prezentaţi unul celuilalt, dar se cunoşteau prea bine datorită reputaţiei. În zilele noastre, lumea lor era mică, şi încă şi mai mică în aerul rarefiat în care cei doi se învârteau.

Grecul era renumit pentru ochii săi de vultur. Se spunea că era capabil să repereze şi cea mai mică greşeală, acea scăpare de o fracţiune de secundă care ducea la sfârşitul inevitabil al ţintei alese. Şi când descoperea punctul slab, lovea fără milă.

Neumann cunoştea şi zvonurile care circulau pe seama lui însuşi. Era creditat cu o abilitate supranaturală de a localiza defectele mari şi slăbiciunile structurale, de natură să compromită o afacere. Punctul său forte era îndrăzneala. Până şi capii mafiei cei mai hârşiţi în rele, protejaţi de armate de lingăi şi bătăuşi,

se fereau din calea sa. Unii îi puneau la îndoială competenţa, afirmând că un american nu avea acea *finesse* atât de necesară meseriei. Cel puţin nu pentru Europa. Sugerau să fie dat pe mâinile ucigaşilor profesionişti din Las Vegas şi Miami Beach. Sau a impresarilor cu gura mare din Manhattan. Şi a fanfaronilor din Beverly Hills. Şase ani de practicare cu succes a meseriei dovedeau însă că se înşelaseră.

Grecul a dat din umeri, s-a ridicat de la masă şi a traversat sala.

– În sfârşit ne întâlnim, a spus, întinzând o mână deformată de artrită.

Neumann s-a sculat de pe scaun şi i-a strâns-o.

– E o plăcere să vă cunosc. Nu vreţi să luaţi masa cu mine?

Grecul s-a aşezat şi şi-a făcut mult timp de lucru despăturind şerveţelul şi punându-l în poală, aranjându-şi cravata şi scoţându-şi manşetele din mâneci. Într-un târziu, şi-a ridicat privirea.

– Presupun că aţi comandat specialitatea casei.

– În fiecare an îmi propun să aleg altceva, dar nu reuşesc niciodată să mă decid ce.

– Vara, eu prefer calcanul de Dover. Le cer să-l facă la grătar, cu zeamă de lămâie. Fără pic de unt.

– Voi ţine minte.

Neumann avea grijă să-şi ţină mâinile departe de haină, de teamă să nu tulbure armistiţiul atât de fragil.

Grecul s-a aplecat în faţă, făcându-i un semn ca şi cum ar fi apăsat pe trăgaci.

– Am auzit nişte zvonuri.

Neumann s-a foit neliniştit.

– Da?

– Se spune că vă place munca pe care o faceţi la fel de mult ca şi mie.

Neumann a meditat o clipă.

– E un mod de a-mi câştiga existenţa.

Grecul a râs cu poftă.

– Unul destul de modest, având în vedere serviciile pe care le oferim. Noi îi cernem pe cei slabi de cei puternici. Îmi place să numesc acest proces „selecţie naturală". Spuneţi-mi, sunteţi mulţumit de ceea ce faceţi?

– Mai mult sau mai puţin. Dar dumneavoastră?

– După atâţia ani, răspunsul nu poate fi decât unul singur. Totuşi, unele lucruri mă apasă pe inimă. Nu mă pot gândi decât la cei răi. Şi mă simt de parcă mâinile mi-ar fi pătate de sânge. Atâtea vise spulberate. De multe ori nu pot să dorm noaptea.

Chelnerul s-a prezentat la masă. Grecul i-a cerut lămuriri despre specialităţi, apoi a anunţat:

– Voi servi ceea ce a comandat şi prietenul meu.

– Şi şampania? Veuve Clicquot e în regulă?

– Excelent.

Grecul l-a măsurat pe Neumann cu o privire care vădea respectul.

– Înţeleg că vă aflaţi aici în interes de serviciu.

– Din păcate. Dar dumneavoastră?

– Nu mi permit să mă las de meserie. Un pont... Roma... Sabatini... păstrăvul nu e rău.

– Beirut... Alfredo's... Carne tocată de miel şi cuşcuş. Acceptabil.

– Aţi fost la Beirut?

– E o regiune instabilă, dar dacă ştii să te descurci, este o experienţă interesantă.

Grecul a arătat cu un gest spre haina sa.

– Îmi permiteţi?

Neumann a studiat croiala hainei, apoi a încuviinţat din cap.

– Desigur.

– Recunosc, memoria m-a cam lăsat.

Grecul a scos un carneţel pe care a notat câteva cuvinte.

– Aţi auzit de Iuri? A ajutat pe cineva să scape de încurcături.

Neumann nu s-a obosit să-şi ascundă surpriza. Iuri avea o reputaţie de neegalat. Era nemilos, îndrăzneţ şi de neînduplecat. Un adevărat maestru.

– Şi? E terminat?

– Ştiţi bine că în acest joc nu există o a doua şansă. Măcar poate fi recunoscător că totul s-a sfârşit repede.

– Cum s-a întâmplat?

– L-au ademenit la sediul central din Paris. Şefului îi place să se ocupe personal.

Pentru a-şi demonstra spusele, grecul a mimat grotesc gestul tăierii propriei beregate. Neumann a tresărit fără să vrea. Grecul şi-a scos ochelarii şi i-a şters îndelung cu şerveţelul.

– Aşadar, iată-ne pe amândoi în Zürich, a spus el absent. Şi urmărind aceeaşi ţintă. N-aş crede că e o simplă coincidenţă.

– Probabil că aveţi dreptate.

– Contract sau pe cont propriu?

– Contract. Şi dumneavoastră?

– Şi eu. Ca de obicei.

– Aşadar?!!

– Fiecare va face ce are de făcut. Asta este menirea noastră. Îmi permit să vă urez mult noroc.

– Şi dumneavoastră la fel!

Neumann a zâmbit în sinea sa, contemplându-şi misiunea cu şi mai mult interes. Îi plăcuse dintotdeauna competiţia, confruntarea directă cu un adversar la fel de abil ca şi el, sarea şi piperul oricărei afaceri.

Au fost serviţi. Felii subţiri de carne de viţel, fragede, scăldate într-un sos de smântână delicat, erau aşezate peste piramide generoase de cartofi prăjiţi, aurii. Neumann şi-a ridicat furculiţa şi cuţitul în aer, ezitând în ultima clipă.

– Un Bordeaux? La urma urmei, va fi ultima cină, cel puţin pentru unul din noi.

– Un Château LaTour '79 ar fi tocmai potrivit.

– Excelentă alegere, a comentat Neumann.

După aceea, cei doi bărbaţi au traversat podul de peste râul Limmat. Ploaia se preschimbase în lapoviţă. Un vânt aspru bătea dinspre lac. Iarna era aproape.

– Concluzia? a întrebat grecul.

– O stea, a declarat Neumann. Foarte bun în cadrul acestei categorii.

– Două, a enunţat grecul. Merită un ocol pentru a fi vizitat.

– Nici vorbă!

Neumann i-a aruncat o privire lui Milos, cocârjat, sătul şi mulţumit de sine, aşa cum părea, şi, în acea clipă, a ştiut că îi era superior ca fler, că avea să-l învingă pe grec şi că acesta va face călătoria solitară la Paris pentru a-şi depune insigna de inspector la *Guide Rouge Michelin*[1].

– Deci, e adevărat ce se spune despre dumneavoastră, a şoptit Milos cu o voce obosită, aproape înăbuşită de şuieratul vântului.

– Şi anume? a întrebat Neumann.

– Că sunteţi un asasin.

[1] Ghidul Michelin (din 2003 Ghidul Roşu Michelin), anuar turistic de mare prestigiu, fondat în 1900 de compania de anvelope Michelin. Oferă informaţii şi comentarii despre hoteluri, restaurante şi locuri turistice. În domeniul gastronomic, clasificarea se face sub forma stelelor acordate restaurantelor (n. tr.).

Brad Thor

BRAD THOR PETRECE MULT TIMP ÎN GRECIA şi şi-a dorit dintotdeauna să scrie un roman a cărui acţiune să se desfăşoare în această ţară. Când i s-a solicitat o povestire pentru antologia de faţă, a ştiut imediat că avea să dezvolte o idee care îi venise cu mulţi ani în urmă, în insulele greceşti.

Decenii în şir, o organizaţie teroristă autointitulată 17 Noiembrie[1] a făcut ravagii în Grecia. Şi acum, Statele Unite cheltuiesc mai mulţi bani pentru protejarea ambasadei din Atena decât pentru orice alt sediu din Europa. Totul a început în 1975, odată cu uciderea şefului agenţiei CIA din Atena cu un pistol de calibrul 45 mm, care avea să devină imaginea de marcă a organizaţiei. De atunci, ea a revendicat douăzeci şi patru de asasinate, printre care se aflau şi patru diplomaţi americani. Atacurile s-au îndreptat iniţial asupra unor oficiali americani de rang înalt şi unor personalităţi din Grecia, dar, ulterior, ţintele s-au diversificat, incluzând cetăţeni obişnuiţi, precum şi clădiri de birouri ale unor companii străine sau reprezentanţe ale Uniunii Europene.

Thor este intrigat de incapacitatea dovedită de guvern în aducerea organizaţiei 17 Noiembrie în faţa justiţiei. Nici un membru al ei nu a fost arestat timp de mai mulţi ani şi nu s-a descoperit niciodată vreun indiciu serios referitor la cei care au orchestrat, de-a lungul vremii, atacurile.

Un progres semnificativ a fost înregistrat în 2002, când o bombă purtată de un pictor de icoane în vârstă de patruzeci de ani a explodat prematur în Pireu, portul Atenei. Atentatorul avea asupra sa şi un set de chei şi un card telefonic preplătit, ceea ce i-a condus pe anchetatori spre un apartament din centrul capitalei, plin cu rachete antitanc, proiectile şi alte arme. În decurs de două săptămâni, poliţia a descoperit mai multe case conspirative aparţinând organizaţiei, dintre care în două au fost găsite ascunse arme, haine pentru deghizări, precum şi emblematicul pistol Colt 1911 semiautomat de calibrul 45 mm, folosit la asasinarea celor mai importante victime.

De atunci, lucrurile s-au mai liniştit în Grecia, deşi unii oficiali ai agenţiilor de spionaj sunt îngrijoraţi de posibilitatea ca anumiţi membri ai reţelei să fi scăpat şi să fi intrat şi mai mult în clandestinitate. Aceiaşi oficiali se tem că dacă, sau, mai bine zis, când ultimii supravieţuitori ai organizaţiei vor ieşi din nou la lumină, o vor face cu o dorinţă cruntă de răzbunare.

Ceea ce ne aduce la *Soluţia Atena*.

---

[1] Organizaţia Revoluţionară 17 Noiembrie – gherilă marxistă urbană, a cărei denumire derivă de la data de 17 noiembrie 1973, ultima zi a revoltei studenţilor de la Politehnica din Atena împotriva Marii Junte Militare (1967–1974) sau Regimul Coloneilor (n. tr.).

SOLUŢIA ATENA

12 iunie
Atena, Grecia

MICHAEL AVERY, ambasadorul Statelor Unite ale Americii la Atena, îşi croia drum printre hoardele de turişti care împânzeau, la sfârşitul acelei după-amiezi, celebrul cartier Plaka din Atena. În spatele său, o echipă de agenţi operativi ai CIA se amestecase în mulţime, în timp ce la două străzi depărtare, într-o dubiţă cu aspect banal, oameni bine înarmaţi de la Serviciul de Protecţie a Diplomaţilor, sprijiniţi de experţi în comunicaţii din cadrul NSA[1], îl urmau pe cât de aproape puteau. I se spusese să vină singur, dar Departamentul de Stat şi cel al Apărării nici nu vruseseră să audă. Miza era prea mare.

Îmbrăcat într-o cămaşă sport albă şi apretată, peste care purta o jachetă albastră, Avery se confunda cu numeroşii turişti occidentali, cu dare de mână, care vizitau Grecia în vârf de sezon. Avea chiar şi un mic rucsac aruncat lejer pe un umăr. Numai că, spre deosebire de alte rucsacuri, al său conţinea un laptop încifrat, cu un modem fără fir şi un sistem sofisticat de preluare de imagini la distanţă.

Tocmai trecea prin faţa unei cafenele cu vedere spre Acropole şi impunătorul Parthenon de pe culmea colinei, când telefonul celular a sunat.

– Opreşte-te şi aşază-te la o masă, a spus o voce cu un puternic accent grecesc. Pe urmă, ştii ce ai de făcut.

Da, ambasadorul ştia ce are de făcut. Un CD ROM însoţit de un set final de instrucţiuni fusese primit la ambasadă în acea dimineaţă. În instrucţiuni se arăta că CD-ul putea fi folosit o singură dată, şi că orice încercare de a-l copia sau descifra înainte de momentul stabilit va duce la ştergerea tuturor datelor.

Avery s-a aşezat la o masă şi, după ce a comandat o cafea, şi-a scos laptopul încifrat din rucsac şi l-a pornit. CD-ul a scos un bâzâit în locaşul său. După câteva clipe, pe ecran a apărut următorul mesaj: „Buna ziua, domnule ambasador. Va multumim ca ati venit".

În dubiţă, specialiştii în comunicaţii de la NSA au văzut mesajul în timp real, graţie dispozitivului de preluare de imagini la distanţă, şi au demarat imediat operaţiunea de localizare a sursei transmisiei.

„Sunteti pregatit sa transferati fondurile?" a continuat mesajul.

„Cum stim ca marfa este autentica?" a întrebat Avery.

Răspunsul a constat într-un singur cuvânt. „Priviti".

---

[1] National Security Agency (Agenţia pentru Securitate Naţională) – serviciul de informaţii externe al Departamentului Apărării (n. tr.).

Pe monitor au apărut două ferestre. Lângă căsuţa pentru mesaje scrise, o imagine denumită JFK/ATC[1]. Avery şi-a înclinat uşor capul şi a vorbit într-un microfon cusut în interiorul căptuşelii jachetei:

– Se aude?

– Clar şi răspicat. La fel şi cei din Washington, a răspuns unul dintre tehnicienii din dubiţă.

Cu ajutorul unei legături prin satelit, informaţiile erau transmise în Statele Unite pentru a fi verificate.

Avery şi-a îndesat dispozitivul de ascultare şi mai tare în ureche, aşteptând neliniştit decizia. A venit după câteva secunde.

– Verificarea completă. Domnule ambasador, ceea ce vedeţi este o imagine în direct a sistemului de control al traficului aerian de la aeroportul John Fitzgerald Kennedy.

Ştiind ce avea să urmeze, Avery a simţit fiori reci pe şira spinării. Cu mâini tremurânde, a tastat mesajul „Gata de actiune".

Avioanele au început să dispară, unul după altul, de pe ecran.

După nouăzeci de secunde, ambasadorul a auzit din nou vocea omului de la NSA:

– JFK raportează defecţiuni tehnice majore la sistemul ATC. Nu pot vedea pe radar avionul din dreapta şi din stânga. Marfa este autentică. Sunteţi autorizat să finalizaţi tranzacţia.

„Initializare transfer fonduri", a tastat ambasadorul, pregătindu-se să urmeze secvenţa de paşi prestabilită. I s-a părut că durează o veşnicie până ce bara verde indicând stadiul transferării banilor a indicat finalizarea procesului. Când, în cele din urmă, mesajul „Transfer incheiat cu succes" s-a materializat pe monitor, avioanele zburând în zona New York au început să reapară pe radarele ATC.

În acelaşi timp, pe laptop s-a ivit o a treia fereastră. Arăta în direct imaginea dispozitivului pentru care Statele Unite tocmai plătiseră o sumă frumuşică. Pe măsură ce imaginea se mărea, Avery a putut vedea în prim-plan Parthenonul.

– Am pornit, a anunţat unul dintre experţii NSA, şi dubiţa a plecat pentru a recupera marfa.

Ambasadorul a continuat să privească monitorul. Două mâini au apărut în raza sa vizuală, au luat dispozitivul şi l-au aruncat în cel mai apropiat coş de gunoi, pentru a fi ridicat mai târziu, aşa cum se convenise.

– Domnule, a spus unul dintre agenţii CIA, apropiindu-se de masă. Vă aşteaptă maşina. Vrem să vă ducem înapoi la ambasadă.

Avery a încuviinţat din cap şi s-a pregătit să închidă laptopul. A observat însă nişte mişcări ciudate în imaginea live a Acropolelor. Scurte secvenţe, tremurate, în care se vedeau picioare şi braţe, în timp ce cineva repoziţiona camera de filmat pentru a surprinde şoseaua de dedesubt. După câteva clipe, dubiţa albă a ambasadei, cu agenţii de la Serviciul de Protecţie a Diplomaţilor şi echipa NSA, a intrat în cadru.

---

[1] Air Traffic Control – controlul traficului aerian (n. tr.).

– Iisuse Hristoase! a strigat Avery. E o cursă! Scoateţi-i de acolo!

Agentul CIA care stătuse în cafenea privind peste umărul ambasadorului l-a prins de braţ şi a înşfăcat laptopul, strigând în acelaşi timp în transmiţătorul radio:

– Talaz, aici Salvamarul. Acţiune compromisă. Retrageţi-vă acum. Repet. Acţiune compromisă. Retrageţi-vă!

Înainte ca oamenii din dubiţă să apuce să răspundă, s-a auzit un zgomot asurzitor, ca şi cum un cuţit uriaş ar fi sfâşiat pânza cerului. Ambasadorul a luat repede laptopul din mâinile agentului şi a văzut pe monitor cum un proiectil tras dintr-un aruncător de flăcări pătrunde pe geamul dubiţei şi explodează înăuntru.

Agentul CIA cu nume de cod Salvamar n-a mai pierdut timpul. L-a scos pe ambasador din cafenea şi au luat-o amândoi la fugă pe cele mai apropiate străduţe, în timp ce îi transmitea prin radio şoferului ambasadei instrucţiuni privind locul unde să-i aştepte cu maşina. Ceilalţi agenţi CIA s-au îndreptat în fugă spre Acropole, iar turiştii din Plaka, speriaţi de explozie, au ieşit în goană din magazine şi restaurante.

Salvamar şi ambasadorul Avery au dat colţul şi au zărit BMW-ul blindat, de culoare închisă, al ambasadei. Au mărit pasul. Aproape că au ajuns la el.

Deodată, o motocicletă a răsărit, scrâşnind din roţi, de pe o alee. Salvamar a dus mâna la şold, în căutarea armei. Dar era prea târziu.

O săptămână mai târziu
Insulele Dodecaneze
Sud-estul Mării Egee, Grecia

Întins în iarba înaltă, la o sută de metri de o vilă mare, zugrăvită în alb, Scot Harvath şi-a folosit aparatul optic Leupold Mark 4 şi dispozitivul de vedere pe timp de noapte al puştii de luptă SR25 Knights Armament pentru a căuta orice indiciu al prezenţei lui Theologos Papandreou, omul pe care serviciile americane de informaţii îl considerau reponsabil de moartea ambasadorului Avery şi de compromiterea misiunii care implicase colaborarea mai multor agenţii.

Fost membru al Forţelor Operative Speciale SEAL din cadrul marinei militare, şi în prezent agent guvernamental sub acoperire în acţiuni contrateroriste, Harvath îşi petrecuse o bună parte din viaţa profesională apăsând pe trăgaci. Unul dintre cele mai triste adevăruri pe care le descoperise în cadrul misiunilor sale era acela că în lume existau mulţi oameni care meritau să fie ucişi. Îşi spunea mereu că, de cele mai multe ori, destinatarii misivelor sale încărcate cu plumb erau dintre aceia cu care nu se putea sta de vorbă, care constituiau ameninţări grave la adresa stabilităţii şi siguranţei mondiale şi, drept urmare, trebuiau eliminaţi.

În această seară, Harvath avea însă unele îndoieli. Ceva nu era în regulă.

Primise informaţii detaliate privind asasinarea ambasadorului Avery înainte de plecarea din Washington D.C. Cu doi ani în urmă, o firmă din Grecia, condusă

de un anume Constantine Nomikos, propusese guvernului american un proiect tehnologic ce urma să fie derulat în parteneriat. Firma era implicată în elaborarea unui nou sistem revoluţionar de urmărire, pe tot globul, a flotei sale de tancuri petroliere şi vase comerciale de ultimă generaţie. Pentru a-şi continua cercetările, Nomikos avea nevoie de acces la sistemele de sateliţi şi radare. Studiind proiectul, americanii descoperiseră câteva posibile aplicaţii militare de mare valoare şi acceptaseră imediat propunerea. De abia mai târziu pe parcursul colaborării, Departamentul Apărării îşi dăduse seama de întreg potenţialul dispozitivului.

Orice obiect aflat în raza de operare a unui sistem de ghidaj electronic – aparate de zbor, proiectile, vapoare – putea fi făcut complet invizibil pe ecranele radarelor. Asta era însă numai o parte. Dispozitivul putea trece peste sistemele de ghidaj electronic şi putea controla de la distanţă cursul, viteza sau traiectoria obiectului, printre altele. Cu ajutorul unor anumite legături prin satelit, se putea devia cursul unui proiectil, iar un avion putea fi deturnat fără ca teroriştii să fie nevoiţi să urce la bord.

Departamentul Apărării a înţeles că se afla în faţa uneia dintre cele mai incitante, dar şi periculoase descoperiri tehnologice făcute vreodată. I s-a dat numele de cod *Proiectul Ahile*.

Cu două săptămâni înainte de asasinarea ambasadorului Avery, dispozitivul fusese furat din laboratorul de cercetări şi dezvoltare al firmei lui Nomikos, situat în Pireu. La puţin timp după aceea, o organizaţie neidentificată sunase la ambasada Statelor Unite din Atena, oferindu-se să revândă dispozitivul americanilor. Avery şi echipa sa muriseră în cursul operaţiunii de recuperare.

Deşi după împuşcarea agentului Salvamar şi a lui Avery, o bombă fusese aruncată în maşina ambasadei, şi cadavrele fuseseră făcute scrum, rapoartele balistice arătau că arma folosită în asasinat era un pistol automat de calibrul 45 mm – acelaşi care fusese utilizat într-o serie de atentate atribuite organizaţiei teroriste greceşti 21 August.

Numele de 21 August corespundea datei primului atac întreprins de organizaţie. Pe 21 august 1975, aceasta îi ucisese pe şeful şi adjunctul filialei CIA din Atena. Într-o scrisoare lungă, plină de divagaţii, remisă unui ziar atenian de stânga, organizaţia revendicase cele două crime, îşi afirmase crezul marxist-leninist şi îşi făcuse cunoscut planul – înlăturarea din Grecia, pentru totdeauna, a oricăror influenţe de tip occidental (în special a celor americane).

Indiferent care era adevărul, actualul preşedinte al Statelor Unite avea alte planuri cu privire la 21 August. Era enervat de faptul că, în ţara lor de numai unsprezece milioane de locuitori, autorităţile greceşti păreau incapabile să pună mâna pe ceea ce toate agenţiile de informaţii occidentale căzuseră de acord că era o celulă formată din zece sau maximum cincisprezece persoane. „Problema Atena", aşa cum ajunsese să fie cunoscută în cercurile de spionaj din lumea occidentală, dura de prea mult timp, iar preşedintele îşi propusese să-i pună capăt. Dăduse ordine ca gruparea 21 August să fie imediat neutralizată, înainte

de a putea lansa un nou atac contra intereselor americane sau – Doamne fereşte! – de a vinde dispozitivul Ahile unei puteri duşmane.

CIA ajunsese la concluzia că Papandreou, un asociat al lui Constantine Nomikos, era creierul din spatele atentatelor la adresa de 21 August. Dovezile sugerau şi implicarea sa în atacurile contra ambasadorului Avery şi a echipei sale. Pentru Harvath, probele incriminatorii nu păreau atât de clare pe cât şi-ar fi dorit – şi în nici un caz nu puteau sta la baza luării deciziei de a-l elimina pe individ, dar era soldat şi primise nişte ordine. Fusese trimis în Grecia pentru a-l elimina pe Papandreou cât mai repede cu putinţă şi pentru a recupera dispozitivul Ahile prin orice mijloace. Ca pentru a face misiunea şi mai urgentă, CIA aflase de curând că organizaţia 21 August găsise un cumpărător pentru dispozitiv – un iordanian rămas pentru moment neidentificat – şi că tranzacţia urma să aibă loc cât de curând.

Sceptici în privinţa informaţiilor adunate de americani din surse greceşti, Harvath şi-a privit dispozitivul tactic de la mână, un ceas Kobold[1], întrebându-se ce făcea ţinta sa. Papandreou ar fi trebuit să ajungă deja.

Brusc, zgomotul valurilor mării izbindu-se de stâncile de pe plaja situată mai jos a fost acoperit de scrâşnetul unor roţi pe aleea lungă de prundiş. Harvath şi-a pregătit puşca şi s-a făcut una cu pământul jilav. S-a rugat la Dumnezeu ca superiorii din Washington să nu fi făcut vreo greşeală.

Un Land Rover albastru a oprit în faţa porţilor duble, mari ale casei. Portiera s-a deschis, şi Horvath a privit prin aparatul optic. Fără nici un folos. N-a putut zări faţa şoferului. Va fi nevoit să aştepte ca omul să coboare din maşină.

– Norvegianule, poţi identifica ţinta? a auzit o voce venită de la mii de kilometri distanţă, din sala pentru situaţii de criză[2] de la Casa Albă.

– Negativ, a răspuns Horvath. Rămâi pe recepţie.

Şi-a apropiat şi mai mult ochiul de binoclu, în încercarea de a-l identifica pe Papandreou şi de a-şi face apoi treaba, adică să apese pe trăgaci.

– Norvegianule, satelitul ne arată că în vehicul se află un singur, repet, *un singur* individ. Poţi confirma identitatea subiectului? Este omul nostru?

Cei însărcinaţi cu problemele de comandă şi control din spatele frontului voiau întotdeauna să ştie tot ce se petrece pe câmpul de luptă. Harvath nu putea însă să le ofere, punctual, detaliile şi să acorde atenţie deplină sarcinii sale, aşa încât le-a dat în chip de răspuns echivalentul politicos al expresiei *taci dracului din gură* vehiculat de agenţii operativi de teren: „Eliberează firul".

---

[1] Companie multinaţională cu sediul în Germania, fondată în 1980 de Klaus J. Kobold, producătoare de aparate şi instrumente de monitorizare, măsurare şi control. (n.tr.)

[2] Încăperea din aripa de vest a Casei Albe în care se întruneşte Consiliul pentru Securitate Naţională, pentru monitorizarea unor crize interne sau internaţionale sau pentru a stabili linii de comunicaţii sigure cu persoane şi instituţii din afară, inclusiv din străinătate. Este prevăzută cu echipamente de ultimă generaţie. A fost amenajată în 1962, la solicitarea preşedintelui Kennedy, după eşecul invaziei din Golful Porcilor, Cuba (n. tr.).

Discuţia din căşti a încetat, şi Harvath s-a concentrat asupra şoferului care se pregătea să iasă din Land Rover. Din locul în care se afla, era nevoit să-l aştepte să dea ocol maşinii şi să se îndrepte spre porţile duble ale vilei pentru a-l vedea bine şi a avea un unghi bun de tragere.

– Zece secunde până la identificarea subiectului, a rostit Harvath, mai mult pentru sine decât pentru bărbaţii şi femeile aflaţi în sala pentru situaţii de criză.

Încă trei paşi, se gândea Harvath, în timp ce bărbatul ocolea partea din faţă a maşinii.

Era foarte cald, şi stropi de transpiraţie se adunaseră pe fruntea lui Horvath. *Dar dacă nu acesta era omul?*

Capul bărbatului a apărut în raza binoclului, şi Harvath a răsuflat adânc, apoi şi-a ţinut respiraţia, dar a întârziat să apese pe trăgaciul puştii SR25. *Mai aşteaptă câţiva paşi*, şi-a spus. *Doar câţiva paşi.*

Deodată a răsunat o împuşcătură, şi ţinta s-a prăbuşit cu faţa la pământ, împroşcând cu sânge prundişul de pe alee.

– Ce mama..., s-a trezit Harvath şoptind în microfon.

– Norvegianule, a auzit în căşti vocea din sala pentru situaţii de criză. Ce s-a întâmplat?

Harvath a scanat cu binoclul întreaga zonă, cât de bine a putut.

– La faţa locului se află un alt trăgător, şi ţinta a fost doborâtă. Cine este omul meu de sprijin?

– Eşti singur în această operaţiune, i s-a răspuns de la Washington. Poţi identifica ţinta?

Harvath a privit prin dispozitivul optic la omul care zăcea pe alee.

– Negativ. Identificare certă imposibilă din poziţia în care mă aflu.

După câteva clipe, vocea s-a auzit din nou.

– Norvegianule, îţi vei schimba urgent poziţia pentru a face identificarea.

– Subiectul este căzut cu faţa în prundiş.

– Atunci du-te acolo şi întoarce-l cu faţa în sus.

Harvath a încercat să-şi stăpânească furia.

– Avem un trăgător activ. Mai întâi, localizaţi-l.

– Negativ, Norvegianule, a spus vocea din sala pentru situaţii de criză. Nu avem cum. Imaginea în infraroşu din satelit nu te arată decât pe tine şi pe subiectul de lângă vehicul.

– Nici un semn de căldură de la o armă descărcată? a insistat Harvath, deşi ştia că dacă ar fi existat un indiciu vizibil, i s-ar fi spus.

– Negativ. Nici un semn de încălzire.

Indiferent cine era trăgătorul, lucra foarte bine şi cu multă grijă.

Harvath era într-o mare încurcătură. N-avea cum să se apropie de aleea care ducea spre casă, cu celălalt lunetist aflat în continuare acolo, pândind orice mişcare.

Fusese instruit să se aştepte la surprize, dar apariţia unui al doilea trăgător era o situaţie cu care nu se mai confruntase. Ideea că altcineva ar putea fi interesat de proiectul Ahile era însă perfect logică, nu că asta ar mai fi avut acum vreo importanţă. Misiunea lui Harvath era identificarea individului căzut pe alee şi pătrunderea în vilă, unde se presupunea că era ascuns dispozitivul, iar, pentru a-şi îndeplini sarcina, avea nevoie de o diversiune.

La două sute de metri în larg îl aştepta *Amalia*, un trauler grecesc, vechi şi trecut prin multe, manevrat de singurii doi oameni din Grecia în care Harvath avea încredere, Ben şi Yannis Metaxas. Îl cunoscuse pe Ben pe vremea când echipa sa SEAL participa la exerciţii comune cu flota grecească în Marea Egee. Se împrieteniseră repede şi chiar şi acum, după atâţia ani, Harvath îşi petrecea o mare parte din vacanţă relaxându-se la barul lui Ben de pe una din plajele insulei Antiparos[1].

Harvath a schimbat frecvenţa radio şi a alertat nava *Amalia*. I-a povestit lui Ben ce se întâmplase şi i-a descris punct cu punct ce voia de la el. După patru minute şi jumătate, când Ben a trimis racheta semnalizatoare, Harvath se ridicase deja şi îşi începuse cursa spre vilă.

Nu şi-a pierdut timpul încercând să-l identifice pe subiect pe loc – ar fi fost sinucidere curată. În schimb, l-a prins pe bărbat de gulerul hainei, a deschis cu piciorul porţile duble şi l-a târât în curte. De abia după aceea l-a întors cu faţa în sus. N-avea cum să-l confunde pe cel a cărui fotografie îi fusese arătată în repetate rânduri la Washington, în timpul instructajului. Constantine Nomikos. *Ce naiba căuta aici?* Harvath a examinat corpul. Rănile la cap provocau întotdeauna sângerări masive, şi, din câte se părea, individul pierduse mult sânge. Harvath se îndoia că avea să supravieţuiască.

– Fir-ar să fie! a mormăit el, cu răsuflarea tăiată.

Ce moment nepotrivit îşi alesese Nomikos pentru a-şi vizita vechiul amic! Schimbând din nou frecvenţa, i-a informat pe cei din sala pentru situaţii de criză asupra ultimelor evenimente.

În absenţa unui alt vehicul în imediata vecinătate, i s-a ordonat să se concentreze asupra localizării dispozitivului Ahile. *Uşor de spus*, a gândit Horvath. Undeva, în apropiere, se găsea un ucigaş care fusese foarte probabil trimis la vila lui Papandreou în acelaşi scop ca şi el.

Cu cei doi fraţi Metaxas la bordul *Amaliei*, Harvath nu dispunea de nici un sprijin direct. Nu se putea baza decât pe el însuşi. Era ocupat cu armarea unei mine terestre, când felinarele care iluminau rândurile ordonate de măslini din curte s-au întunecat şi apoi s-au stins. Harvath era un vulpoi bătrân şi ştia că în meseria sa nu există coincidenţe. Lunetistul tăiase curentul. Ceea ce nu putea să însemne decât un lucru – se pregătea să pătrundă în vilă. Trebuia să se mişte, şi încă repede.

---

[1] Mică insulă din arhipeleagul Cicladelor, aflat la sud-est de Grecia continentală (n. tr.).

Uşa de la intrare era descuiată, iar Harvath a intrat iute în casă şi a început să caute cabinetul de lucru. După cinci minute, descoperise seiful lui Papandreou. Ştia mai multe despre spargerea seifurilor decât majoritatea oamenilor, dar asta nu-i era acum de nici un folos. Ascuns în spatele unui panou fals se afla un seif Safari de provenienţă americană, cel mai bun din câte existau. Singura soluţie era să-l arunce în aer. Întrebarea era dacă adusese cu el suficient explozibil C4.

Având în vedere reputaţia de inexpugnabilitate a seifurilor Safari, Harvath s-a decis să folosească tot explozibilul pe care îl avea asupra sa. Dacă va supraevalua cantitatea şi va avaria dispozitivul Ahile, atunci asta era! Ştia că Washingtonul va fi oricum fericit să afle că echipamentul fusese scos din funcţiune.

S-a adăpostit în spatele biroului lui Papandreou şi a scos din ţâţâni uşa seifului, printr-o detonaţie puternică. După ce fumul s-a risipit, s-a repezit şi a văzut că seiful era complet gol.

Oamenii de la CIA erau ferm convinşi că dispozitivul se afla în vilă – cel mai probabil în seiful lui Papandreou, un loc care se dovedise totuşi mult prea bătător la ochi.

Conştient că explozia îl alertase pe celălalt lunetist, Harvath s-a grăbit să iasă din încăpere şi a început să înainteze de-a lungul holului, cu puşca SR25 pregătită de luptă.

A trecut pe lângă mai multe camere şi tocmai se pregătea să depăşească bucătăria, când ceva i-a atras atenţia şi l-a făcut să se întoarcă. În mijlocul podelei se afla un chepeng larg deschis. După ce a verificat dispozitivul de iluminat cu laser, montat la puşcă, s-a strecurat în bucătărie şi a început să coboare treptele de piatră ale pivniţei.

Scara dădea într-un coridor cu tavan jos şi podea accidentată, iluminat de un şir de becuri goale, alimentate, din câte îşi putea da seama, de un generator situat în capătul opus.

Harvath ura tunelurile. Ofereau prea puţină protecţie şi puteau fi uşor folosite în chip de pâlnii de către adversarii care urmăreau să-şi descarce arma drept în tine.

Ţinându-se aproape de zid, a înaintat spre un soi de crăpătură din capătul coridorului. Trecuse de mult de terenul pe care se afla vila de deasupra şi simţea mirosul apei de mare, undeva la distanţă.

A ajuns la crăpătură şi s-a târât prin ea. După treizeci şi cinci de metri, a ieşit într-o grotă luminată puternic, cu o fâşie subţire de plajă nisipoasă. Pe ea erau parcate două DPV-uri[1] Farallon[2] de ultimă generaţie, puternic înarmate. Slabele speranţe pe care Harvath le nutrise până atunci cu privire la nevinovăţia lui Papandreou au început să se spulbere.

---

[1] Diver Propulsion Vehicle – vehicul subacvatic autopropulsat (n. tr.).

[2] Companie americană producătoare de DPV-uri, înfiinţată în 1970 (n. tr.).

O explozie de scântei şi un sunet înalt, scârţâit, în capătul îndepărtat al plajei, i-au atras atenţia. O siluetă îmbrăcată în negru tăia o cutie metalică proptită între două pietre mari, folosind, după toate aparenţele, un fierăstrău circular. Primul instinct al lui Harvath a fost să-i informeze pe cei de la Washington, dar pierduse contactul radio în clipa în care intrase în pasajul subteran.

Prin cap îi treceau milioane de întrebări, şi răspunsurile păreau să se afle, toate, pe plajă.

A găsit o cărare îngustă şi a coborât cu grijă, fără să scape din ochi silueta celui care se străduia să deschidă cutia metalică înţepenită între cele două pietre. După ce a simţit nisipul sub picioare, a continuat să înainteze tăcut ca o umbră.

Cu atâtea scântei care zburau în jur şi asurzit de scrâşnetul metalului pe metal, bărbatul în negru n-a observat prezenţa lui Harvath. Când Harvath l-a împuns cu ţeava amortizorului în spate, individul în costum subacvatic a lăsat fierăstrăul să-i cadă din mână.

Harvath i-a ordonat să se întoarcă încet şi a încremenit de uimire când i-a văzut faţa.

– Domnule ambasador Avery! Nu mai înţeleg nimic. Am crezut că sunteţi mort.

Şocul iniţial a fost înlocuit de un aer de aroganţă şi putere, şi ambasadorul a replicat:

– După cum vezi, te-ai înşelat. Cine naiba eşti?

– Mă numesc Harvath. Am fost trimis de Pentagon să-i descopăr pe cei care v-au ucis.

– Pentagon? Tâmpiţii ăia nu sunt în stare nici să-şi găsească fundul. Şi presupun că ţi s-a cerut şi să recuperezi dispozitivul.

Ceva din privirea acelui om presupus a fi mort l-a făcut pe Harvath să se decidă să lase pentru moment iniţiativa pe seama lui şi să facă pe prostul, până ce avea să descâlcească toate iţele.

– *Dispozitivul*, domnule?

– Nu încerca să mă fraiereşti. Dispozitivul. Despre asta e vorba. Lasă arma şi dă-mi o mână de ajutor. N-avem prea mult timp la dispoziţie.

– Unde e Papandreou?

Avery n-a răspuns, iar Harvath a repetat răspicat întrebarea.

– Unde e Papandreou?

– Cineva l-a dus să înoate, a spus ambasadorul, schiţând un gest peste umăr, spre apă. Nu cred c-o să se întoarcă prea curând.

Harvath a privit spre locul unde plaja se oprea în apa adâncă a grotei. A desluşit, la câţiva zeci de centimetri sub apă, silueta unui bărbat legat în ceea ce părea a fi un lanţ greu de ancoră. Piesele din puzzle începeau să se adune.

– Şi Nomikos? a întrebat el. Staţi, lăsaţi-mă să ghicesc. Cineva l-a ajutat şă-şi scoată ceara din urechi.

– Cui îi pasă? Amândoi făceau parte din 21 August. Ceea ce contează acum e să scoatem dispozitivul de aici cât mai repede cu putinţă.

Lui Harvath i s-a ridicat părul pe ceafă. Nu-i plăcea deloc ce se întâmpla. A ţintit puşca SR25 spre pieptul lui Avery şi a ordonat:

– Ridicaţi mâinile!

– Ce naiba faci?

– Vă reţin.

– Nici să nu-ţi treacă prin cap. Am o treabă de făcut şi, dacă mă împiedici, o să am grijă să te fac să arzi.

– Aşa cum aţi făcut şi la Atena?

Ambasadorul nu a răspuns. Singurul sunet care spărgea liniştea din grotă era zumzăitul generatorului.

– Ar trebui să vă împuşc pe loc, a continuat Harvath, în timp ce mintea îi lucra febril, încercând să reconstituie evenimentele. Aţi dus la moarte atâţia oameni nevinovaţi. Şi pentru ce? Pentru bani?

– O mulţime de bani, a auzit o voce în spatele lui. Douăzeci şi cinci de milioane, pe puţin.

Harvath s-a întors şi l-a văzut pe şeful serviciului de pază al ambasadorului, agentul CIA cu nume de cod Salvamar. Ţinea în mâini o puşcă FA-MAS[1] automată, cu scut împotriva căldurii, montat peste ţeavă. Era un bărbat imens – aproape de două ori mai solid decât Harvath – şi purta un combinezon de lucru cu sistem de protecţie la razele infraroşii.

Fără să vrea, Harvath a izbucnit în râs.

– Ce-i aşa nostim? a întrebat Salvamar.

– Mi-am amintit de gluma aia veche despre diferenţa dintre un BMW şi un porc spinos[2], numai că, în cazul tău şi al ambasadorului, ţepii sunt într-adevăr pe afară.

Salvamar s-a îndreptat spre Harvath şi i-a şters zâmbetul de pe faţă, lovindu-l cu patul puştii în bărbie.

Harvath s-a clătinat şi a căzut în genunchi.

– Fiecare om trebuie să-şi vadă de treaba lui, a spus ambasadorul, luând armele şi echipamentul lui Harvath şi aruncându-le în apă.

– Şi treaba ta e să-l însoţeşti pe domnul Papandreou la o mică partidă de înot, a adăugat Salvamar, ţintindu-l în continuare cu puşca.

Harvath a scuipat sânge din gură şi a comentat:

– Nu-i o idee prea bună. Tocmai am luat masa.

– Foarte amuzant, şmechere.

---

[1] Fusil d'Assaut de la Manufacture d'Armes de Saint-Etienne – puşcă de asalt de la fabrica de armament din Saint-Etienne. Este fabricată de firma franceză MAS, în prezent aparţinând concernului de stat Nexter, şi se află în dotarea armatei franceze (n. tr.).

[2] Glumă care circulă pe seama bărbaţilor posesori de maşini de lux, gen BMW sau Porsche, care îşi folosesc vehiculul pentru a agăţa femei. Gluma se bazează pe cele două înţelesuri ale termenului *prick*, respectiv „ţeapă"/„a da ţeapă" şi „penis" (în limbaj argotic) (n. tr.).

– Mai bine mi-aţi spune de cât timp lucraţi pentru 21 August.

Ambasadorul a zâmbit.

– Nu noi lucrăm pentru ei, ci ei lucrează pentru noi. Asociatul nostru, domnul Papandreou, a făcut cu ceva timp în urmă o greşeală imensă, iar noi ne-am oferit să nu-l denunţăm, cu condiţia să fie ochii şi urechile noastre în cadrul organizaţiei.

– Şi Departamentul de Stat sau CIA ştiau de treaba asta?

– Sigur că nu, Papandreou era un bun mult prea preţios pentru a-l împărţi cu alţii.

– Aşadar, el a profitat de prietenia cu Nomikos pentru a fura dispozitivul?

– Exact, dar nici Nomikos nu e tocmai un înger. Mai mult, e capul organizaţiei 21 August.

Harvath a încremenit de uimire.

– Papandreou bănuia de mai multă vreme că fusese deconspirat, a continuat Avery. Ştia că, mai devreme sau mai târziu, cei din organizaţie vor mirosi ceva şi vor încerca să-i vină de hac. De fapt, presupun că de asta a şi venit Nomikos aici. Aşa, privind retrospectiv, ar fi fost probabil mai bine dacă am fi scăpat de Papandreou mai de mult şi am fi fugit din Grecia, dar ştii cum e, mai aveam şi alte treburi de rezolvat şi oricum, niciodată nu-ţi dai seama cum e mai bine decât când e prea târziu.

– Deci aţi pus totul la cale împreună cu Papandreou? Dar cum aţi făcut cu maşina ambasadei?

– Am aruncat înăuntru nişte cadavre, a răspuns Salvamar. Am înlocuit fişele noastre dentare cu cele ale indivizilor respectivi, am plasat gloanţe din pistolul de 45 mm în maşină şi am făcut totul scrum, aşa că tot ce au putut preleva au fost probele balistice.

Harvath a fost nevoit să recunoască ingeniozitatea planului.

– Şi toate urmele au dus spre 21 August. Aţi jucat la ambele capete: banii şi dispozitivul, iar între timp v-aţi pregătit să începeţi o viaţă nouă, oriunde în lumea asta largă.

– Exact, a spus Salvamar.

– Şi ce-i cu acel cumpărător iordanian?

– Urmează să ne întâlnim cu el într-un hotel din Sicilia peste trei zile, a precizat Avery, aşadar, sper că înţelegi că trebuie să ne terminăm treaba aici urgent.

Salvamar a înşfăcat un lanţ de ancoră de pe un palet din apropiere şi a păşit spre Harvath. Harvath încerca să tragă de timp.

– Deci, asta e? Papandreou i-a păcălit pe Nomikos şi pe cei din organizaţia 21 August, pe urmă voi l-aţi păcălit pe el şi v-aţi trădat ţara, apoi v-aţi înscenat propria moarte şi acum vă pregătiţi să vindeţi dispozitivul unui individ care este, foarte probabil, un duşman al Statelor Unite?

– Bine zis, a replicat ambasadorul, luând puşca de asalt din mâinile Salvamarului, ocupat să-l lege pe Harvath cu lanţul de ancoră.

Harvath s-a repezit spre Salvamar, încercând să-i taie picioarele şi să-l prindă de braţ, dar mişcarea a fost prea lentă, iar acesta s-a aruncat în stânga şi l-a lovit cu cotul în tâmplă, făcându-l să vadă stele verzi din nou. A căzut la pământ, iar firele de nisip care i s-au lipit de degete erau îmbibate nu de apa de mare, ci de propriul sânge.

Salvamar i-a legat repede încheieturile mâinilor şi gleznele cu lanţul de ancoră, apoi a început să se îndrepte, ba târându-l, ba cărându-l în spate, spre ochiul de apă sărată. Harvath se concentra cu toată forţa asupra ideii de a rămâne în viaţă, dar nu reuşea să se elibereze din strânsoare.

A simţit cum uriaşul se forţează să-l ridice în aer şi a ştiut că în câteva clipe îşi va găsi sfârşitul.

Pentru un fost membru al SEAL, înecul este una dintre cele mai dezonorante modalităţi de a muri, şi exact asta părea să-l aştepte.

Harvath s-a încordat din nou, făcând o ultimă tentativă de a-şi răsuci corpul. Decât nimic, era măcar dator să încerce să-l ia cu el în adâncuri pe ticălosul care voia să-l înece.

A numărat în gând până la trei, apoi şi-a smucit umerii înainte, cât de repede şi de tare a putut, în timp ce mâinile sale bâjbâiau, căutând să se agaţe de hainele ucigaşului. A auzit o pocnitură, şi o durere sfâşietoare i-a săgetat braţul. Undeva, în străfundurile minţii, a ştiut că ceva se rupsese în el, dar nu-i păsa. Tot ce conta în acel moment era să rămână în viaţă.

S-a încordat iar, încercând să se elibereze, şi a auzit o nouă pocnitură. După o clipă, picături de sânge au început să i se prelingă pe ochi. A privit în sus şi a văzut cum gâtul ucigaşului era prins într-o strânsoare şi sângele curgea peste tot. Într-o fracţiune de secundă, chiar înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, braţele puternice care îl târau spre moarte i-au dat drumul.

Într-o clipită, lanţul greu cu care era legat l-a tras la fund. Totul s-a petrecut atât de repede, încât abia dacă a avut timp să-şi umple plămânii cu aer. A încercat cu disperare să găsească malul şi să se târască în sus, dar fără folos. Nisipul era prea moale – cu fiecare mişcare, se îngropa şi mai adânc în el.

Îşi simţea pieptul apăsat de o mie de tone de beton. Fiecare fibră din corp ţipa după oxigen. Vederea i se înceţoşa spre colţurile ochilor şi a ştiut că în câteva secunde va deschide automat gura într-o ultimă tentativă, zadarnică, de a inspira aer, iar plămânii vor absorbi apă de mare.

S-a lăsat în voia sorţii, dar chiar în acel moment a simţit o izbitură ciudată în spinare. Părea nasul unui rechin, ceea ce n-ar fi fost deloc surprinzător, având în vedere că grota se deschidea, foarte probabil, în mare.

O nouă izbitură, apoi alta. A simţit că este tras în sus. Şi-a încordat privirea, încercând să desluşească bestia, dar vederea i se întunecase aproape cu totul, iar apa era plină de sânge.

Animalul uriaş l-a împins în sus şi a avut strania senzaţie că străpunge o suprafaţă. S-a clătinat imediat sub efectul unui impact puternic şi a fost

copleşit de aceeaşi durere îngrozitoare în partea de sus a braţului. A auzit apoi o pocnitură ca de armă, dar ştia că era zgomotul colţilor care sfâşiau oasele. Harvath şi-a spus că sfârşitul era aproape. În cele din urmă, s-a aşternut liniştea. Acea linişte adâncă, rece, care prevesteşte moartea.

În acea clipă, şi-a deschis brusc ochii şi a început să tragă cu nesaţ aerul în piept. S-a smucit în apa puţin adâncă, mai întâi la stânga, apoi la dreapta, încercând să dea cu ochii de rechin.

– Uşurel, s-a auzit o voce de deasupra, şi două mâini bătute de vânturi s-au apucat să-i dezlege lanţul din jurul gleznelor şi încheieturilor.

Harvath şi-a ridicat ochii şi a zărit faţa lui Ben Metaxas.

– Ben, ce mama...

– Stai liniştit, prietene.

– De ce? Ce se întâmplă?

– Mi-e teamă că nu sunt un trăgător la fel de bun ca Yannis.

Harvath l-a privit fără să înţeleagă.

– Despre ce vorbeşti?

– Despre braţul tău.

S-a uitat în jos, spre braţ, şi a văzut o săgeată metalică lungă. Şi-a dat seama că un harpon sfâşiase gâtul Salvamarului. Rana sa era însă aproape la fel de gravă. Săgeata pătrunsese prin bicepsul stâng, aproape să-i perforeze coşul pieptului.

– A fost foarte greu să te scot din apă.

– Cum ai ajuns aici?

Ben şi-a scos masca şi labele de la costumul subacvatic, ţinându-le ridicate deasupra capului.

– Am văzut că în larg se mai afla o barcă. Un bărbat a ieşit de aici, din grotă, şi a dus ceva la barcă. Şi când transmisia s-a întrerupt, ne-am hotărât să venim aici să te căutăm.

Harvath şi-a amintit brusc de Avery.

– Mai era un bărbat. Ce s-a întâmplat cu el?

– Bărbatul de pe plajă?

– Da.

– E mort, a anunţat Yannis, apropiindu-se de cei doi. L-am împuşcat cu asta, a adăugat, ridicând puşca Salvamarului.

– Şi cutia metalică? a întrebat Harvath, încercând să-şi controleze tremurul care punea încet stăpânire pe el.

– A căzut în tunel. Nu-ţi face griji.

Harvath îşi făcea însă griji. Cutia trebuia pusă la adăpost.

– Avem nevoie de cutie. Du-te şi adu-o.

S-a prăbuşit pe plajă, în aşteptarea lui Yannis. În timp ce zăcea întins pe nisip, Ben i-a scos cu multă grijă săgeata din braţ şi i-a bandajat rana. Întreaga procedură a fost incredibil de dureroasă.

Yannis întârzia să apară, iar Harvath se îngrijora tot mai tare. Iar când s-a întors, veştile nu erau deloc bune.

— N am găsit cutia.

— Ce vrei să spui? a întrebat Harvath, în timp ce Ben îl sprijinea să se ridice în picioare.

— A dispărut.

— Nu se poate! Nu mai e nimeni altcineva aici în afară de noi.

— Ba nu! Am văzut o dâră de sânge care coboară în tunel şi urcă pe urmă spre bucătărie.

Stomacul lui Harvath s-a strâns ghem.

— N-avem ce face. Trebuie să mergem pe urmele ei.

A luat-o înainte, încercând să înainteze cât mai repede prin tunel, pe coridorul care cobora, şi apoi în sus, pe scara care dădea în bucătărie. Dâra de sânge era acolo. Şi-a folosit dispozitivul de iluminat pentru a o urmări în casă şi apoi în curte, până la locul în care Constantine Nomikos îşi parcase Land Roverul, cu mai puţin de o jumătate de oră înainte. Nici urmă de Land Rover, dispozitiv Ahile sau Nomikos.

Instinctiv, a bâjbâit după staţia radio, apoi şi-a amintit că ambasadorul Avery o aruncase în apă, împreună cu tot restul echipamentului.

Înfrânt, s-a rezemat de zidul exterior al curţii. A încercat să-şi spună că un om atât de cunoscut ca Nomikos n-avea cum să se ascundă la nesvârşit. Avea însă destulă experienţă pentru a şti că orice e posibil în viaţă dacă ai bani.

Şi tot din experienţă mai învăţase ceva: nu întotdeauna băieţii buni ies învingători.

Raelynn Hillhouse

THRILLERELE DE SPIONAJ ale lui Raelynn Hillhouse sunt inspirate din extraordinara sa experienţă de viaţă. Fostă contrabandistă, Hillhouse a avut de-a face cu unele dintre cele mai dure sisteme de securitate naţională din lume. A fost urmărită, ameninţată cu arma şi interogată din Europa Centrală şi până la graniţa dintre Uzbekistan şi Afganistan. Cu şase luni înainte ca serviciile secrete libiene să pună la cale atentatul asupra zborului Pan Am 103[1], unul dintre agenţii lor a încercat să o recruteze. Ulterior, a primit o nouă propunere din partea unui alt guvern străin, dar a refuzat-o.

Mare iubitoare de intrigi din perioada Războiului Rece, Hillhouse este în ultima vreme tot mai fascinată de modul în care lupta contra terorismului a schimbat datele spionajului modern, introducând în arenă noi jucători şi diminuând rolul altora. Romanul său de debut, *Zona de ruptură*, un thriller a cărui acţiune se desfăşoară în perioada Războiului Rece, a fost extrem de bine primit de critică. Al doilea roman, *Surse externe*, este povestea unui agent al Pentagonului, care se infiltrează într-o corporaţie militară privată, suspectată de vânzarea de arme rechiziţionate către terorişti. El devine ţinta principală într-un război contra terorismului, cu o miză de miliarde de dolari, şi singura persoană în care are încredere este fosta logodnică, din nefericire angajată pentru a-l ucide.

În cursul documentării pentru *Surse externe*, Hillhouse a descoperit o serie de întâmplări puţin cunoscute publicului larg, care au ajuns să o obsedeze. Ştia că protagonista romanului, Stella, fusese implicată în primul atentat al fundamentaliştilor islamişti asupra Statelor Unite. În 1979, la două săptămâni după ce un număr de americani au fost luaţi ostatici în Iran, ambasada SUA din Pakistan a fost ocupată de islamişti extremişti şi rasă de pe faţa pământului. Doi americani şi alţi doi cetăţeni de alte naţionalităţi şi-au pierdut viaţa în timpul evenimentelor. Acest incident aproape uitat a constituit totuşi una dintre primele manifestări ale terorismului modern şi a marcat pentru totdeauna viaţa Stellei, eroina prinsă în iţele unei complexe lupte globale.

[1] În 1988, explozia de la bordul cursei Pan Am 103, care făcea legătura dintre Londra şi New York, s-a soldat cu 270 de morţi (n. tr.).

CONSTRÂNGERI DIPLOMATICE

Islamabad, Republica Islamică Pakistan
21 noiembrie 1979

KHAN A AUZIT ÎN DIFUZOARE vocea muezinului care îi chema pe credincioşi la rugăciunea de la miezul zilei, şi a început să pedaleze şi mai repede. Studenţii se înghesuiau să intre în moschei. A numărat doisprezece oameni care purtau cu toţii acelaşi tip de vestă tricotată, de culoare verde-închis, şi a zâmbit în sinea lui. Supraveghetorii îşi primiseră uniformele; armele aveau să fie distribuite după rugăciune. Şi-ar fi dorit să le dea personal instrucţiunile finale, dar ştia că ar fi fost riscant să fie văzut în campus. Însă nu-şi putea refuza rugăciunile alături de fratele său. Nu astăzi. Nu în cea mai importantă zi din viaţa lui. A sărit de pe bicicletă şi şi-a croit drum prin curtea înţesată de oameni. În timp ce se spăla la fântână, au auzit crâmpeie de conversaţie: „Moarte câinilor americani, moarte lui Carter, moarte sioniştilor". A văzut frunţi încruntate, maxilare încleştate, ochi scăpărând. O furie contagioasă. Şi s-a simţit cuprins de o mare bucurie.

* * *

Aşezată în sala de aşteptare din incinta ambasadei americane, Stella vedea nu numai vitele care păşteau tufele uscate, ci şi poarta principală. Zeci de tineri tândăleau pe strada mărginită de copaci, părând să ignore ştirea privind asedierea Meccăi şi zvonurile potrivit cărora SUA şi Israelul se aflau în spatele cuceririi celui mai sfânt loc al Islamului. Nu putea decât să spere că scena pastorală n-avea să fie perturbată după rugăciunea de prânz.

Geamul ferestrei părea prea subţire pentru a fi blindat şi avea să se spargă la prima cărămidă aruncată. Fie arhitecţii neglijaseră aspectele legate de securitatea ambasadei, fie antreprenorii locali recurseseră la soluţii mai ieftine. Stratul de fibre de sticlă antişoc avea bule de aer sub peliculă. Mintea îi revenea obsesiv la situaţia ostaticilor din Teheran, în timp ce zgâria cu vârful unghiei pelicula protectoare; se desprindea de geam cât se poate de uşor.

Un bărbat s-a îndreptat spre ea. Era mai înalt decât i se păruse la prima vedere, cineva căruia nu-i plăcea să-şi arate adevărata statură. Trăsături proeminente, constituţie atletică şi o cicatrice pe braţul stâng, urmarea unei arsuri – soldat sau spion. Din câte şi-a dat seama, şi el îl aştepta pe adjunctul şefului filialei CIA.

– Ce creaturi ciudate, nu-i aşa? a comentat bărbatul, arătând spre vitele roşcate cu cocoaşă, vaci şi un bivol de apă. Acasă n-avem bovine Sahiwal[1].

[1] Specie de bovine de lapte cu cocoaşă, originară din localitatea Sahiwal din provincia Punjab, sud-estul Pakistanului, cunoscută pentru rezistenţa la clima uscată şi cantităţile mari de lapte pe care le dă (n. tr.).

Am cunoscut un tip din Panhandle[1] care a încercat să le adapteze la clima secetoasă. Au însă carnea foarte slabă şi iese din ele o friptură aţoasă şi tare.

– Eu sunt vegetariană.

– Iar eu sunt congresmanul Tom Rack.

Bărbatul i-a întins mâna, privind-o de sus până jos, de parcă ar fi admirat o junincă premiată.

– Stella.

S-a întors cu faţa spre fereastră. Numărul celor strânşi în stradă trecuse acum de o sută şi creştea cu fiecare clipă. Unii purtau pancarte, ţinute însă la picioare şi răsucite cu spatele, ca să nu poată fi citite.

Sunt în aşteptare.

Bernie Thompson a intrat în sala de aşteptare şi a salutat-o.

– Şi eu mă bucur că te revăd, a spus Stella, dar mi-e teamă că trebuie s-o lăsăm pe altă dată. Vreau să plec de aici înainte ca mulţimea să înceapă să se agite. N-am chef să mă trezesc implicată într-o situaţie ca aceea din Teheran.

– Tocmai m-am întors cu Welch din oraş. E linişte, nu sunt demonstraţii şi totul pare în regulă.

– Ia uită-te mai bine!

O jumătate de duzină de autobuze ale Companiei de Transport Punjab oprise în stradă. Pasagerii stăteau cu nasurile lipite de geamurile murdare.

– Trebuie să trimit o telegramă urgentă, a spus Thompson. Am însă ceva de discutat cu tine. Mă întorc în două minute. Două minute, nu mai mult.

Mulţimea se înghesuia în jurul lui Khan, ocupând fiecare centimetru pătrat de spaţiu. Abia putea să respire, dar continua să ţipe din toţi rărunchii: „Moarte câinilor americani". Îşi agita pumnii în ritm cu masele de oameni a căror furie părea să zguduie zidurile ambasadei. „Moarte americanilor." Cuvintele se transformaseră într-o incantaţie, şi gândurile despre misiunea sa, despre familie şi despre orice altceva îi zburară din minte. „Moarte americanilor." Acum avea un singur gând. Şi era una cu masele.

Moarte americanilor.

„Moarte Americii", a clamat cu răsuflarea întretăiată. Mulţimea a început să se mişte, luându-l pe sus. A înaintat cu paşi mici, fără să vadă pe unde calcă, dar sigur că se îndrepta spre ambasadă, spre americani. În timp ce treceau de poartă, mulţimea s-a îmbulzit şi mai tare, strivindu-i pieptul. Continua să strige gâfâind: „Moarte Americii".

---

[1] Partea nord-vestică a statului Florida, SUA, o fâşie îngustă de teren situată între Alabama, Georgia şi golful Mexic. Termenul *panhandle* („coadă de tigaie") este în engleza americană un substantiv comun care desemnează o porţiune strâmtă de pământ ataşată unei suprafeţe mai mari (n. tr.).

Mobilierul din cabinetul lui Thompson era american, dar finisajele, în mod cert, locale. Stella sesizase de mult că sistemele de pereţi din gips carton nu erau punctul forte al meşterilor din Lumea a Treia, mai obişnuiţi cu structurile cu un singur perete, specifice regiunilor tropicale. În câteva locuri, prin tencuiala subţire se zăreau goluri în ipsos, iar, într-un colţ, perete de gips carton nu ajungea până la tavan. Thompson era aşezat la birou, dar Stella a preferat să rămână în picioare, supraveghind de la înălţime străzile agitate. Şi-a dat seama că mai mulţi indivizi purtau veste de vânătoare kaki. A privit mai atent şi a văzut cum unul din ei manevrează un walkie-talkie.

– Bernie, tipii au un sistem de comandă şi control. Gata, nu mai stau nici o clipă aici.

Telefonul de pe biroul lui Thompson a sunat.

– Stella, ai răbdare un minut. Lasă-mă să verific care e situaţia la poarta din spate, a spus Thompson, apoi a tăcut, ascultându-l pe cel cu care vorbea la telefon. Aşa de mulţi? a adăugat. Şi ce se întâmplă la intrarea de serviciu?

Trăsăturile feţei i s-au înăsprit brusc, ca şi cum muşchii faciali îşi duceau propria bătălie.

– Trimite un om pe acoperiş, vreau să ştiu exact cum stăm.

– Bernie, a rostit Stella, apropiindu-se de birou şi ridicând o mână pentru a-i atrage atenţia. Unii din ei au puşti Enfield.

Puşca cu închizător manual contribuise decisiv la începutul secolului al XX-lea la păstrarea unităţii Imperiului Britanic şi rămăsese un simbol pentru foştii supuşi ai Majestăţii Sale. Folosită de oameni bine instruiţi, era şi acum o armă deosebit de periculoasă.

Thompson a continuat discuţia telefonică.

– Ai auzit, Gunney? Puşti Enfield. Cunoşti regulile de angajare a forţelor. Dacă cei de la DCMA[1] nu le-au schimbat cumva între timp, nu avem dreptul să ripostăm decât pentru a ne apăra. Noroc, zise şi trânti telefonul. Ei bine, Stella, se pare că vom avea parte de ceva acţiune astăzi.

Au privit împreună pe fereastră masele care se adunau în număr tot mai mare. Deocamdată, toată lumea rămăsese în spatele baricadei de tubulaturi metalice care împrejmuia complexul ambasadei. La porţi era o adevărată ambuscadă, dar două femei păreau că îi fixează cu privirea. Deodată, una din ele a făcut un pas în lături. Metalul a sclipit în soare, şi Stella a înţeles ce se întâmplă.

– Culcat!

L-a placat pe fundaşul de fotbal american din liceu şi s-au ghemuit amândoi în spatele biroului. Fereastra a explodat. Alicele au împroşcat peretele. Câteva cioburi din geam au căzut înăuntru, dar cele mai multe s-au oprit în peretele de gips.

[1] Defense Contract Management Agency (Agenţia de Management a Contractelor Apărării) – agenţie guvernamentală americană care urmăreşte îndeplinirea contractelor administrative pentru Departamentul de Stat al Apărării şi alte instituţii federale (n. tr.).

Au privit la peretele spart, apoi s-au uitat unul la celălalt. Stella a sesizat pe faţa lui un scurt moment de teamă. Bărbatul şi-a închis ochii o clipă şi şi-a scuturat tăcut capul. Apoi şi-a reluat aerul de agent operativ călit şi neînfricat.

Uşa cabinetului a fost dată de perete, şi Rack s-a apropiat, târându-se pe podea.

– E cineva rănit?

Stella a tras obloanele mai jos şi a stins luminile.

– Eu, una, sunt bine. Bernie?

– Sunt OK.

– Ai vreo armă pe aici? a întrebat Stella. Vreau să dobor trăgătorul. Eu nu lucrez la ambasadă şi n-am obligaţia de mă conforma regulilor.

– Nici eu, a intervenit Rack. Dă-mi orice armă ai la îndemână.

– Împuşcăturile vor incita şi mai mult mulţimea, a ripostat Bernie.

Strigătele pătrundeau acum în încăpere prin fereastra spartă.

– Avem nişte arme în lăzile puşcaşilor marini. Exclusiv pentru autoprotecţie. Aţi înţeles?

S-a aplecat şi a deschis un sertar al biroului din care a scos un lanţ de chei şi i l-a aruncat Stellei.

– Nu uitaţi, vă aflaţi sub comanda mea. Pregătiţi-vă, iar între timp eu o să mă ocup de protejarea agenţilor mei.

Culcat cu burta pe covor, Bernie a format combinaţia de la seiful din perete. L-a deschis, a scos o cutie plină de fişe şi s-a grăbit spre aparatul de tocat hârtii. Le-a îndesat în maşina care scotea mârâieli furioase, gata să se înece.

O cărămidă a zburat în încăpere. Stella a tresărit, dar a continuat să înainteze încet spre lada cu arme. A descuiat-o, i-a pasat lui Rack o carabină Winchester 1200 cu percutor şi şi-a luat şi ea una. A apucat patul armei cu mâna dreaptă şi a îndreptat ţeava spre tavan. A deplasat piesa culisantă din lemn, înainte şi înapoi pentru a verifica dacă arma era în stare de funcţionare. Rack îi aruncă o privire lacomă. „Nici să nu-ţi treacă prin cap, domnule congresman." Îi aruncă un zâmbet şi mai pompă o ultimă dată. „Da, da, nici să nu-ţi treacă prin cap..."

Khan era pierdut în mijlocul mulţimii – între oamenii lui. Bănuia că acum se adunaseră cu miile, dar nu-i putea vedea decât pe cei care se înghesuiau în el. La numai zece metri în faţă a zărit un palisandru înalt, un bun punct de observaţie dacă ar reuşi să urce până la prima ramificaţie.

Strigătele erau foarte puternice, dar i s-a părut că aude o împuşcătură. A încercat să-şi croiască drum spre copac, mai întâi cerându-şi politicos scuze, apoi împingând şi îmbrâncind şi el, până ce s-a lovit de un nou zid de trupuri – înfierbântate, asudate, urât mirositoare. Mulţimea se strângea în jurul lui ca un piton. Şi-a ridicat pumnii în aer şi a icnit: *Moarte Americii*.

* * *

Stella a ascultat strigătele repetate, sacadate, transformându-se treptat într-un vuiet de furie necontrolată.

– Cât am urcat până aici am numărat trei puşcaşi marini. Să înţeleg că nu aveţi camere de supraveghere pe acoperiş?

– Ba da, avem două, câte una la fiecare intrare, şi şase puşcaşi marini, a răspuns Bernie.

Rack a strâmbat din nas.

– Până şi magazinul Wal-Mart din Tulsa are un sistem de securitate mai bun.

A încărcat toată magazia cu cartuşe.

– Guvernul local ne asigură protecţia poliţiei.

– Aşa cum ne-a protejat şi la Teheran? a întrebat Rack.

Câteva împuşcături au răsunat în succesiune rapidă. Stella s-a trântit la podea, deşi ştia că, în situaţia dată, n-avea cum să se ferească. Când focul a încetat, a ridicat capul şi a aruncat o privire pe fereastră. Mii de pumni se agitau în acelaşi ritm cu incantaţiile. Lângă poartă, un grup separat de oameni se mişca la unison înainte şi înapoi. Un berbece a izbit o coloană de cărămidă. Bucăţi de cărămidă şi mortar au zburat prin aer.

– Au pătruns în incintă. Care e planul în cazuri de urgenţă?

Stella l-a tras pe Bernie de braţ. Bărbatul era ocupat: smulgea foile din dosare, arunca mapele pe jos şi îndesa hârtiile în aparatul de tocat.

– Coborâţi la subsol şi aşteptaţi acolo echipele de salvare. Nu trageţi decât ca să vă apăraţi.

Stella a încuviinţat din cap. Era ferm hotărâtă să ajungă acolo, chiar dacă va fi nevoită să dea foc clădirii pentru a-i ţine departe pe protestatari. Nimeni n-avea s-o ia pe ea ostatică.

„Moarte Americii", striga toată mulţimea la unison, cu excepţia protestatarilor pătrunşi în ambasadă, răspândiţi acum peste tot. Mulţi alţii împingeau din spate, căutând să-şi facă şi ei loc. Khan a fost luat pe sus. În faţa unui dud, rândurile s-au rupt, şi Khan a reuşit să se cocoaţe în pom. S-a încovoiat pentru o clipă, apoi şi-a recăpătat suflul şi a încercat să-şi limpezească gândurile. Nu-şi propusese să participe efectiv la revolte, ci doar să le instige. Trecuse însă prin destule ploi musonice pentru a şti cât de inutil era să te opui forţelor dezlănţuite.

Moarte americanilor.

Stella era în plină formă, dar a ajuns la subsolul înţesat de oameni cu respiraţia întretăiată. În încăpere se aflau peste o sută de oficiali americani, dar şi pakistanezi, care lucrau pentru ambasadă. Unii stăteau în picioare, alţii pe podea, dar toţi contribuiau la aerul închis. Stella şi-a îndreptat ţeava spre tavan

şi l-a urmat pe Thompson în camera de cod a CIA, făcându-şi drum printre oameni, atentă să nu calce pe cineva.

În interiorul camerei mici, congresmanul Rack spărgea computerele şi restul aparaturii cu un ciocan. Zgomotul reverbera dincolo de pereţii din oţel. Stella ştia că agenţii CIA nu-şi distrugeau aparatele criptografice decât în cazul în care considerau că se află în pericol iminent de a fi capturate. *Nu era deloc bine.*

S-au înghesuit cu toţii în cameră, iar Rack s-a oprit şi i-a privit.

– Mă bucur să te văd, Bernie. Să ştii că nu-mi face nici o plăcere să fiu ofiţerul cu cel mai înalt grad de aici.

– Am făcut tot ce am putut pentru agenţi, dar nu sunt deloc sigur c-am reuşit să distrug toate statele de plată, a comentat Thompson. Vreo veste de la guvernul pakistanez?

– Bill a fost pus la zid de Ministerul de Externe. L-am strâns pe Babar cu uşa şi ne-a promis că va trimite un mesager la preşedintele Zia[1]. E pe undeva, pe drum, cu bicicleta.

– Cu bicicleta! Tehnologie înaltă, ce mai! Şi generalul Ahktar?

– Doar îl ştii pe Zia. Oriunde merge preşedintele, generalii îl urmează – asta ca să prevină o nouă lovitură de stat.

Stella stătea neplăcut de aproape de Thompson.

– Deci, care-i planul de evacuare? Există vreo trapă de salvare în acoperiş? a întrebat ea.

– Predecesorul meu a instalat una, dar nu vă bazaţi pe puşcaşii marini, a răspuns Thompson. Depindem de guvernul local...

– Dictatorul cu bicicleta? a intervenit Stella. Nu urmăriţi ce se întâmplă în politică? I-am tăiat ajutorul militar după ce l-au eliminat pe Bhutto[2]. Aşa că e nevoit să-i suporte pe fundamentalişti. Doar nu vă închipuiţi c-o să-i toarne ca să ne dea nouă o mână de ajutor? Ar fi sinucidere curată, chiar şi pentru un dictator militar. Nu-i aşa, domnule congresman?

Rack a încuviinţat.

– Da, nu va face nimic care să ducă la destrămarea partidului. Dacă aş fi în locul lui, m-aş face că nu văd şi aş aştepta ca lucrurile să se rezolve de la sine, adică protestatarii să dea foc ambasadei şi noi să ardem, împreună cu toţi ceilalţi.

– Ce naiba aţi vrea să fac? a ridicat vocea Thompson, după care a tras adânc aer în piept şi a revenit la tonul său monoton şi echilibrat de birocrat. Planul nostru de urgenţă prevede adăpostirea aici în aşteptarea echipelor de salvare.

[1] Generalul Muhammad Zia-ul-Haq (1924–1988), preşedinte şi conducător militar al Pakistanului între 1977 şi 1988 (n. tr.).

[2] Zulfikar Ali Bhutto (1928–1979), preşedinte al Pakistanului între 1971 şi 1973 şi prim-ministru între 1973–1977, fondator al Partidului Popular Pakistanez (PPP). A fost condamnat la moarte de Curtea Supremă şi executat pentru a fi autorizat uciderea unui oponent politic ca urmare a ordinelor primite de la preşedintele Muhammad Zia-ul-Haq (n. tr.).

– Planurile astea au fost valabile înainte de Teheran. În momentul de faţă suntem ca nişte raţe azvârlite într-o oală mare de fier, iar apa stă să dea în clocot din clipă în clipă. Trebuie să trecem în ofensivă înainte ca protestatarii să primească întăriri. Să menţinem controlul asupra clădirii sau măcar să...

Un puşcaş marin în uniformă şi purtând o puşcă le-a întrerupt discuţia.

– Domnule, am un om înconjurat de rebeli la postul nr. 2. Au smuls grilajul de la fereastra sălii de mese şi pătrund pe acolo în clădire. Sunt peste tot. Domnule, cer permisiunea de a utiliza forţa.

– Numai ambasadorul Hummel sau King de la DCMA pot autoriza folosirea forţei, a replicat Thompson.

– Ce porcărie! a exclamat congresmanul.

Thompson a arătat cu degetul spre Rack.

– Închide uşa, îi zise, apoi adaugă: Gary, aţi dat de Hummel sau de King?

– Au plecat acasă să ia prânzul chiar înainte să înceapă distracţia. Diplomaţii din camera de alături tocmai vorbesc cu ei la telefon. Dar îl ştiţi pe Hummel. N-o să fie de acord cu utilizarea forţei şi ne va lua o veşnicie să-l convingem.

– Domnule, a intervenit puşcaşul marin, omul de la postul nr. 2 este sergentul Molson. Soţia lui tocmai a născut gemeni.

– Bernie, a spus Stella, n-ai cum să lucrezi simultan pentru două instituţii. Ai de gând să laşi prudenţa diplomatică să-ţi păteze reputaţia de agent operativ?

Thompson şi-a muşcat buzele şi a privit-o chiorâş. Stella şi-a dat seama că, în acea clipă, o ura.

– Am o puşcă Dragunov cu lunetă în colecţia privată a Agenţiei, a spus el. Ia-o şi fă ce ai de făcut, dar în linişte.

– Cea mai eficientă soluţie de management al resurselor ar fi să mă scoateţi pe mine şi pe Dragunov la aer curat, pe acoperiş, a sugerat Stella.

– Dumnezeule! Doar n-ai de gând să tragi de pe acoperişul unei ambasade americane.

– Ascultă! Eu, una, nu exist, puşca Dragunov nu există, aşa că nu văd care e problema.

– O să-l ajuţi sau nu pe Molson?

– Ia staţi.

Rack ridică mâna, de două ori mai mare decât a Stellei.

– Ţi-ai ieşit din minţi, Bernie? Vrei s-o trimiţi pe fata asta să facă muncă de bărbat? Dă-mi mie puşca.

Stella s-a înroşit la faţă.

– Ai tras vreodată cu o puşcă dintr-asta, domnule congresmen?

– Nu e nevoie de un lunetist de meserie pentru a împrăştia nişte demonstranţi aflaţi la treizeci de metri.

– Dar e nevoie de cineva care să ştie să îmblânzească un dragon în interiorul unei clădiri.

Thompson a descuiat un dulap şi a scos o cutie neagră lustruită. Stella a întins mâna s-o ia. La fel şi Rack.

– Scuze, Rack, a spus Thompson înmânând-o Stellei. Ea e omul potrivit pentru treaba asta. Dar nimeni n-o să te oprească să verifici holul, să vezi dacă totul e în ordine înainte ca Stella să plece. A scos o grenadă fumigenă şi o mască de gaze şi i le-a dat Stellei.

Stella s-a întors spre puşcaşul marin.

– Aveţi veste de protecţie?

– Nu, doamnă, nu în sala asta.

– Poţi să mă pui în contact prin radio cu sergentul?

– Nu, doamnă. Ţinem însă legătura telefonic.

– Transmite-i să folosească gazul lacrimogen la semnalul meu şi pe urmă să fugă cât îl ţin picioarele spre subsol.

– Care e semnalul?

– O să-şi dea el seama.

Aşa cum o să-mi dau şi eu.

Stella a smuls un elastic lung de deasupra unui fişet. Rack a urmărit-o prinzându-şi părul lung până la umeri într-o coadă de cal. Câteva fire răzleţe i-au căzut pe faţă. Acum, fata era gata să facă o treabă de bărbat.

Khan şi-a zgâriat braţul în timp ce se urca în dud. De sus vedea mulţimea, de peste zece mii de suflete, în toată splendoarea ei. Alte trei autobuze se apropiau şi aveau curând să descarce alţi oameni. Nu voiseră decât să aprindă scânteia revoluţiei islamice; nimeni nu-şi închipuise că vor ajunge atât de departe încât să ocupe ambasada, la fel ca fraţii şiiţi din Teheran. Consideraseră protestul de azi drept un eveniment singular, dar dacă vor reuşi să ia ostatici, îi vor lua faţa ayatollahului Khomeini[1], care o apucase pe căi greşite, iar mesajul lor îi va însufleţi pe fraţii din lumea întreagă. Iranienii cuceriseră ambasada

[1] Ruhollah Musavi Khomeini (1902–1989), unul dintre cei mai mari lideri politici religioşi ai lumii musulmane, a condus Iranul cu o mână de fier în perioada 1979–1989. După ce protestele populare au dus la alungarea şahului Iranului (ianuarie 1979), Khomeini s-a întors din exil, preluând puterea la 11 februarie 1979. Noua Constituţie a transformat ţara într-o republică islamică în cadrul căreia liderul spiritual avea ultimul cuvânt. Pe 1 noiembrie 1979, ayatollahul şi-a chemat concetăţenii să demonstreze împotriva Americii şi a Israelului. La 4 noiembrie, ambasada SUA a fost ocupată de mai multe sute de studenţi revoluţionari iranieni, un număr de 66 de diplomaţi şi alţi cetăţeni americani fiind luaţi prizonieri. „Criza ostaticilor" a durat 444 de zile. Au fost eliberaţi pe 20 ianuarie 1981, după moartea şahului. Acest gest de sfidare a Statelor Unite, denunţate de Khomeini drept „Marele Satan" şi „duşmanul Islamului", a reprezentat un eveniment fără precedent în istoria relaţiilor diplomatice moderne şi expresia cea mai spectaculoasă a Revoluţiei fundamentaliste iraniene (n. tr.).

americană cu numai cinci sute de oameni. Ei erau de zeci de ori mai mulţi şi numărul creştea în continuu. Păcat că studenţii săi erau atât de dezorganizaţi, dar va avea el grijă să schimbe toate astea.

Rack a ieşit primul din camera de la subsol, cu puşca sprijinită de umăr.

– Liber, a spus el, după ce a cercetat holul.

Stella s-a strecurat pe lângă el şi a aşezat cutia cu puşca Dragunov şi carabina pe podeaua acoperită cu linoleum.

– Mulţumesc, domnule congresmen. Puteţi să vă întoarceţi.

Rack nu s-a mişcat. Stella a presupus că voia să arunce o privire la puşca cu lunetă. A descuiat cutia.

– OK, uite-o, e o frumuseţe, dar acum trebuie să vă retrageţi.

– Nu plec nicăieri până nu mă asigur că puştiul ăla e teafăr.

Stella a trântit capacul cutiei.

– Bun, atunci mergeţi după mine şi nu-mi staţi în cale.

A intrat în primul birou şi a ascuns puşca Dragunov în spatele unui cuier, acoperind-o cu un pulover.

– Ce naiba faci?

Stella a apucat masca de gaze cu ambele mâini şi a tras de partea din faţă cu degetele mari, lărgind-o. Şi-a aşezat bărbia în locaş, şi-a tras masca peste faţă şi cureaua peste cap, apoi şi-a potrivit partea centrală. Mulţumită, a scos-o şi a tras cureaua peste lentilă.

Rack şi-a potrivit şi el masca.

Tipul se pricepe.

Stella a scos tot ce avea în geantă şi a îndesat înăuntru grenada şi jumătatea de mască. A luat mitraliera de jos.

– Ce-ai vrut să zici cu îmblânzirea dragonului? a întrebat Rack.

– Numai un prost ar prefera Dragunovul mitralierei într-o luptă de aproape.

Stella a sprintat spre scară, cu părul fluturându-i în coadă.

– Ca să tragi cu Dragunovul, ai nevoie de vânt bun din spate şi de soare în faţă. E ca o pasăre sălbatică. Nu-l poţi ţine în colivie.

Stella a coborât scările, a privit în sus spre camera de supraveghere, şi apoi prin ferestruica dreptunghiulară a uşii care dădea spre ieşirea de incendiu. În hol erau cinci oameni, din care doi cu puşti Enfield, o alegere proastă pentru o luptă în interior. Un bărbat încerca fiecare uşă, căutându-le pe cele neîncuiate. A apăsat pe o clanţă şi a făcut semn celorlalţi să ia poziţie. Unul dintre arabi a trântit uşa de perete cu o mişcare de kung fu. Grupul a năvălit în încăpere. Un bărbat a rămas afară, cu puşca aţintită spre hol.

Rack a şoptit:

– Putem să-i scoatem pe toţi din luptă.

– N-ar fi corect. Nu sunt decât nişte studenţi.

– Or fi, dar au puşti în mână şi degetul pe trăgaci.

Rack a ridicat arma.

Stella şi-a aşezat mâna pe ţeava puştii lui Rack şi a dat-o la o parte.

– Habar n-au ce fac.

S-a întors spre camera de supraveghere şi a văzut cu coada ochiului o mişcare. Şi-a apropiat repede capul de ferestruică. Dintr-un birou ieşeau două femei, urmate de trei bărbaţi înarmaţi. Una din ele purta haine islamice tradiţionale, cealaltă avea o tunsoare à la Farrah Fawcett şi fustă scurtă.

Primul ostatic american.

– Fir-ar să fie! a şoptit Stella.

Inima îi bubuia în piept, pulsând în tot corpul. Şi-a amintit instrucţiunile primite de la tatăl ei. *Creează imaginea pe care vrei ca ei să o vadă.* A luat grenada fumigenă, i-a scos cuiul şi a aruncat-o pe scări.

– Pune-ţi masca. Acum!

– Ai înnebunit?

Rack şi-a tras masca pe faţă.

După câteva clipe, din grenadă a început să iasă un fum alb. Stella a privit din nou spre camera de supraveghere, şi-a întins ambele braţe paralel cu podeaua şi şi-a lovit urechile cu pumnii de trei ori, ca şi cum ar fi făcut exerciţii pentru bicepşi. S-a rugat în gând ca sergentul Molson să fi urmărit imaginile şi să fi recunoscut semnalul de atac cu gaze.

Fumul s-a răspândit pe scări.

– Foc! a strigat Stella în urdu, apoi şi-a aşezat bărbia în locaş, şi-a tras masca pe faţă şi a expirat. Atentă să nu inhaleze vaporii de fosfor, a deschis uşa atât cât să permită norului de fum să iasă. Cu o mişcare specifică unui jucător profesionist de cricket, a prins mitraliera de ţeavă şi a lovit cu patul puştii grenada fierbinte, trimiţând-o pe hol. S-a strecurat de-a lungul coridorului şi a izbit din toate puterile geamul alarmei de incendiu. Un ţârâit asurzitor a răsunat în hol. Apoi s-a retras.

Un bidon cu gaz lacrimogen s-a rostogolit pe podeaua din hol. După câteva clipe, gazul lacrimogen s-a amestecat cu fumul. Prin ceaţa groasă, protestatarii s-au ciocnit unii de alţii, încercând să iasă din clădire. Puşcaşul marin s-a repezit pe scări, conform ordinelor.

– Ajutor! a strigat americanca.

Stella a alergat spre ea. Femeia pakistaneză o strângea în continuare de mână. Stella şi-a înfipt degetul mare în adâncitura dintre degetul mare şi arătătorul femeii, apăsând până a dat de os. Femeia a slăbit strânsoarea.

Rack a apărut ca din neant. A luat ostatica de mână şi a condus-o spre scară.

Stella a răsucit braţul pakistanezei, apăsând în jos şi obligând-o să se aplece în spate. Femeia n-a mai opus rezistenţă. A împins-o spre scară. Fumul ajunsese şi aici, dar era incomparabil mai bine decât în hol.

Ajunşi la etajul doi, Rack şi-a scos masca.

– Ce naiba vrei să faci cu femeia asta?

– S-o ţin ostatică. E prizoniera mea.

* * *

Stella a escortat-o pe pakistaneză spre biroul unde îşi lăsase puşca Dragunov. I-a dat drumul, iar femeia s-a prăbuşit la podea, într-un acces de tuse. Neputincioasă, abia ţinându-şi capul, a început să vomite din cauza gazului lacrimogen. Stella a calculat că avea la dispoziţie câteva minute în care nimeni n-o s-o deranjeze. S-a ghemuit în spatele ferestrei şi a aruncat o privire afară, apoi s-a târât spre uşă ca să o încuie.

A sesizat o mişcare pe hol. S-a oprit şi a ridicat arma.

– Prieten!

Vocea adâncă a lui Rack a bubuit, acoperind zgomotul făcut de alarma de incendiu.

Stella şi-a coborât puşca, de acum sigură că omul avea pregătire militară.

– Mută-ţi fundul ăla frumos de aici, a spus Rack. Du-te în subsol. Nu ştiu ce Dumnezeu e în capul tău, dar poţi să fii sigură că femeia luată ostatică nu valorează nici cât o ceapă degerată pentru ceilalţi.

– Dacă tot eşti acolo, verifică ce se întâmplă pe hol.

Stella a privit de jur împrejur. Mobilierul standard nu oferea cine ştie ce alternative.

– Mulţimea de jos o să te sfâşie în bucăţi, a prevenit-o Rack.

– Uite care-i treaba. Ştii la fel de bine ca şi mine că vor jefui ambasada şi pe urmă îi vor da foc. Poate că mă înşel, dar n-am chef să mai rămân aici nici o secundă.

A scotocit într-un sertar. Provizii de ciocolată Snickers şi o pungă de cereale, ascunse în spatele unei cutii cu bani. A rupt ambalajul unei ciocolăţi şi a muşcat din ea. I-a aruncat lui Rack un Snickers şi şi-a îndesat restul de ciocolate în gură.

– Eşti nebună de legat, a spus Rack îndreptându-se spre fereastră şi trăgând obloanele.

– Mănâncă. Dacă tot te ţii după mine, află că nu vreau să-ţi scadă nivelul de zahăr în sânge din cauza mea.

A privit spre femeia care continua să vomite.

– Cine naiba eşti? a întrebat Rack.

– O fată care are nevoie de vânt bun din spate şi soare în faţă.

I-a aruncat un zâmbet, apoi a deschis uşa unui fişet metalic.

– Am de gând să ies vie de aici, a anunţat ea. A dat peste o rolă de bandă adezivă. Bun, cred că va trebui să mă mulţumesc cu asta.

– Nu-mi place deloc să-i las pe ceilalţi în subsol.

– Până la următoarele alegeri ai timp s-o dai cotită. Dacă aş putea să-i salvez, aş face-o. Bernie este ofiţerul cu rangul cel mai înalt, aşa că e nevoit să rămână. Iar ceilalţi sunt diplomaţi. Vor prefera să fie luaţi ostatici decât să opună rezistenţă.

O cărămidă a lovit obloanele trase. Stella n-a tresărit, doar a ridicat privirea. S-a târât până la femeia care continua să verse şi a bătut-o uşor pe

spate pentru a o liniști, în timp ce îi trăgea voalul gri subțire de pe cap. A continuat să-i vorbească lui Rack.

– Dacă vrei să vii cu mine, caută-ți ceva de îmbrăcat. Sunt sigură că vei găsi niște donatori printre cei care orbecăie pe aici.

A tușit. Fumul și gazul lacrimogen începuseră să urce la etaj.

– Încuie ușa după tine. Și nu uita să iei o pușcă Enfield. O să ne prindă bine.

Stella a legat-o pe pakistaneză și și-a tras pe cap *jilbab*[1]-ul, începându-și transformarea într-o modestă femeie musulmană. Brațele îi ieșeau cu vreo zece centimetri din mâneci, iar tivul se oprea între genunchi și glezne, la o lungime scandaloasă pe care avea să încerce s-o mascheze mergând aplecată. Și-a legat voalul în jurul feței, nelăsând nici un fir de păr nedescoperit.

Se pregătea să iasă, când Rack s-a întors ținând în brațe un morman de haine albe și o pușcă veche, pe care le-a azvârlit pe un birou.

– Să sperăm că una din pijamalele astea pakistaneze o să-mi vină bine.

– Ești singur?

– Da, nu-mi place să iau ostatici, nu fac decât să te încurce. Și-a vârât mâna într-o mânecă.

Cusăturile au cedat. A luat cealaltă haină și abia a reușit să-și bage mâinile mari ca niște lopeți prin deschizătura îngustă.

– Fir-ar să fie! Mai bine rămâneam jos, cu diplomații. Le-am lăsat armele și le-am spus să încuie ușa.

Stella știa că până și protestatarii cei mai înrăiți se codeau să dea foc clădirilor, dar s-a grăbit cât a putut. N-a rămas în biroul lui Thompson decât atât cât a fost nevoie ca să folosească trusa de machiaj CIA pentru a-și înnegri fața și a da cu vopsea pe părul blond al lui Rack și pe cicatricea lui lungă. Rack purta un fes din lână pe cap și o *kurta*[2] pe care o găsise în biroul lui Thompson, probabil pusă deoparte pentru vreun rendez-vous misterios. Dacă făceai abstracție de masca de gaze, părea într-adevăr un localnic, deși unul cam prea solid.

Stella a început să alerge pe cât de repede îi permitea *jilbab*-ul strâmt. Și-a pus masca pe figură și și-a ridicat poalele hainei, repezindu-se spre parter. În hol nu mai era nici picior de intrus, în schimb în aer pluteau gazul lacrimogen și fumul. Hotărâseră să nu iasă pe ușă, dând astfel posibilitate insurgenților să pătrundă în clădire. Trebuiau să găsească locul prin care ei se strecuraseră în ambasadă.

S-a furișat într-un birou. Ferestrele erau parțial sparte dar grilajul rămăsese intact. A traversat coridorul și a intrat într-o altă cameră, în diagonală față de

[1] Veșmântul cu care femeile musulmane își acoperă trupul (n. tr.).

[2] Cămașă tradițională, lungă până la genunchi, purtată deopotrivă de femei și de bărbați, în India, Pakistan, Banglagesh, Afganistan și Sri Lanka, de obicei peste pijama, șalvari sau pantaloni strâmți (n. tr.).

cea din care tocmai ieşise. A cercetat podeaua pentru a vedea dacă modelul de linoleum cu steluţe nu era altul, atentă să nu se mişte de-a lungul aceleiaşi linii, înaintând mereu uşor oblic.

Rack i-a făcut semn că găsise gaura de şoarece. I-a răspuns printr-un gest scurt să-i acorde câteva clipe. Bărbatul s-a făcut nevăzut în sala de mese.

Era timpul să adauge o ultimă tuşă costumului pe care îl purta: o maşină de scris. Într-o ţară în care majoritatea oamenilor erau nevoiţi să plătească scribi pentru a le scrie documentele, va fi invidiată de toţi ceilalţi jefuitori.

A păşit într-o cameră şi a încremenit. Doi bărbaţi zăceau nemişcaţi pe podea. Unul era îmbrăcat doar în lenjerie de corp. Celălalt avea capul răsucit spre stânga, într-un mod nefiresc. Nu e deloc uşor să rupi gâtul unui om. *Congresmanul ăsta ştie ce face – asta dacă este cine se pretinde a fi.*

A înşfăcat o maşină de scris IBM Selectric. Şi-a ridicat *jilbab*-ul şi a păşit peste cele două cadavre. S-a cutremurat.

Holul era în continuare gol, şi uşa pe care intrase Rack, închisă. A pus mâna pe clanţă, apoi s-a oprit. În loc să intre direct, aşa cum ar fi fost de aşteptat, s-a strecurat în bucătărie şi s-a furişat spre un loc din care putea să-l zărească pe Rack. Bărbatul stătea ghemuit în spatele unei tejghele şi privea mulţimea adunată afară. Stella s-a târât înăuntru, ferindu-se să fie văzută de protestatari. Rack i-a făcut semn cu mâna.

Sala de mese nu era la fel de înceţoşată ca holul, dar gazul şi fumul care pluteau îngreunau respiraţia. Stella şi-a dus mâna la mască, cu aerul temător al unui om gata să se arunce într-un lac îngheţat. A numărat până la trei şi şi-a smuls masca de pe figură. Corpul s-a revoltat şi a tras aer în piept. A tuşit. A rezistat tentaţiei de a închide ochii. Vor ieşi pe fereastră ca nişte oameni care înfruntaseră fumul într-o clădire în flăcări.

S-a ridicat pe vârfuri şi i-a şoptit lui Rack la ureche:

– Dacă se apropie cineva de noi, uite ce trebuie să facem...

– Mai întâi doamnele, a şuşotit Rack la rândul lui, când au ajuns în faţa ferestrei.

Stella i-a dat maşina de scris. A vrut să-şi ridice poalele *jilbab*-ului pentru a nu se împiedica, dar s-a răzgândit: nu aşa se comportă o femeie musulmană. Mulţimea care împresurase ambasada se ţinea precaută la distanţă, şi mii de ochi urmăreau tentativa lor de evadare din clădire.

Tocul ferestrei era rupt şi bucăţi de geam ieşeau din ramă. Stella a îndepărtat cioburile. S-a cocoţat pe pervaz şi a sărit jos cu picioarele strânse.

Şi-a ridicat mâinile pentru a lua maşina de scris dată de Rack peste pervaz. Bărbatul a sărit şi el. S-a scuturat, fudul, cu puşca pe umăr şi pantalonii traşi în sus. Stella s-a cocârjat, dar *jilbab*-ul era cu câţiva centimetri prea scurt. Erau singurul punct de atracţie pentru mulţimea aflată la cincisprezece metri de ei.

Erau prea expuşi.

– Se vor da de gol. N-or să reuşească.

L-a tras pe Rack de manşeta pijamalei.

Deodată, bărbatul şi-a aruncat capul pe spate şi a strigat din toţi rărunchii: *Allahu Akbar!*

Şi-a ridicat puşca Enfield în aer şi a tras un foc.

– *Allahu Akbar!* s-a auzit vocea lui bubuitoare.

Stella şi-a ţinut răsuflarea.

Rack şi-a descărcat gloanţele în aer, apoi a început să fluture puşca pe deasupra capului.

– *Allahu Akbar! Allah e mare!*

Mulţimea a izbucnit în urale. Au răsunat alte împuşcături de bucurie. În timp ce se amestecau cu masele, pierzându-se în anonimat, Stella a strigat şi ea, cât de tare a putut:

– *Allahu Akbar!*

Şi, de această dată, chiar credea în vorbele pe care le rostea.

Robert Liparulo

ÎN PRIMUL THRILLER al lui Robert Liparulo, *Sosea odată un călăreţ*, cei doi protagonişti – agenţii FBI Brady Moore şi Alicia Wagner – erau ajutaţi să scape dintr-o situaţie extrem de neplăcută de poliţistul şi lunetistul Byron Stone. Liparulo l-a conceput ca pe un individ irascibil, recunoscut atât pentru reticenţa, cât şi pentru priceperea sa în mânuirea armelor. În cele din urmă, considerente legate de ritmul acţiunii au dejucat planurile lui Liparulo, şi autorul (ca şi primii cititori) s-a văzut privat de posibilitatea de a-şi dezvolta un sentiment de afecţiune faţă de acest personaj, scenele sale fiind în întregime scoase din carte.

Evident, Byron n-a fost deloc încântat. A rămas undeva, ascuns în străfundurile minţii lui Liparulo, revenind obsesiv cu aceeaşi întrebare: De ce sunt mereu atât de supărat? Cum am devenit un expert în arme? Care e povestea mea? După o vreme, Liparulo a început să-şi noteze răspunsurile, creionând viaţa lui Byron în notiţe, ciorne şi fragmente care vor fi incluse, în final, în trei romane, încă neterminate: *Retragerea, Recunoaşterea* şi *Revenirea*.

Byron este un produs al sufletului lui Liparulo, dar şi o combinaţie între mai multe cunoştinţe ale autorului, printre care un lunetist SWAT şi un altul de la FBI (imaginaţi-vă disputele lor). Cei doi au în comun atitudinea *macho,* calmă, aproape impenetrabilă, dar şi un spirit agitat, însă într-un mod foarte subtil. Faptul că iau vieţi i-a făcut să respecte cu atât mai mult viaţa. Nu ucid decât pentru a salva alte vieţi sau o viaţă mai nevinovată. Această credinţă îi ajută însă, pe de altă parte, să apese pe trăgaci. Băieţi buni sau răi, o viaţă este tot o viaţă. Daţi aşadar uitării legendele despre duritatea lunetiştilor, sufletele lor tânjesc după fiecare dintre cei pe care i-au ucis.

Conştiinţa profesiei pe care o practică, aflată într-un conflict dureros cu omenia sa – iată dilema explorată de Liparulo prin intermediul lui Byron. *Zona de tragere* nu răspunde tuturor întrebărilor lui Byron, dar ne permite să aruncăm o privire asupra luptei morale duse de poliţistul lunetist.

ZONA DE TRAGERE

FAŢA TRANSPIRATĂ, CU BARBA NERASĂ, tremura în spatele liniilor de ţintă ale lunetei. Ochii suspectului se mişcau fără încetare; spre copiii care plângeau într-un colţ; spre uşa apartamentului, proptită cu un scaun

pentru că spărsese încuietoarea când o dăduse de perete; spre fereastra de unde părea că se aşteaptă să se ivească feţele unor posibili salvatori. Chiar dacă se afla la etajul cinci şi nu exista nici o ieşire de incendiu.

Da, amice, n-ai decât să te uiţi, se gândi lunetistul. *Cu atât mai uşor să te ţin în bătaia armei.*

Ticălosul care îşi flutura acum arma nu se mulţumise să stârnească mânia echipei SWAT din oraş; îl adusese pe Byron Stone în situaţia de a-l ţinti. Dacă ar fi fost întrebaţi, majoritatea oamenilor de pe stradă i-ar fi sugerat infractorului să sară pe fereastră şi să termine odată cu tot circul.

Byron era la fel de obişnuit cu armele pe cât e un contabil cu creioanele mecanice. Începând din ziua când împlinise opt ani şi primise în dar pistolul de calibrul 22 mm al bunicului, ca să tragă în cutii de conserve, marmote (şi pisici rătăcite, atunci când nu se uita nimeni), trecând prin centrul de pregătire al marinei militare, lunile de instrucţie la grăniceri, şcoala de lunetişti şi academia de poliţie, probabil că nu trecuse niciodată mai mult de o săptămână fără să folosească o armă. Îi era mai uşor să manevreze pistolul decât să respire.

În acest moment, se afla poziţionat de cealaltă parte a străzii, la un etaj deasupra apartamentului luat cu asalt. Îl putea vedea pe nenorocitul jegos, şi foarte probabil beat, încolăcindu-şi braţul gros în jurul gâtului unei femei şi împingând-o în faţa lui, pe post de scut uman. În cealaltă mână avea un pistol pe care îl îndrepta ba spre tâmpla femeii, ba spre copii. Lunetistul şi-a rotit arma spre fereastra alăturată. Copiii erau în continuare acolo. Un băiat nu mai mare de trei ani. Şi o fată de vreo unsprezece, vârsta fiului său. Ambii copii erau înspăimântaţi.

Şi-a aţintit din nou puşca asupra bărbatului care îi ameninţa şi s-a concentrat. Femeia încetase să se mai zbată. Atârna ca o păpuşă în strânsoarea individului. Nu se zărea nici fir de sânge şi nu auzise împuşcături. E posibil s-o fi strangulat? Să-i fi rupt gâtul? Femeia şi-a ridicat mâna pentru a atinge braţul bărbatului şi Byron s-a liniştit puţin. Fie înţelesese inutilitatea luptei, fie era prea obosită să continue. Acum, bloca numai parţial faţa bărbatului şi nu-şi mai smucea capul în toate direcţiile, o poziţie deloc convenabilă pentru un lunetist.

L-a văzut pe ticălos împingând-o dintr-o parte în alta şi fluturându-şi între timp arma ca pe o baghetă de dirijor. Părea să fie un revolver de 38 mm, cu ţeava tăiată, distracţia favorită de weekend, o armă ieftină, dar cât se poate de letală.

Scena privită prin sistemul optic al lunetei era aidoma unui film mut. Orice reţea de televiziune ar fi întrerupt transmisiunea în direct. Jocul actorilor era melodramatic, iar intriga inexistentă. Byron nu ştia de fapt nimic despre această poveste. Era o ceartă între îndrăgostiţi, care degenerase? O afacere cu droguri care mersese prost? Poate că individul alesese uşa din pură întâmplare: unii oameni îşi întâlnesc sufletul pereche datorită hazardului; femeia şi copiii săi se întâlniseră cu diavolul. Indiferent ce vânt neprielnic îl adusese pe bărbat în apartament, astfel de situaţii îi puneau în mişcare şi pe cei ca Byron, care îşi făcuseră un scop în viaţă din a-i împiedica pe ticăloşi să-i rănească pe cei nevinovaţi.

Byron a observat că femeia purta o uniformă de chelneriţă, albastru-deschis cu margini albe. Un ecuson stătea atârnat pe piept, în partea stângă, dar n-a putut citi numele din cauza smuciturilor. Brusc, s-a simţit cuprins de un sentiment de milă faţă de acea femeie. Doi copii. O fundătură. O gaură nenorocită, cu o singură cameră, în care „bucătăria" se reducea la câteva aparate, şi un blat de masă de-a lungul unui perete din living; desluşea plăcile de ceramică roz, o sacoşă din plastic plină cu ceva, care zăcea ca o burtă fără intestine, o pungă de pâine, deschisă. Şi acum asta.

A desenat un cerc imaginar pe fruntea bărbatului. Voia o împuşcătură curată, care să împiedice până şi spasmele morţii şi apăsarea accidentală pe trăgaci, care ar putea face o altă victimă. Pentru asta, trebuia să secţioneze conexiunea, de numai doi centimetri şi jumătate lăţime şi situată în partea din spate a craniului, cu sistemul nervos central – la un obiectiv care se mişca frenetic. Între gura ţevii armei şi ţintă erau o sută de metri de vânt puternic şi un ochi de geam. Dacă glonţul va trece pe lângă capul ostaticei spre punctul ales drept ţintă, o ultimă baricadă de dinţi şi oase va încerca să îl împiedice să pătrundă în trunchiul cerebral, atât de vital pentru siguranţa ostaticei.

„Floare la ureche", şi-a spus Byron, în timp ce poziţiona liniile de ţintă pe philtrumul bărbatului, adâncitura dintre nas şi buza superioară.

Inima îi bătea foarte tare în piept, şi capul bărbatului tremura prin dispozitivul optic. Ştia că spasmul, imperceptibil pentru toţi ceilalţi în afară de el, nu era un tic nervos de genul celor care pun capăt deopotrivă unei cariere de chirurg sau de lunetist. Era ceva care venea adânc dinlăuntrul său, din acea brumă de conştiinţă care îi spunea că obiectul din faţa ochilor săi era o persoană în carne şi oase.

Scalpul a început să-l mănânce din cauza transpiraţiei. Banda antiperspirantă aplicată în interior, de jur împrejurul şepcii, oprea căderea picăturilor de sudoare în ochi. A închis ochii. Doar pentru o secundă, apoi două. Vederea a revenit... şi, odată cu ea, capul bărbatului. Stomacul i s-a strâns ghem.

Scârţâitul lemnului i-a reamintit că nu era singur. Observatorul – al doilea membru al oricărei echipe de poliţişti lunetişti – era aşezat pe un scaun în spatele lui şi urmărea scena printr-un binoclu puternic. În mod normal, observatorul era acela care oferea periodic lunetistului informaţii despre viteza şi direcţia vântului, mişcările echipei SWAT, poziţia ostaticilor. În cazul de faţă, sarcina sa ar fi fost confirmarea locului în care se aflau copiii, astfel încât atenţia coechipierului să poată fi îndreptată exclusiv asupra ţintei. Numai că observatorul lui era altfel. De aproape trei ore, de când se aflau pe poziţie, nu scosese nici un cuvânt.

Trei ore. Uneori, o operaţiune dura câteva minute.

De cele mai multe ori se transforma însă într-un joc al aşteptării.

Byron fusese informat pe scurt asupra situaţiei, alesese clădirea şi, după ce respinsese alte trei locaţii, se hotărâse asupra acestei camere abandonate. Un miros de putreziciune plutea încă în aer, dar se obişnuise cu el. Îndepărtase cu grijă geamul, pentru că orice geam ridicat putea trezi suspiciuni şi, oricum, diminua

acurateţea loviturii. Atârnase o cârpă în chip de perdea după care să se ascundă, fără a afecta în nici un fel precizia cu care luase obiectivul la ţintă.

Dintr-o uşă şi două scaune făcuse un piedestal pe care să se întindă. Perspectiva şi stabilitatea erau astfel asigurate.

În tot acest răstimp, observatorul privise totul în linişte. Ceea ce nu-l deranjase pe Byron; prefera să pună lucrurile la punct de unul singur.

În primele două ore, aşteptase semnalul: cuvântul *roşu* pentru retragere, *verde* pentru tragere. Cu circa cincizeci de minute în urmă primise acceptul de a continua. Aparent, ticălosul avea un trecut marcat de violenţe. Mai devreme în cursul acelei zile, înainte de a-i lua ostatici pe femeie şi pe cei doi copii, îl înjunghiase pe fostul său patron cu o şurubelniţă. Undeva, cineva, probabil şeful unei unităţi tactice, adunase informaţii despre el de la echipe de lunetişti, detectivi de poliţie, un psiholog, un negociator specializat în crize cu ostatici. Şi hotărâse că materialul era suficient pentru a semna condamnarea la moarte a individului.

Byron nu era la fel de sigur. Împotriva oricărei logici dictate de meserie, nu uita niciodată că ţintele erau şi ei oameni, bărbaţi (de obicei) care fuseseră cândva nişte băieţi plini de speranţe, care se minunaseră de lumea în care trăiau, iubiseră şi fuseseră iubiţi, şi care, la un moment sau altul al vieţii, o luaseră pe căi greşite. Dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat o rezolvare paşnică. Dar decizia nu îi aparţinea. Era în mâinile celui aflat de cealaltă parte a lunetei. Dacă avea să continue să-i ameninţe pe ostatici, dacă va face şi cel mai mic gest prin care să le pună vieţile în pericol, sarcina lui Byron era să îl elimine.

Aşa încât, de trei ore, stătea pe poziţie, pregătit şi vigilent.

– Trage odată, omule, îi şopti nerăbdător observatorul. Ai primit undă verde.

Byron s-a făcut că nu-l aude.

A privit prin lunetă. Bărbatul se întorsese pe jumătate cu spatele la fereastră şi părea că ţipă spre uşă. Byron a ajustat liniile de ţintă într-un punct situat chiar deasupra urechii, unde se afla nervul motor lateral, alt loc care, odată atins, provoacă instantaneu moartea. Şi-a potrivit şi mai bine patul armei în scobitura umărului. Ajustase deja compensarea la distanţa şi diferenţa de nivel. Vântul era o problemă. Se înteţise şi bătea în rafale, ca într-un defileu. Văzuse o zdreanţă dusă de vânt şi stând agăţată pe un cablu telefonic. După cum flutura, îşi putea face o idee despre viteza vântului. O putea ţine sub observaţie fără să-şi mişte capul de la telescop, doar deschizând celălalt ochi. În momentul tragerii, avea să ajusteze liniile de ţintă uşor spre stângă, o metodă de compensare, numită Kentucky Windage.

Infractorul s-a întors brusc şi a tras de două ori în uşa apartamentului. Negocierile nu decurgeau deloc bine. Byron şi-a păstrat cumpătul. A apăsat cu vârful degetului pe trăgaci. Ştia exact ce presiune să exercite la o greutate de tragere de 1,8 kilograme, şi momentul anume când percutorul va elibera glonţul. Şi-a mişcat buzele, rostind în gând o rugăciune.

Copleşit de un val de adrenalină, bărbatul a aruncat-o pe femeie la podea, sub fereastră. Gura ei s-a deschis într-un ţipăt pe care Byron nu putea să-l audă. Individul a ridicat revolverul spre ea.

Cârpa flutura acum la orizontală în bătaia vântului. Byron a ajustat liniile de ţintă. A tras aer în piept cât o răsuflare pe trei sferturi, şi-a ţinut respiraţia – şi a apăsat pe trăgaci. Puşca a făcut poc! şi s-a lovit de umărul musculos, bine antrenat în acest scop. Nici măcar n-a simţit reculul. A încremenit în ceea ce trăgătorii de elită numesc „urmare": nici o mişcare timp de o secundă întreagă, pentru a împiedica demararea procedurii de după tragere, cu o miime de secundă înainte ca glonţul să părăsească ţeava şi să rateze astfel ţinta. A văzut impactul glonţului şi ţinta doborâtă. A introdus un nou cartuş în cameră, urmărind orice mişcare prin telescop.

– Lovitură directă în cap, a raportat observatorului.

Observatorul a răspuns:

– Suspect doborât.

Observatorul a ţipat în microfon, apoi şi-a scos din ureche microreceptorul, şi zumzetul unor voci a umplut încăperea.

Uşa apartamentului de vizavi a fost dată de perete. Înăuntru au pătruns mai mulţi bărbaţi şi femei. S-au strâns cu toţii în jurul trupului, unii îngenunchind pentru a examina rana, alţii arătând spre gaura perfect plasată sub nasul suspectului. O poliţistă cu părul tuns scurt a inspectat gaura de glonţ din fereastră. A privit în sus spre „ascunzătoarea" lui Byron. A zâmbit şi i-a făcut semn cu mâna. În spatele ei, un poliţist solid, cu mustaţă, a ridicat trupul, pentru ca Byron să-l vadă. Cineva a făcut semnul victoriei, cu degetul mare în sus.

A simţit fiori pe şira spinării şi a încercat să se adune.

După trei ore de speculaţii mentale pentru a face ţinta cât mai reală cu putinţă, era dificil să revii la imaginea a ceea ce era ea cu adevărat – un manechin animatronic folosit pentru instrucţie şi competiţii la cel mai înalt nivel.

Păpuşarii, poziţionaţi la distanţă sigură de ţintă, îi controlau mişcările. S-a uitat încă o dată prin telescop la cel care – chipurile – îi luase ostatici pe femeie şi pe copii. Pielea de latex părea destul de reală. Până şi ochii se rostogoliseră în sus, şi gura rămăsese deschisă. Nu diferea prea mult de cadavrele autentice pe care le văzuse la viaţa lui.

Poliţista târa afară manechinul femeie. Lunetistul a îndreptat telescopul spre cealaltă fereastră. Copiii erau pliaţi şi băgaţi la locul lor şi arătau acum ca nişte păpuşi de cârpă triste. Iluzia realităţii, atât de puternică în mintea lui Byron, începuse să se estompeze. Când a privit din nou, un fotograf încerca să surprindă în imagini rana din capul manechinului, în timp ce altcineva luase păpuşa la dans.

A lăsat arma din mâini. Ea s-a balansat pe suport şi a căzut pe sacul de nisip aşezat sub patul puştii. Încheieturile i-au trosnit, şi muşchii au protestat când lunetistul s-a rostogolit pe o parte pentru a-şi privi „observatorul" – de fapt tot un trăgător de elită, care se oferise să dea o mână de ajutor juriului întrecerii.

– Jack, am început să îmbătrânesc. Nu mai sunt la fel de bun, a spus Byron.

Jack a ocolit piedestalul şi a venit să-i întindă mâna.

– Omule, ai fost incredibil.

Vocea lui, adâncă şi lină, făcea ca vorbele rostite să pară adevărate. Şi-au strâns mâna. Pentru o clipă, Byron a crezut că Jack avea de gând să bată palma sau cine ştie ce altă tâmpenie de genul ăsta. Aşa se întâmplă când zbori capul cuiva. În schimb, Jack s-a întors pe călcâie şi s-a aşezat lângă el. A pescuit un pachet de ţigări din buzunarul de la piept şi a scos o ţigară. I-a întins pachetul lui Byron.

Byron privea în gol. Gândurile i se întorceau la glonţul pe care-l trăsese, la infractor, la ostatici. S-a rostogolit din nou pe burtă, spre telescop.

Întins lângă el, Jack a spus:

– Ai făcut o treabă de milioane, frate.

Un nor de fum alb l-a învăluit pe Byron.

– Idiotul ăla de Hanson a nimerit în ureche. Schumann, primadona care se poartă de parcă pârţurile lui n-ar puţi doar pentru că a ieşit pe primul loc la naţionale, şi de fapt toţi ceilalţi, îl dădeau pe el câştigător. Nenorocitul de el, a tras în ostatic.

A continuat să trăncănească, un vorbitor eliberat de jurământul de tăcere impus timp de trei ore, dar cuvintele sale deveniseră un zgomot de fundal în urechile lui Byron.

Păpuşile-copii îi aminteau de vremea când totul nu era o prefăcătorie, când nu era încă un ţintaş atât de bun, când infractorul mai avusese încă destulă forţă pentru a-şi descărca pistolul Glock.

Unul dintre copii şi-a smucit capul şi l-a privit drept în ochi. Inima i-a stat în loc.

Copilul a ieşit din raza lui vizuală. Byron a rotit telescopul şi a zărit un poliţist care îl târa de un picior afară din cameră.

A închis ochii şi a gemut în sinea lui. Va fi vreodată capabil să facă asta fără să se consume aşa de mult? Se îndoia.

– Amice!

Jack l-a lovit uşor cu cotul în şold. Byron s-a întors spre el.

– Amice, trebuie să... Hei, ce-i cu tine?

Byron şi-a apăsat un deget pe obraz. Era umed.

– O muscă sau aşa ceva mi-a intrat în ochi... şi fumul ăsta...

A dat din mâini, îndepărtând un fir de praf.

Jack l-a privit lung, suspicios. S-a sculat în picioare.

– Hai să ieşim de aici, omule. Să mergem să mâncăm ceva şi să bem o bere.

Byron a încuviinţat din cap şi s-a ridicat în genunchi. A privit prin cârpa agăţată de geam. Ferestrele care dădeau spre zona de tragere erau acum întunecate.

Steve Berry

ISTORIE, ACŢIUNE, SECRETE DE MULT PIERDUTE, intrigi complicate, diverse colţuri ale lumii – iată principalele ingrediente ale unui thriller marca Steve Berry. Subiectul romanului său de debut, *Camera de chihlimbar*, este o legendară comoară rusească, o încăpere în întregime lambrisată în chihlimbar, furată de naziști în 1941. În *Profeţia familiei Romanov,* Berry răspunde întrebării: Ce s-a întâmplat cu Nicolae al II-lea, ultimul ţar al Rusiei, cu soţia şi copiii lui (despre ale căror rămăşiţe pământeşti nu s-a ştiut nimic până de curând)? Acţiunea din *Al treilea secret* gravitează în jurul Bisericii Catolice, al unor viziuni ale Fecioarei Maria şi al unor mesaje divine şocante.

În cel de-al patrulea thriller, *Moştenirea templierilor*, Berry introduce un nou personaj, pe Cotton Malone, avocat şi agent secret care a lucrat mulţi ani pentru Departamentul de Justiţie din cadrul unităţii speciale Magellan. Decis să nu-şi mai asume riscuri, Malone se retrage, se mută în Copenhaga şi îşi deschide un anticariat. Din nefericire, necazurile nu îl ocolesc nici aici, iar *Moştenirea templierilor* este prima dintr-o serie de cărţi în care Malone şi celelalte personaje din jurul său îl poartă pe cititor prin aventuri incredibile. Din aceeaşi serie mai fac parte romanele *Conexiunea Alexandria* şi *Trădare la Veneţia. Dă-i Diavolului ce i se cuvine* este o povestire de pe vremea când Malone încă activa în Unitatea Magellan.

O altă istorie singulară, cu consecinţe zguduitoare.

Tipică pentru Cotton Malone.

DĂ-I DIAVOLULUI CE I SE CUVINE

COTTON MALONE STĂTEA PE BALCON şi privea liniştit cărţile care ardeau.

Lângă el se afla Iosif Sharma, preşedintele unei mici naţiuni din Asia Centrală, situată între Afganistan, China şi mai multe alte ţări duşmane ale Americii. Tocmai din acest motiv, Washingtonul închisese de ani de zile ochii la excesele lui Sharma, inclusiv la planul său îndrăzneţ de a da foc aproape tuturor cărţilor din ţară.

– Le strângem de o lună. Oamenii ni le-au dus din toate oraşele şi satele.

Sharma vorbea o combinaţie de rusă şi arabă specifică zonei.

– În noaptea asta vom avea focuri în toate colţurile ţării. Ca să scăpăm de orice influenţă occidentală.

– Aproape m-ai convins că tu chiar crezi în toată tâmpenia asta, a răspuns Malone, fără să-şi ia ochii de la spectacolul ce se derula în faţa ochilor săi.

– După ziua de mâine, posesia oricărei cărţi, cu excepţia Coranului, se va pedepsi cu închisoarea. Şi poporul meu e foarte supus.

Malone a continuat să-i urmărească pe oamenii înfofoliţi în paltoane şi jachete, care îşi croiau drum pe pietricele alunecoase pentru a arunca alte şi alte cărţi în flăcări. Zăngănitul fluierelor şi tamburinelor făcea ca spectacolul să pară şi mai ireal.

– Mai mult ca orice, obedienţa asta nebună explică situaţia dificilă în care vă aflaţi, a comentat el. Lumea vă consideră un al doilea Afganistan, şi ştii foarte bine ce s-a întâmplat acolo.

– Din fericire pentru mine şi pentru ţara mea, tu ştii că nu-i adevărat.

Malone a zâmbit.

– Mai degrabă din fericire pentru tine.

Malone fusese mai întâi comandant de navă, apoi avocat, şi acum lucra ca agent operativ într-o unitate specială sub acoperire, numită Magellan, în cadrul Departamentului de Justiţie. Era formată din doisprezece agenţi special antrenaţi, toţi avocaţi de profesie, conduşi de o doamnă foarte dură, Stephanie Nelle. Pentru majoritatea observatorilor, Nelle părea o bunicuţă, dar, pe dinăuntru, poseda tăria de caracter a unui centurion roman. Atunci când fusese repartizat la unitate, Malone crezuse că va avea de îndeplinit sarcini limitate şi neinteresante. Dar asta se întâmplase cu zece ani în urmă, şi ultimul deceniu nu fusese deloc plictisitor pentru el. Iar ceea ce se petrecea în această seară era un exemplu cât se poate de bun. Iată-l stând în balconul unui palat prezidenţial, alături de un despot îmbrăcat în uniformă, în timp ce un foc imens, înteţit de cărţi, ardea mai jos, iar, cu fiecare suflare, aerul rece şi arid se contopea cu mirosul de fum şi de tristeţe.

– Spune-i guvernului tău că fac tot ce pot pentru a supravieţui. Că această ţară este musulmană, iar poporul meu are nevoie de un lider puternic, zise preşedintele, arătând spre scena de sub balcon. Ai impresia că ard cărţile pentru că le-am ordonat eu? Te înşeli. O fac pentru că aşa vor.

Malone nu era un străin în această ţară. Mai lucrase de două ori aici, şi de fiecare data direct cu Sharma. Şi ajunsese să nutrească un anumit interes faţă de regiunea muntoasă, de peste 260 000 de kilometri pătraţi, cu patru milioane de locuitori, dintre care 8,5 la sută musulmani suniţi. Îi studiase istoria, bogata tradiţie culturală, cu rădăcini în Evul Mediu, şi îi aprecia scriitorii, poeţii şi compozitorii. Ieri fusese însă martorul îndurerat al distrugerii întregii arhive naţionale. O pierdere incalculabilă, dar Sharma respinsese prompt protestul formulat de Naţiunile Unite. Stomacul i s-a întors pe dos urmărind scena arderii cărţilor. Era ca şi cum s-ar fi despărţit de cineva drag. Bibliofil convins, iubea cărţile şi tot ce era legat de ele. Avea o bibliotecă impresionantă în casa lui din Atlanta.

Şi de multe ori, după terminarea unei misiuni, mai zăbovea în locul în care se afla, o zi sau două, pentru a cerceta librăriile şi anticariatele cu cărţi rare.

Dezgustat, şi-a întors privirea spre vestigiile pitoreşti ale unor moschei şi ale altor edificii care mărgineau piaţa. Ştia că multe datau din secolul al XIX-lea şi supravieţuiseră preluării controlului de către sovietici în 1922, revoltei musulmanilor din 1935, căderii comunismului în 1991 şi, un an mai târziu, revoluţiei islamice. Într-un final, l-a întrebat pe Sharma:

– De ce mă aflu aici?

– Ca să vezi ce se întâmplă.

Malone se îndoia. După părerea sa, aceasta era marea problemă în Asia Centrală. Aici, adevărul era o marfă subestimată.

– Şi ca să-ţi dau acest obiect.

Sharma s-a îndreptat spre o măsuţă de pe care a ridicat o carte. Era măiestrit ferecată în alamă şi excelent conservată. Malone a luat-o şi a studiat coperta. *Povestiri din Canterbury.*

– M-am gândit c-o să-ţi facă plăcere.

Sharma o cunoştea bine. Era una dintre cărţile sale preferate.

– După ziua de mâine, o să ajung la închisoare dacă o păstrez.

Sharma a zâmbit.

– Pentru tine vom face o excepţie. Ştiu cât de mult iubeşti cărţile. E o ediţie din secolul al XVII-lea, care a ajuns, nu se ştie cum, în arhivele noastre.

Malone a cântărit-o cu grijă în mână şi tocmai voia să o deschidă când Sharma l-a oprit.

– Nu aici. Mai târziu.

Malone l-a privit surprins.

– Mai e un dar. Înăuntru. Special pentru tine. Aşa că las-o pe mai târziu, când te întorci la hotel.

A renunţat să mai comenteze, ştia că n-avea nici un rost. A încuviinţat din cap, şi-a strecurat volumul subţire în buzunarul de la jachetă şi şi-a îndreptat din nou privirea asupra focului.

* * *

Malone a revenit în camera de hotel. Focul încă mai ardea cu toată puterea, la două ore după ce fusese pus, când părăsise balconul împreună cu Sharma. A încuiat uşa şi şi-a scos jacheta. Pielea maro mirosea a fum.

S-a aşezat pe pat şi a studiat cartea. A doua ediţie Speght, datată 1602. Îngrijită de Milton, Pepys, Dryden şi Pope. Putea valora în jur de zece mii de dolari americani, asta dacă s-ar fi găsit vreodată un astfel de exemplar.

El ţinea unul în mână.

Dăruit de Iosif Sharma.

A deschis cartea cu file îngălbenite şi, pe la mijlocul ei, a găsit o foiţă de hârtie. A scos-o şi a citit textul scris de o mână de femeie.

În munţi, spre nord, vizitează ruinele de la Rampur. Să ajungi mâine la miezul zilei. Cineva vrea să-ţi vorbească în particular.

Sharma îşi dăduse multă osteneală ca să facă să-i parvină acel mesaj. Din câte se părea, voia ca Malone să ajungă la Rampur – acesta şi fusese motivul pentru care îl invitase în ţară –, dar se ferise să-şi lase amprentele pe bilet.

Tipic pentru Sharma. Omul era un prieten al Statelor Unite, dar nimeni, cu excepţia câtorva apropiaţi, verificaţi şi răsverificaţi de serviciile de securitate, nu cunoştea acest lucru. Pentru restul lumii, Iosif Sharma era conducătorul despotic al unei naţiuni minore. Şi totuşi, de ani de zile furniza Occidentului informaţii secrete, dintre cele mai valoroase, referitoare la Asia Centrală. Dispunea de o reţea de spionaj excelentă şi primea în schimbul serviciilor sale dreptul de a-şi conduce ţara aşa cum credea de cuviinţă. Evident, eforturile sale de a produce tulburări în rândurile statelor vecine, mult mai mari şi mai puternice, erau protejate de o oarecare doză de noroc – nici una dintre aceste ţări nu se sinchisea de acţiunile sale.

Şi acum, asta.

Oare ce punea Sharma la cale?

Malone s-a trezit devreme şi s-a pregătit pentru călătoria spre nord. A luat o maşină de la ambasada americană şi o hartă rutieră, pe care a descoperit că Rampur se afla cam la două ore distanţă, dincolo de unii dintre cei mai înalţi munţi din ţară. Şoseaua care pornea din capitală străbătea terenul alpin, şerpuind prin defilee înguste, acoperite şi acum, în august, de zăpadă. Grotele sfredeleau multe dintre prăpăstii.

A condus fără să se grăbească, atent mereu să nu fie urmărit. A traversat văi adânci, cu sate compacte, în care a remarcat mormanele de cărţi care ardeau mocnit, mărturie a carnagiului din noaptea precedentă.

A ajuns, în cele din urmă, la Rampur.

Ceva mai devreme, la ambasadă, aflase că mai întâi bactrienii, în secolul I, arabii în secolul al VII-lea, turcii în secolul al X-lea şi apoi mongolii, afganii, ruşii şi sovieticii revendicaseră, pe rând, teritoriul. Însuşi Alexandru cel Mare asediase zidurile cetăţii. În prezent, dealurile, munţii şi văile împădurite din împrejurimi aparţineau statului, şi un indicator îl avertizase, cu câţiva kilometri înainte, să nu zăbovească în zonă. Un alt indicator, postat chiar pe pietrişul din faţă, interzicea în mod explicit intrarea la ruine. Fusese însă invitat, aşa că a păşit în aerul rarefiat şi proaspăt, aranjându-şi pistolul Glock primit de la Unitate într-un toc prins de umăr, pe sub jachetă. Ştia că porcii mistreţi, urşii bruni şi leoparzii de zăpadă bântuiau în munţi. Era însă mai îngrijorat de prădătorii pe două picioare, de genul celor care mânuiau arme automate.

O cărare cu prundiş şerpuia în sus, iar pentru a o parcurge era nevoie de mersul apăsat al unui om obişnuit cu muntele şi de un cap bine înfipt pe umeri. În depărtare s-a auzit bubuitul unui tunet, şi Malone s-a oprit o clipă pentru a-şi trage răsuflarea şi a admira culmile acoperite de zăpadă care se întrevedeau la orizont.

Un nou indicator delimita situl arheologic şi interzicea accesul. Dincolo de el, blocuri de calcar, cele mai multe aparţinând cândva unor turnuri şi ziduri, zăceau grămadă unele peste altele. Pâlcuri de tufişuri pline de spini creşteau printre pietrele mâncate de vreme, iar irişii de vară şi florile-de-colţ aduceau o pată de culoare. Nici urmă de explorare arheologică recentă. De fapt, locul pustiu, străjuit de stânci, părea de mult abandonat.

Malone şi-a privit ceasul.

11:57 a.m.

– Mister Malone! s-a auzit o voce masculină.

S-a oprit din mers şi şi-a pipăit pistolul Glock ascuns în haină.

– Mi s-a spus că vorbiţi această limbă, a continuat bărbatul în arabă.

– Aşa e.

– Mi s-a mai spus că sunteţi un om de încredere.

Malone ştia cât de importantă era onoarea în cultura din Asia Centrală, chiar dacă occidentalii considerau că era mult prea des invocată în scopuri greşite.

– Încerc să fiu.

Un bărbat a apărut în faţa sa, cam la şase metri distanţă. Era înalt de aproape doi metri şi avea tenul măsliniu. Trupul său lung şi slab era acoperit cu un veşmânt alb, larg şi ponosit. Riduri adânci şi drepte, de parcă ar fi fost trase cu rigla, îi brăzdau fruntea şi avea părul şi barba de un gri-argintiu, neîngrijite. Un turban negru îi înfăşura capul şi şontâcăia sprijinindu-se într-un băţ lung.

Malone şi-a aţintit pistolul asupra lui.

Îi cunoştea numele întreg. Usamah bin Muhammad bin Awad bin Laden. Dar în Occident i se spunea pe scurt Osama bin Laden. Ce scria în bileţelul de la Sharma? *Cineva vrea să vă vorbească. Mda, şi încă cine!*

– Vă asigur, domnule Malone, că nu intenţionez să vă fac nici un rău.

Malone se gândea însă mai degrabă la posibilii însoţitori.

– Şi că am venit aici singur.

Arma îi rămăsese aţintită asupra bărbatului.

– Îmi pare rău, dar nu pot să vă cred.

Bin Laden a ridicat din umeri.

– Credeţi ce vreţi. Eu sunt cel care a solicitat această întâlnire şi am venit singur, aşa cum v-am cerut şi dumneavoastră să faceţi.

Malone a decis că, dacă urmăreau să-l ucidă, ar fi fost deja mort. Şi-a coborât pistolul.

– De ce m-aţi chemat aici?

– Vreau să mă predau.

Să-l fi înşelat urechile? Toată armata Statelor Unite îl căuta pe fugarul care se afla acum în faţa sa. Ultima oară auzise de o recompensă de douăzeci şi cinci de milioane de dolari. Şi bin Laden voia acum, pur şi simplu, să se predea.

– De ce aţi face aşa ceva?

– Pentru că m-am săturat să mă tot ascund.

– Da, şi de când ziceaţi că v-aţi săturat?

Bin Laden a schiţat un zâmbet.

– Am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră. Suntem de vârste apropiate. Eu am patruzeci şi nouă de ani, şi dumneavoastră cu cinci ani mai puţin. Spuneţi-mi, n-aţi vrut niciodată să renunţaţi la ceea ce faceţi?

Astfel de gânduri îi treceau de fapt prin minte tot mai des în ultima vreme, dar nu era cazul să le discute cu un ucigaş.

– Ce doriţi?

Bin Laden a înaintat şchiopătând spre un bloc de calcar şi s-a aşezat. Malone s-a tras mai aproape, dar a rămas, precaut, la o oarecare distanţă.

– Armata voastră. Preşedintele. Toţi vor să mă vadă mort. Vor să umple ziarele cu fotografii ale cadavrului meu. Ceea ce n-ar fi prea rău. Eu mi-aş găsi liniştea, iar adepţii mei şi-ar asuma sarcina de a-mi răzbuna moartea. Aşa că aş continua să le fiu conducător chiar şi dincolo de mormânt. O soartă deloc rea. Sunt însă unii care au alte planuri. Aceşti *alţii* se opun sfârşitului meu glorios.

Lui Malone nici că-i păsa.

– Ei mă vor mort, dar fără ca nimeni să afle. De fapt, vor să mă păstreze viu chiar şi după moarte. Vedeţi dumneavoastră, existenţa mea continuă, chiar şi numai la nivel de percepţie, valorează pentru ei mai mult decât moartea mea publică.

Malone citise rapoarte care menţionau talentul oratoric al lui bin Laden şi şi-a propus să-l asculte cu atenţie – la urma urmei, discuţiile în contradictoriu cu diavolul n-au dus niciodată nicăieri.

– Vreau să încetez cu viaţa aceasta de fugar. Vreau să mă luaţi prizonier. Voi fi judecat în cadrul unui proces. Aşa e legea în ţara dumneavostră. Astfel, voi beneficia de o tribună de la care să-mi fac cunoscut crezul. Şi, mai important decât atât, adepţii mei vor şti că sunt în viaţă. Iar când, în cele din urmă, mă veţi executa, vor şti că am murit. Aşa că voi ieşi învingător.

– E posibil să nu vă executăm.

– Da, dar *ceilalţi* o vor face cu siguranţă.

Malone s-a scuturat, ca pentru a-şi scoate din urechi veninul picurat de bin Laden.

– Spuneţi-mi, Sharma ştie că sunteţi aici?

Bin Laden a încuviinţat din cap.

– Ruinele acestea sunt un refugiu minunat. Nimănui nu i-a trecut prin cap să mă caute în această ţară. Sharma este prietenul *vostru*. Aveţi încredere în el, dar vă feriţi ca lumea să afle. Aşa că aici mi-am găsit ascunzătoarea perfectă. Acum, cu binecuvântarea mea, Sharma vă oferă capul meu. Dar nu vrea să-şi asume nici un merit. Dumneavoastră m-aţi găsit şi m-aţi capturat. Aşa trebuie să fie. Am trimis mulţi martiri la moarte pentru cauza noastră...

– Şi se presupune că ar trebui să fiu impresionat?

Bin Laden a continuat să vorbească, aparent nederanjat de întrerupere.

– Priviţi în jurul dumneavoastră, domnule Malone. În vechime, aici au avut

loc bătălii. Majoritatea cu arcuri, săbii sau pietre. Şi tradiţia spune că, după luptă, războinicii aduceau capetele duşmanilor ucişi în faţa conducătorilor pentru a primi o răsplată. Cu cât strângeai mai multe capete, cu atât onoarea era mai mare.

– Sunteţi cel mai în măsură să ştiţi asta.

Faţa încruntată a lui bin Laden s-a topit într-un zâmbet.

– Mi-au fost aduse multe capete. Acum, e rândul meu să ofer unul.

– Numai că vreţi să faceţi din acest gest un spectacol.

– Nici un conducător nu vrea să piară în obscuritate.

– De ce eu?

– Sharma m-a asigurat că sunteţi... un om bun.

Malone a simţit că îi vâjâie capul încercând să analizeze toate posibilităţile pentru a lua o decizie. Bin Laden a părut că îi citeşte gândurile.

– Aveţi de făcut anumite aranjamente. Înţeleg. Faceţi ce trebuie. Dar ţineţi minte un lucru. Mă voi preda dumneavoastră mâine, la prânz, aici. Numai şi numai dumneavoastră. Singur.

Malone şi-a ridicat pistolul.

– De ce nu acum?

– Aruncaţi o privire în jur, domnule Malone.

A scrutat ruinele. Şi a zărit pe stâncile de deasupra opt bărbaţi cu turbane pe cap şi puşti automate în mâini.

– Parcă aţi spus că aţi venit aici singur.

– Am minţit. Dar sunteţi încă în viaţă, ceea ce demonstrează că spun adevărul în privinţa intenţiei de a mă preda. Mâine, în acest loc, la miezul zilei. Veniţi singur.

Şi diavolul s-a făcut nevăzut.

* * *

Malone a revenit în capitală, la ambasadă, şi a luat imediat legătura cu Stephanie Nelle, la sediul Unităţii Magellan din Atlanta. I-a povestit tot ce se întâmplase, şi după şase ore a fost informat că a doua zi dimineaţă, în jurul orelor 7:00, o unitate specială a forţelor armate va intra pe ascuns în ţară, dinspre graniţa cu Afganistanul. N-avea de gând să-l captureze pe bin Laden de unul singur, după cum nici armata nu dorea să lipsească de la un astfel de eveniment. Aşa că a făcut, după cum se exprimase bin Laden, toate aranjamentele necesare.

Malone s-a întâlnit cu unitatea specială într-un loc prestabilit, pe şoseaua care pornea din capitală spre nord. Echipa era formată din şase soldaţi şi doi ofiţeri, toţi îmbrăcaţi în haine civile deloc bătătoare la ochi. Era condusă de colonelul Rick Cobb, un bărbat zvelt, cu păr blond-roşcat şi ochi verzi, adânciţi

în orbite. Malone le-a explicat ce dorea de la ei şi i-a lăsat pe marginea şoselei, continuându-şi drumul spre Rampur.

La orele 12:00 fix a ajuns la ruine. O mantie impenetrabilă de ceaţă învăluia prăpastia, acoperind stâncile de deasupra. A păşit prudent, aşteptând să vadă ce o să se întâmple.

Bin Laden s-a ivit la fel de brusc ca în ziua precedentă. Astăzi însă, Malone nu era dispus să stea la taclale.

– Sunteţi gata?

– După cum v-am promis.

Şi-a scos pistolul Glock.

– Nu veţi avea nevoie de el.

– Mă face să mă simt mai bine.

Prizonierul a ridicat din umeri.

– Atunci, aşa să fie.

– Prietenii dumneavoastră sunt şi ei aici?

– Numai până ce ne vor vedea plecaţi în siguranţă. Apoi se vor face nevăzuţi.

Le-a luat douăzeci de minute să coboare până la maşina lui Malone, din cauză că bin Laden mergea greu, sprijinindu-se într-un toiag. Înainte de a se urca, Malone l-a percheziţionat pe arab. Bin Laden părea să se fi aşteptat la asta şi n-a protestat.

Au părăsit Rampurul şi au pornit spre capitală. La jumătatea drumului, Malone a zărit aceleaşi hârburi pe care le lăsase pe marginea şoselei în urmă cu câteva ore. A încetinit în dreptul refugiului şi a parcat în spatele lor.

Portierele celor două maşini s-au deschis, şi membrii unităţii americane au ieşit.

– Prieteni de-ai dumneavoastră? a întrebat bin Laden liniştit.

– Paznicii dumneavoastră.

– Stabiliserăm că mă voi preda numai dumneavostră.

– Am minţit.

Malone a părăsit ţara în ziua următoare. Preşedintele Sharma n-a încercat să ia legătura cu el, şi nici nu se aşteptase să o facă. Anunţul că Osama bin Laden fusese prins va fi făcut la Casa Albă, şi armata americană va fi creditată cu marea victorie. Contrar, probabil, presupunerilor lui bin Laden, Malone nu-şi dorea, şi nici nu conta pe recunoaşterea publică a vreunor merite speciale.

Şi nici Sharma, ar fi pus mâna în foc.

Ambii îşi duseseră misiunile la bun sfârşit.

Au trecut două săptămâni şi nici un anunţ. Între timp, Malone a fost trimis în Germania, apoi în Bulgaria, Australia şi Norvegia. După alte două luni de tăcere, s-a decis să afle ce se întâmplă. Stephanie Nelle era şi ea la fel de curioasă şi a solicitat oficial informaţii.

– Cotton, tipii spun că nu ştiu despre ce e vorba, i-a spus ea la telefon, din sediul din Atlanta.

Malone se afla la Londra, între două avioane.

– Stephanie, l-am dus pe ticălos cu maşina. A stat lângă mine. L-am predat unui colonel de armată.

– Le-am comunicat numele ofiţerului. Rick Cobb. Există într-adevăr un colonel cu acest nume în forţele speciale, dar în ziua aceea era în permisie acasă, în Statele Unite. La mii de kilometri de tine. S-a verificat.

– Ai obţinut cumva descrierea lui?

Nelle i-a oferit-o şi nu se potrivea deloc cu imaginea celui care îl preluase pe bin Laden.

– Ce naiba se întâmplă? Ce fel de jocuri mai sunt şi astea?

– Şi de ce să le joace? Preşedintele ar fi în stare să-şi dea un testicul numai să-l aibă pe bin Laden în custodie.

Malone şi-a amintit cuvintele arabului. *Aceşti alţii se opun sfârşitului meu glorios.*

– Trebuie neapărat să iau legătura cu Sharma. O să te sun mai încolo.

A găsit un portal de internet într-un spaţiu amenajat special pentru afaceri, la terminalul internaţional al aeroportului. Şi-a conectat laptopul şi a trimis un e-mail, modul de comunicare preferat de Sharma. Ştia că preşedintele ura telefoanele – *incontrolabile* – şi scotea printuri la toate mesajele primite. A compus un text scurt.

DARUL MEU A DISPARUT.

Avionul nu urma să decoleze decât peste două ore, aşa că a stat şi a aşteptat. Surprinzător, răspunsul a sosit în mai puţin de zece minute.

DU-TE INAPOI LA RUINE.

Malone ştia că nu va obţine mai mult. În mod evident, Sharma se aşteptase să fie contactat. Era în drum spre casă, pentru o scurtă vacanţă de trei zile, înaintea următoarei misiuni.

Va renunţa la odihnă.

Când Malone şi-a parcat maşina la poalele dealurilor care urcau spre ruinele din Rampur, toamna se aşternuse peste munţii Pan. Temperatura scăzuse cu cel puţin patruzeci de grade faţă de zilele din urmă cu trei luni, şi zăpada se aşternuse în straturi groase pe culmile din jur.

Şi-a scos din hanorac pistolul Glock. Nu ştia la ce să se aştepte, dar n-avea altceva mai bun de făcut decât să urmeze pista sugerată de Sharma.

A urcat cu paşi măsuraţi, atent să nu alunece pe pământul îngheţat. A pătruns în incinta sitului şi a privit din nou locul dezolant de pustiu. A continuat să înainteze şi să exploreze, la fel de vigilent.

O rafală de armă automată l-a făcut să tresare.

Gloanţele au ricoşat din blocurile de calcar.

– Opreşte-te, Malone! a auzit o voce în engleză. Pune arma jos.

S-a conformat. „Colonelul Rick Cobb" s-a ivit de după o stâncă îngustă şi a coborât apoi de pe o grămadă de lespezi de calcar.

– Mi s-a spus că te-ai întors ieri, a zis Cobb. Am bănuit că te voi găsi aici astăzi.

– Îmi place să fiu punctual.

– Şi amuzant pe deasupra. Ce mai tip!

– Aşadar, cine eşti?

– Colonelul Rick Cobb, bineînţeles.

– Ştii bine că n-am să înghit chestia asta.

– Cu atât mai rău, pentru că n-o să capeţi altceva.

– OK, colonele Cobb, ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat cu bin Laden?

– N-ar fi mai bine să-ţi arăt?

Cobb a făcut un semn cu puşca.

– Ia-o pe aici.

Malone a păşit pe lângă alte mormane de pietre şi a cotit. O pală rece de vânt i-a uscat gura şi l-a făcut să se clatine pe picioare. A zărit o pată întunecată pe pământ, pe locul unde cândva se înălţase un zid. Vremea şterge rapid urmele, dar încă se vedea că ceva arsese recent acolo.

– Aici a fost, a spus Cobb. Chiar eu l-am împuşcat, cam pe locul unde stai acum, apoi i-am dat foc nenorocitului ăluia de criminal, până n-a mai rămas nimic din el.

– Şi de ce ai făcut asta?

– Mai întrebi? Pentru Dumnezeu, a omorât cetăţeni americani. Era un duşman al statului.

– Înţeleg că nu eşti soldat de meserie.

– Soldaţii au reguli, şi regulile au prostul obicei de a se pune de multe ori în calea binelui. Eu operez în afara regulilor.

– Bin Laden m-a prevenit că cineva vrea să pună mâna pe el. Mi-a spus că se doreşte moartea lui, dar fără ca lumea să afle. Care-i treaba?

– Zău aşa, doar eşti un tip isteţ. America cheltuieşte zeci de miliarde de dolari pe războiul antiterorist. Mult mai mult decât ne-am putea imagina. Iar treaba asta, prietene, e un soi de mană cerească.

Malone a fost mulţumit să constate că suspiciunile sale păreau să se confirme.

– Deci, o mulţime de corporaţii se îmbogăţesc pe seama lui bin Laden.

– Păi, vezi? Ai verificat în ultima vreme cotaţiile la bursă ale unor contractori ai Departamentului Apărării? Au urcat până la cer. Şi multe companii mai mici fac avere. Doar nu vrem ca toate astea să se sfârşească.

– Şi tu lucrezi pentru corporaţiile astea?

– Toate s-au reunit şi au hotărât să angajeze o echipă. Pe cea mai bună. Iar noi am dezvoltat o reţea intel mai performantă decât cea a guvernului. Ne-a

luat mai mult de un an, dar în final am dat de urmele lui bin Laden. De două ori, aproape c-am pus mâna pe el. Cam cu opt luni în urmă a dispărut însă cu totul. Începuserăm să ne îngrijorăm, când ai intrat tu în scenă.

– Bine, dar în ziua aceea, unitatea mea a contact armata, pe canale oficiale, şi nu pe tine.

Cobb a dat din cap aprobator.

– Aşa e. Numai că noi avem prieteni foarte suspuşi în ierarhia decizională. La urma urmei, asta e o mină de aur şi pentru armată. Nimeni nu are interes să scape trenul ăsta. Aşa că ei ne-au anunţat şi, din fericire, noi eram pe aproape.

– Şi l-aţi adus înapoi aici şi l-aţi ucis.

– E un loc la fel de bun ca oricare altul. După ce ai plecat cu el de aici, însoţitorii lui au întins-o ca nişte câini râioşi. Eu am trimis nişte oameni să ţină locul sub supraveghere. Şi după ce ni l-ai predat, în loc să o luăm spre sud, către graniţa cu Afganistanul, am întors maşinile şi am venit încoace. Totul s-a terminat în două ore. Trupul a ars foarte repede.

Malone mai voia să afle ceva.

– De ce aţi folosit numele unor militari? Am verificat, există într-adevăr un colonel pe nume Rick Cobb.

Bărbatul a ridicat din umeri.

– Ne ajută să ne mişcăm mai repede şi mai eficient. Acum, cu blestematele astea de computere, toată lumea poate fi monitorizată. Alegem de fiecare dată persoane aflate în permisie. Oamenii noştri de la Pentagon ne ţin mereu la curent. După cum ţi-am spus, nimeni nu vrea să scape trenul ăsta.

– Bine, dar cum l-ar putea scăpa, de fapt?

– Fii serios. Ştii prea bine răspunsul. Americanii au memoria scurtă. Îşi ies din sărite după 11 septembrie, invadează nişte ţărişoare, le trag unora o mamă de bătaie, apoi îl prind pe Saddam. Şi după aia nu vor decât ca totul să se termine cât mai repede. Opinia publică e deja plictisită. Politicienii simt pericolul. Reduceri bugetare, schimbări de priorităţi – toate astea sunt lucruri neplăcute pentru patronii mei. Ultimul lucru de care au nevoie e ca bin Laden să fie prins. Nu. Cel mai bine pentru ei este ca arabul să fie în libertate. Şi să reprezinte în continuare o ameninţare. Şi lumea să se teamă de el. Stalin a făcut acelaşi lucru cu Hitler după Al Doilea Război Mondial. Ştia foarte bine că nemernicul murise, dar a alimentat temerile tuturor cum că diavolul ar fi încă în viaţă şi ar da încă din copite. Şi toate astea pentru ca duşmanii lui să-şi concentreze atenţia asupra altor lucruri.

– Cum ar veni, voi controlaţi acum existenţa lui bin Laden.

– Până-n cel mai mic detaliu. Şi vrem să facem din el cel mai tare tip de pe planeta asta.

– Şi ce cauţi aici?

– Te aşteptam, ţi-am zis. Am un mesaj pentru tine. Patronii mei vor să nu-ţi mai vâri nasul peste tot. Să laşi lucrurile aşa cum sunt. Să-ţi vezi de treabă.

– De ce aş face aşa ceva?

– Pentru că nu poţi demonstra nimic. Ce-ai să faci? Să pretinzi că l-ai prins pe bin Laden? Toţi vor crede că ai înnebunit. N-ai cadavru, n-ai fotografii. N-a mai rămas nimic din el şi nu pot fi prelevate probe ADN care să fie confruntate cu probele celor douăzeci şi ceva de copii pe care se spune că îi are. S-a terminat. Lasă lucrurile aşa cum sunt. Şi vezi-ţi de viaţa ta.

– Şi dacă refuz?

– N-avem obiceiul să-i ucidem pe ai noştri, dar, dacă e cazul, n-o să ne opunem.

– Nu eşti cu nimic mai bun decât el.

Malone a încercat să se îndepărteze. Cobb i-a blocat drumul.

– Eu n-aş face asta dacă aş fi în locul tău, Cobb.

Cobb a ridicat puşca.

– Faci pe durul, Malone?

– Sunt suficient de dur încât să n-am nevoie de o puşcă pentru a mă apăra.

A rămas neclintit în faţa lui Cobb. N-avea de gând să-i ofere satisfacţia de a citi frica pe faţa lui. Dar cui nu i-ar fi fost teamă? Capătul întunecat al ţevii unei puşti nu e o imagine prea plăcută.

Cobb şi-a coborât puşca.

Malone ghicise. Îl voiau viu. Cine ar fi fost mai îndreptăţit să declanşeze controversele dacă nu un agent american care pretindea că bin Laden i se predase şi că exista o conspiraţie menită să ascundă moartea criminalului? Armata va respinge imediat afirmaţiile şi va profita de scandal pentru a supraalimenta teama oamenilor faţă de bin Laden. El nu-şi va putea dovedi acuzaţiile, iar ei vor avea de partea lor teroarea trecutului.

Nu era deloc greu de ghicit cine va câştiga bătălia.

– Păi atunci, Malone, n-ai decât să pleci şi să încerci să spui lumii tot ce ştii.

Sigur!

Şi-a ridicat piciorul şi l-a pocnit pe Cobb cu tocul cizmei în genunchiul drept. În mod clar mişcarea l-a luat pe „colonel" pe nepregătite. Poate că îl crezuse incapabil de un atac. Malone a auzit oasele trosnind şi şi-a înfipt pumnul în maxilarul lui Cobb. Cobb a urlat de durere şi s-a prăbuşit la pământ, ţinându-se de piciorul rănit. Malone a ridicat puşca de jos.

– Ţi-am spus-o şi o repet. Nu eşti cu nimic mai bun decât el. El a ucis în numele lui Allah, iar tu, pentru bani.

– Diavolul... a primit... ce i se cuvine.

Malone a aruncat puşca în aer, departe, dincolo de zidul prăbuşit, şi a plecat.

A tras fermoarul valizei, a coborât, a plătit nota şi a ieşit din hotel pe strada aglomerată, în aerul rece al serii. Căuta un taxi spre aeroport şi unul a oprit în faţa lui. A urcat în spate. Şoferul şi-a croit drum pe bulevardele pline de semafoare. În această perioadă a anului, se întuneca devreme în Asia Centrală, şi până să ajungă la terminal, noaptea se coborâse peste oraş. I-a întins şoferului patruzeci de ruble şi a dat să coboare. Omul i s-a adresat în ruseşte:

– Domnule Malone, preşedintele mi-a dat ceva pentru dumneavoastră.

Aşezat pe bancheta din spate, l-a urmărit pe şoferul care îi înmâna un plic maroniu.

– Mi-a spus şi să vă transmit toate cele bune.

Malone i-a mulţumit şi l-a răsplătit cu douăzeci de ruble pentru osteneală. Ce-i drept, Sharma era un tip cu braţul lung. A pipăit plicul şi a simţit conturul inconfundabil al unui CD. A intrat în terminal, a trecut de vamă şi, cu jacheta pusă pe umăr, s-a îndreptat spre poarta pentru plecări. A deschis plicul şi a văzut că înăuntru se aflau un CD şi un bilet. A citit mai întâi mesajul, apoi a introdus CD-ul în laptop.

Pe ecran a apărut un film video. L-a privit pe aşa-zisul colonel Cobb împuşcându-l pe bin Laden. Şi apoi, cu ajutorul celorlalţi membri ai echipei sale paramilitare, ale căror feţe le-a recunoscut, Cobb a ars cadavrul. Ecranul s-a întunecat, apoi a început un alt film. De această dată, era el, împreună cu Cobb, cu câteva ore în urmă. Şi-a pus căştile şi a apăsat butonul de volum. Sunetul era excelent, şi întreaga întâlnire, inclusiv asaltul său asupra colonelului, fusese înregistrată.

Ecranul s-a întunecat.

Malone a clătinat din cap.

Iosif Sharma urmărise totul. Deşi era conducătorul unei naţiuni care nu dispunea de mijloacele adecvate de autoapărare, preşedintele era un om inteligent. Voise ca Statele Unite să-l captureze pe bin Laden, pentru că asta fusese voinţa lui bin Laden însuşi. Lucrurile luaseră însă o altă turnură, aşa că preşedintele îi făcuse un nou cadou. Unul de care Malone va ţine de această dată cu dinţii, şi pe care nu-l va scoate la iveală decât la momentul potrivit. Va fi nevoie de nişte investigaţii, dar probabil că nu va fi atât de greu să se dea de urma lui Cobb, a echipei şi a patronilor săi. În fond, asta era specialitatea Unităţii Magellan.

A recitit biletul care însoţea CD-ul.

AI GRIJĂ CA TOŢI DIAVOLII SĂ PRIMEASCĂ CE LI SE CUVINE.

Foarte corect.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre poarta de îmbarcare.

Katherine Neville

OPT, ROMANUL DE DEBUT al lui Katherine Neville, a fost recompensat cu câteva premii literare şi este considerat un clasic al genului, fiind tradus în peste treizeci de limbi. Povestea începe în zorii Revoluţiei Franceze, când un fabulos set de şah, splendid decorat, cândva aparţinând lui Carol cel Mare, dar pierdut timp de o mie de ani, este dezgropat de maicile dintr-o mănăstire franceză, şi piesele sunt împrăştiate în toată lumea ca să nu existe un unic deţinător care să beneficieze de puterile sale misterioase. Suspansul neîntrerupt îl poartă pe cititor din perioada Revoluţiei Franceze din anii 1790 la Criza Petrolului declanşată de OPEC[1] în anii 1970. Intriga însăşi se aseamănă cu o imensă tablă de şah în care personajele devin, pe rând, regi, regine şi pioni.

Atunci când a început să lucreze la continuarea, atât de aşteptată, a acestui roman, Neville a descoperit cu bucurie că putea aduce în prim-plan personaje istorice fascinante, de genul lui Benjamin Franklin, pe care, din cauza constrângerilor legate de data apariţiei primei sale lucrări, fusese nevoită să le menţioneze doar în treacăt. Dar, chiar şi în marea fervoare de care s-au lăsat recent cuprinşi istoricii, biografii şi regizorii de film cu ocazia aniversării a trei sute de ani de la naşterea lui Benjamin Franklin, documentarea i-a oferit lui Neville o mare surpriză, ceva care, în mod inexplicabil, părea să fi scăpat până atunci experţilor. În bine cunoscuta pasiune, aproape obsesivă, a acestui personaj pentru înfiinţarea sau apartenenţa la cluburi private, s-a ivit o lacună misterioasă.

Clubul din zilele de marţi încearcă să umple acest gol.

[1] Organizaţia Statelor Exportatoare de Petrol a fost fondată în 1960 la Bagdad (Irak) de cinci ţări (Irak, Iran, Kuweit, Venezuela şi Arabia Saudită) în scopul coordonării şi unificării politicii lor petroliere. În 1973, ţările arabe membre au impus un embargou pe petrol împotriva Statelor Unite şi Europei Occidentale, ceea ce a dus la o creştere fără precedent a preţului petrolului (n. tr.).

CLUBUL DIN ZILELE DE MARŢI

„Franklin n-ar mai fi fost Franklin dacă n-ar fi avut un club, iar clubul său din Franţa era Loja Nouă Surori."
Carl Van Doren, *Benjamin Franklin*

31 august 1784, 7:00 a.m.
Auteuil, Franţa

ASTĂZI, ZIUA CRIZEI, era o zi de marţi.

Ca întotdeauna, se gândi Madame Helvétius cu ironie, în franceză cuvintele au o mai profundă semnificaţie, *non*? De pildă, în franceză, marţi se spune *mardi*, ziua lui Marte, zeul războiului. Şi având în vedere criza care plutea în aer şi mesajul pe care tocmai îl primise, orice referire la Marte ar putea însemna mai mult decât cuvântul ca atare – poate chiar *calamité*!

Deşi Madame Helvétius aşteptase un astfel de mesaj de luni de zile, el era codificat atât de iscusit, încât nici măcar cel care îl adusese din Scoţia nu îl putuse descifra. Totuşi, având în vedere graba cu care emisarul parcursese drumul, ea ştia că mesajul însemna că ceea ce aşteptase avea să se întâmple, şi încă destul de curând, şi anume ceva care putea să-i răstoarne ei toate planurile atât de bine puse la punct şi care să pună proiectele lor – şi chiar propriile vieţi – în pericol.

Pentru a transmite imediat mesajul, va fi însă nevoită să recurgă la o mică stratagemă.

S-a furişat prin fereastra franceză din salonul său privat şi a ieşit în curte, în locul în care catârul mare şi alb al grădinarului aştepta răbdător, gata înşeuat. *Le Maître d'hôtel* – un bărbat cu adevărat foarte autoritar (în ziua de azi, servitorii îşi dau mai multe aere decât nobilimea) – insistase să se poarte cu mare băgare de seamă dacă avea să călătorească în secret şi neînsoţită.

Madame Helvétius îşi dădea seama că numeroşii servitori care lucrau la conac ar fi fost roşi de curiozitate dacă ar fi văzut-o plecând atât de devreme. Spera că vor da cu toţii crezare bârfei despre o relaţie amoroasă secretă, pe care nu se obosise niciodată să o nege. În acele zile, acasă sau oriunde în Franţa, în orice încăpere sau pe oricare drum, puteai da peste spioni acţionând în beneficiul uneia sau alteia dintre facţiunile aflate în dispută, aşa încât prudenţa echivala cu înţelepciunea.

Cu toate acestea, Madame Helvétius se simţea ridicolă, aşa cum era deghizată, într-un costum de un albastru decolorat (şi cam mirositor), pe care îl împrumutase de la lăptăreasă, şi purtând pe cap o pălărie de paie, ponosită. Gătită ca o femeie de stradă şi călare pe un catâr mare şi alb – ea, Anne-Catherine de Ligniville-Autricourt, Madame Helvétius – una dintre cele mai bogate femei din Franţa şi, la un moment dat, printre cele mai frumoase. Mă rog, asta fusese cândva. Iar ea devenise între timp, în mod cert, o cu totul altă femeie.

Nerăbdătoare, şi-a îndemnat catârul să meargă mai repede printre dealurile şi viile în pantă, încă umezite de rouă, de-a lungul drumului prăfuit care şerpuia de la casa ei din *banlieue* Auteuil, în imediata vecinătate a Parisului, spre suburbia alăturată, Passy. A observat cum catârul pune ochii pe un ciorchine mare de struguri de pe marginea drumului şi l-a lovit zdravăn pe crupă, murmurând cu răsuflarea tăiată *„Obstiné"*[1], şi ţinându-l în frâu.

Oricât de concentrată ar fi fost asupra ideii de a ajunge cât mai repede la destinaţie, Madame Helvétius nu se putea împiedica să nu se gândească la ciudăţenia mesajului, care îi tot revenea, nepoftit, în minte, ca o melodie de mult uitată. Cât de straniu era, şi neobişnuit – după ştiinţa ei, nu semăna cu nimic altceva. Ce o fi însemnând? Un singur om, era ferm convinsă, putea să-l descifreze. Iar ea trebuia să ajungă la el – şi cât mai repede cu putinţă.

Catârul mergea atât de încet, încât i s-a părut că au trecut ore întregi până să vadă soarele apărând din spatele unei stânci, spre răsărit. Şi acolo, pe o culme înaltă care străjuia Sena, se află locul unde voia să ajungă, Le Valentinois. Ascuns ca o nestemată rară într-un decor de vis, în mijlocul grădinilor luxuriante, printre construcţii decorative, fântâni susurătoare şi iazuri octogonale, celebrul *château*[2] era un bastion al extravaganţei care putea rivaliza cu palatul unui paşă.

Madame Helvétius a fost cuprinsă de aceiaşi fiori pe care îi simţea de fiecare dată când venea aici, ceea ce se întâmplă mai des decât şi-ar fi dorit. Având în vedere caracterul crucial al misiunii sale, a fost mulţumită că purta o astfel de ţinută şi putea evita intrarea caleştilor, pentru a pătrunde în incintă prin grădini, pe unde nu avea să fie recunoscută. Căci, în ciuda opulenţei sale, Le Valentinois era cunoscut drept cuibul contrabandiştilor de arme, al speculanţilor, hoţilor şi spionilor – un cerc de oameni format şi întreţinut de războaiele şi crizele care se abătuseră asupra Europei.

Cercul era condus de cel mai periculos dintre membri: bogatul şi misteriosul proprietar al castelului, Donatien le Ray de Chaumont. Madame Helvétius nu putea decât să spere, pentru binele ei şi siguranţa mesajului, că nu se aruncase cu ochii închişi într-o capcană. Trebuia, cu orice preţ, să transmită mesajul în particular, înainte ca servitorii să se trezească. Mesajul trebuia să ajungă imediat la Franklin, în aripa sa personală din castel.

Numai doctorul Franklin va şti ce au de făcut – ce decizie va trebui să ia clubul la întâlnirea din această seară – evident, după ce va fi descifrat mesajul din cântec.

8:00 a.m.
Auteuil, Franţa

La Paris poţi fi solitar, medita Abigail Adams cu amărăciune, dar în mod cert nu poţi fi niciodată singur!

---

[1] În franceză în original, „încăpăţânatule" (n. tr.).

[2] În franceză în original, „castel" (n. tr.).

Oriunde te duceai, dădeai peste tot felul de nespălaţi. Străzile erau o cloacă. Nu e de mirare că parizienii purtau în jurul gâtului mai multă dantelă decât o faţă de masă olandeză – pentru a-şi proteja nasurile de mirosuri. Oare nu căzuse dragul domn Adams la pat de fiecare dată când traversaseră oceanul, venind aici din America?

Şi femeile! Patruzeci de mii dintre ele, cu licenţă de prostituată (se înroşi numai la gândul semnificaţiei cuvântului), fuseseră amendate pentru că „îşi practicau meseria" chiar în incinta zidurilor oraşului.

Şi cutiile! O oroare de care auzise chiar de la îngrijitorii din biserică: cutii puse la anumite colţuri de stradă, în care femeile îşi aruncau copiii nedoriţi. Un pas înainte, ziceau ei, faţă de „vremurile vechi" ale lui Rousseau, când femeile îşi abandonau copiii pe treptele bisericilor ca să moară din cauza frigului – unii îngheţaseră atât de tare încât au fost nevoiţi să le răzuiască pielea de pe trupuşoare pentru a-i dezlipi de pietre. Ce samavolnicie!

După numai câteva zile petrecute la Paris, Abigail s-a hotărât să nu-şi mai expună cei doi copii, pe Nabby şi pe Johnnie, la astfel de manifestări de o teribilă decadenţă, şi să se purifice cu toţii într-o staţiune de băi termale.

Aşa că, mulţumesc lui Dumnezeu, a oftat ea uşurată, de acum încolo nu vor mai fi nevoiţi să se bălăcească nici o secundă în acea mocirlă sordidă. Dragul domn Adams le găsise un splendid loc de şedere la ţară, în Auteuil.

Era o casă destul de impresionantă – cincizeci de încăperi! Înţesată de servitori şi împrejmuită de grădini, de cealaltă parte a râului, departe de tumultul oraşului. Iar cireaşa de pe tort era o femeie care locuia chiar în conacul de lângă noua ei reşedinţă şi pe care doctorul Franklin i-o descrisese cândva drept „o franţuzoaică adevărată, care nu-şi dă deloc aere... cea mai bună persoană de pe lumea aceasta". Numele ei era Madame Helvétius.

Abigail considera că, în pofida mult trâmbiţatei sale modestii, Madame Helvétius poseda anumite daruri şi împliniri personale cu care se putea mândri. Printre acestea se număra faptul că, la aproape şaizeci de ani, trecea încă drept una dintre cele mai frumoase femei din Franţa. Se spunea că poetul Fontenelle ar fi declarat la aniversarea centenarului său că „Madame Helvétius te face să regreţi că nu mai ai optzeci de ani".

Abigail mai aflase că soţul răposat al doamnei, un celebru filozof[1], plănuise să întemeieze un club de distinşi demnitari şi oameni de ştiinţă. La moartea lui, văduva sa, Madame Helvétius, îşi folosise propria avere pentru a finanţa crearea clubului. Numele lui era „Loja Nouă Surori", cu referire la muzele artelor şi ştiinţelor. Ca membru fondator, Madame Helvétius era singura femeie acceptată la întrunirile clubului. Deşi organizate numai pe bază de invitaţie, întâlnirile erau departe de a fi secrete, căci printre cei mai vechi membri ai clubului

[1] Claude Adrien Helvétius (1715–1771), filozof francez, reprezentant al curentului de gândire materialist (n. tr.).

se numărau La Fayette[1], Voltaire şi doctorul Franklin: doctorul se folosise de relaţiile pe care şi le făcuse aici ca să strângă bani pentru Revoluţia Americană.

Fără umbră de îndoială, noua vecină din Auteuil este o doamnă de toată isprava, s-a gândit Abigail în timp ce se îmbrăca, pregătindu-se să plece pentru o zi spre Le Valentinois. Abia aştepta să o cunoască. Dar oare nu-i spusese doctorul Franklin că întrunirile clubului aveau loc întotdeauna în zilele de marţi?

Aşadar, ar putea avea şansa de a o întâlni chiar în această seară.

9:00 a.m.
Bois de Boulogne

John Adams[2] o ura din tot sufletul pe Anne-Catherine de Ligniville-Autricourt, Madame Helvétius. Atitudinea faţă de ea era aceeaşi pe care o avea faţă de majoritatea membrilor aristocraţiei franceze şi o dispreţuise, practic, din prima zi când o întâlnise.

Mânându-şi calul într-un galop uşor prin Bois de Boulogne, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, Adams se gândea la această femeie, care făcuse atâta rău, de-a lungul anilor, misiunii americane în Franţa. Evident, nu-i putea împărtăşi sentimentele sale lui Abigail, deşi până atunci nu avusese nici un fel de secrete faţă de draga sa soţie. Numai că Madame Helvétius, la fel ca multe alte femei netrebnice din înalta societate, îl fascinase pe marele doctor Franklin cu „veselia şi farmecul" ei. Doctorul era înnebunit după tot ce era franţuzesc.

Adams ştia că trebuia să fie extrem de precaut în îndeplinirea sarcinilor sale pe bătrânul continent. Congresul îl rechemase o dată în ţară dintr-o misiune precedentă, ca urmare a plângerilor formulate de ministrul francez, Vergennes, faţă de comportamentul lui în cercurile diplomatice. Adams bănuia însă că Franklin trăsese sforile ca să fie rechemat. Căci doctorul, care îşi petrecuse o bună parte din viaţă în străinătate şi se familiarizase cu tarele tuturor ţărilor prin care trecuse, nu mai voia acum să audă de onestitatea şi felul direct de a fi, tipice yankeilor.

Adams nu putea decât să se roage ca, dacă nu el, atunci măcar Thomas Jefferson[3], să fie capabil să-i bage minţile în cap bunului doctor în legătură cu tratatele, de o importanţă capitală, pe care urmau să le semneze cu Anglia şi cu Franţa. Şi mai era un lucru.

---

[1] Marchizul de La Fayette (1757–1834), nobil francez şi general, participant la Războiul de Independenţă al SUA şi la Revoluţia Franceză (n. tr.).

[2] Om politic american (1735–1826). Este unul dintre „părinţii fondatori" ai statului. A avut o bogată activitate diplomatică în calitate de ministru plenipotenţiar la Paris şi Londra, şi apoi ca ambasador în Marea Britanie. A fost primul vicepreşedinte al SUA (1789-1797) şi al doilea preşedinte (1797–1801) (n. tr.).

[3] Om politic american (1743–1826), al doilea vicepreşedinte şi al treilea preşedinte al SUA (1801-1809), autor al Declaraţiei de Independenţă din 1776 şi unul dintre cei mai influenţi „părinţi fondatori" (n. tr.).

Era ceva în neregulă cu pacostea asta de misiune franceză. Iar Adams bănuia că situaţia dura de ceva vreme: exista un spion – poate chiar un agent dublu – care lucra la Passy, chiar sub nasul lui Benjamin Franklin. Dumnezeu ştie ce lucruri groaznice se petreceau în reşedinţa aceea, Le Valentinois. Suspect era nu numai contrabandistul de arme Chaumont, ci şi nepotul lui Franklin. În vârstă de douăzeci şi doi de ani, Temple Franklin era fiul lui William (fiul bastard al lui Ben), un regalist exilat din America.

Însă, după părerea lui Adams, dintre toţi acei aristocraţi elitişti, simpatizanţi ai regalităţii şi *nouveaux riches* din cercurile pe care doctorul le atrăsese în refugiul său de la Passy, cea mai periculoasă persoană era Madame Helvétius. Iar suspiciunile sale erau bine întemeiate.

Oare domnul Helvétius, răposatul ei soţ, nu-şi făcuse averea prin sinecuri regale? Fusese unul dintre „fermierii generali"[1] cărora li se acordaseră drepturi exclusive, monopoluri s-ar putea spune, asupra tuturor tranzacţiilor de cumpărare şi vânzare de produse agricole de origine franceză sau importate în Franţa? Erau aceiaşi oameni care şi astăzi deţin supremaţia asupra comerţului dintre America pe de o parte, şi Franţa şi dominioanele sale pe de alta.

Cât despre Madame Helvétius, ea înfiinţase o societate secretă pentru a le sprijini pe viperele din cercul său de prieteni să păstreze controlul. Un club ai cărui membri aveau neobrăzarea de a se autointitula liberali, francmasoni! – când jumătate din ei proveneau din rândurile nobilimii franceze!

Adams îşi bătu uşor calul înfierbântat pe spinare, pregătindu-se să-şi încheie plimbarea şi să se îndrepte spre Passy pentru a participa la întrunirea din acea dimineaţă. Zâmbi în sinea lui imaginându-şi scena primei întâlniri dintre soţia sa, fiică de predicator, şi Madame Helvétius.

Ar putea fi chiar astăzi, nu-i aşa? În fond, era o zi de marţi.

10:00 a.m.
Passy, Franţa

Benjamin Franklin a mutat calul pe tabla de şah, lângă turnul adversarului. A bătut cu degetul în masă, pentru a atrage atenţia oponentului său.

– Prietene, dacă vei lua calul cu turnul, te fac şah mat în trei mutări, l-a anunţat pe Thomas Jefferson, care şi-a ridicat, surprins, privirea. Iar dacă nu iei calul, a adăugat cu un zâmbet strâmb, mi-e teamă că tot va fi mat, dar în cinci mutări.

– Dragul meu Jefferson, rosti John Adams stând în picioare lângă ferestrele care dădeau spre grădinile întinse şi impecabil îngrijite ale domeniului Le Valentinois, e a treia partidă la rând pe care o pierzi. Dacă priceperea ta la negocierea tratatelor – pentru care, la urma urmei, am şi fost trimişi aici de către

[1] În franceză, *fermiers généraux*, cei patruzeci (apoi şaizeci) de perceptori numiţi de rege pe o perioadă de şase ani şi însărcinaţi cu colectarea taxelor agricole (n. tr.).

Congres – nu e cu nimic mai bună decât cea pe care o demonstrezi la şah, atunci ar fi mai bine să ne împachetăm de pe acum hainele şi să ne întoarcem acasă.

– Prostii, declară Franklin, punând piesele de şah înapoi pe tablă. Jefferson n-a avut ocazia să joace şah la fel de mult ca mine. Când joc şah, nu suport să fiu deranjat. De pildă, am jucat o seară întreagă, în timp ce Madame Brillon, *mon amour* din tinereţe, m-a aşteptat ore în şir, goală în cadă.

A izbucnit în hohote, apoi l-a văzut pe Jefferson trecându-şi ambele mâini prin părul negru neacoperit cu perucă.

– Prea multă efort mental pentru o singură dimineaţă şi, tare mi-e teamă, prea puţine rezultate, spuse Jefferson, adăugând în chip de scuză: Cred că iar mă apucă o migrenă.

– Coaja de salcie, enunţă Franklin. Conţine o substanţă care alină durerile, mai ales pe cele de cap. De obicei nu-i deranjez pe servitori la ora asta, dar cred c-o să sun ca să-i pun să-l caute pe Brancroft, secretarul ambasadei noastre – chiar e timpul să-l cunoşti –, iar el o să-ţi prepare o infuzie de salcie. E un geniu al medicinei, l-a asigurat Franklin. A lucrat pe o plantaţie, în Guyana. A patentat tot felul de coloranţi pentru textile, făcuţi din coajă de copac şi plante tropicale. Cu ani în urmă, am sponsorizat alegerea lui ca membru al Societăţii Regale din Londra[1] şi de atunci e agentul nostru britanic secret.

– Dar cum ştii că putem avea încredere în el? a întrebat Adams. Unii spun că Edward Bancroft este un speculant de război şi că nu-l interesează decât propriul profit. Dacă acceptă bani de la noi, atunci la fel de bine ar putea lua şi de la francezi sau britanici. Oare e bine să aibă acces la comunicatele pe care le primim din partea Congresului? Şi să ia notiţe la întrunirile noastre private?

– Dragul meu Adams – Franklin trăgea deja de şnurul clopoţelului, de parcă voia să se scuture de asemenea griji –, toată lumea spionează în Franţa. Vei vedea cât de puţine lucruri s-au schimbat de la ultima ta vizită pe continent. De exemplu, în acest moment nu sunt războaie, un lucru asupra căruia ar merita poate să speculăm pe considerente de ordin financiar sau filozofic. Îi ţinem pe britanici sub observaţie doar pentru a ne asigura că n-au de gând să declanşeze vreunul. Pe de altă parte, aici, la Le Valentinois, ducem o viaţă atât de nepătată şi în văzul tuturor, încât, efectiv, nu e nimic de spionat!

Nici nu apucase să lase din mână şnurul, că uşa dinspre hol a fost deschisă, şi în încăpere s-a ivit Edward Bancroft, într-o ţinută splendidă, cu jabou de dantelă, pantaloni bufanţi din satin şi purtând pe cap o perucă pudrată – îmbrăcat, ca întotdeauna, ca pentru un bal mascat. Adams s-a uitat urât la Franklin, care s-a prefăcut că nu-l vede.

– Fir-ar să fie! a exclamat Franklin cu acelaşi zâmbet strâmb pe faţă. Se pare că pe-aici zidurile au urechi. Dragul meu Bancroft, tocmai vorbeam despre tine.

[1] Royal Society of London – Academia de Ştiinţe din Regatul Unit, instituţie fondată în anul 1660 (n. tr.).

– Probabil că am puteri mai mari decât însuşi profesorul Mesmer[1], a spus Bancroft, întorcându-i zâmbetul. În urmă cu câteva clipe, pe când stăteam în salonaş, am avut intuiţia că prezenţa mea era dorită aici. Şi acum vă găsesc – deja îmbrăcat la această oră, ceea ce, recunoaşteţi, e ceva neobişnuit – încuiat în această cameră împreună cu încă doi colegi. După câte se pare, puneaţi la cale nişte intrigi înainte de sosirea secretarului.

– Nici vorbă de aşa ceva, l-a liniştit Franklin. Pur şi simplu jucam şah. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul Jefferson – de curând sosit din America.

Bancroft strânse mâna întinsă de Jefferson, în timp ce Franklin continuă prezentările.

– Şi, desigur, deja l-ai cunoscut pe Adams, iar soţia şi fiica sa, care de abia au pus piciorul pe aceste ţărmuri, ni se vor alătura la masă.

– Am avut plăcerea să le cunosc acum câteva clipe, spuse Bancroft.

– Aşa e, explică Adams. Familia mea a vrut să ajungă aici cât mai devreme. John Quincy[2] promisese să-l ia la plimbare pe Benny, nepoţelul doctorului, în trăsurica domnului Jefferson.

– Cum avem atâţia tineri în vizită astăzi, dragul meu Bancroft, interveni Franklin, fii drăguţ şi spune-le servitorilor că vom lua masa mai devreme de ora două, la care obişnuim să servim prânzul. A, şi dacă tot te duci acolo, ocupă-te, te rog, şi fă o infuzie de salcie pentru domnul Jefferson.

Imediat ce s-a asigurat că Bancroft nu-i mai putea auzi, John Adams şi-a reluat atacul.

– Nu ţi se pare ciudat că secretarul tău pândea la uşă exact în clipa când numele lui a apărut în conversaţie? l-a întrebat el pe Franklin.

– Secretarul *nostru*, l-a corectat Franklin. Este plătit de misiune. Şi nu mi se pare deloc ciudat ca, în clipa când am sunam din clopoţel...

– Doamne, Dumnezeule! a exclamat Jefferson privind prin ferestrele franceze ale bibliotecii. În curte a intrat un animal care îţi mănâncă trandafirii aceia scumpi, iar ţărăncuţa care îl călăreşte nu e în stare să-l strunească.

Ceilalţi doi bărbaţi s-au apropiat şi ei de fereastră. În mijlocul grădinii ca o nestemată rară, o femeie între două vârste stătea călare pe un catâr încăpăţânat, mare şi alb, şi trăgea de frâie. Când a văzut că strădaniile sale nu duc nicăieri, şi-a aruncat picioarele peste şa, aparent exasperată, şi a descălecat ca un bărbat, după care, ţinând în continuare frâiele în mână, a smuls nişte flori din cel mai apropiat răsad şi le-a vârât sub nasul catârului. Atras de mugurii proaspeţi, animalul s-a înfruptat cu o înghiţitură zdravănă.

Franklin a schiţat un zâmbet ciudat, mai mult pentru sine.

---

[1] Franz Mesmer (1737–1815), medic şi astrolog german, fondatorul teoriei pseudoştiinţifice a „magnetismului animal", numit ulterior „mesmerism". Ideile sale au fost preluate şi dezvoltate în studiile asupra hipnozei (n. tr.).

[2] Cel mai mare dintre copiii cuplului John şi Abigail Adams. Avea să devină, în 1825, al şaselea preşedinte american (n. tr.).

– Cred că o cunosc pe „ţărăncuţă" – deşi n-am văzut-o niciodată în compania catârului, şi-a informat el prietenii. Ţin să adaug că, după ştiinţa mea, doamna a încălecat animale de rasă mult superioară.

A izbucnit în râs văzând figurile mirate ale lui Adams şi Jefferson.

– Cum, n-o recunoşti? l-a întrebat pe Adams.

Acesta a clătinat din cap, şi Franklin a precizat, în chip de lămurire:

– Este Notre dame d'Auteuil.

– Madame Helvétius! a exclamat uluit Adams.

Franklin a încuviinţat din cap. Jefferson a intervenit în discuţie:

– Doar nu soţia filozofului! De ce e îmbrăcată ca o nevastă de fermier?

– A, clasele de sus rămân pentru noi un mister, nu-i aşa? a spus Franklin. Fermecătoarea noastră regină, Maria Antoaneta[1], are o fermă în incinta palatului şi îi place să se joace de-a păstoriţa cea săracă. Lui Rousseau îi datorăm popularitatea ideii de „întoarcere la natură".

În sinea lui, Franklin nu reuşea însă să înţeleagă de ce Anne-Catherine Helvétius alesese să vină la Passy într-o astfel de ţinută şi călare pe un catâr. Toate semnele prevesteau o nenorocire.

Deodată, a văzut cum Madame Helvétius lasă catârul în faţa unui lămâi apetisant, cu frunze bogate. În timp ce animalul era ocupat, ea o luă repede la picior, ca o hoaţă, direct spre intrarea dinspre grădină în salon, acolo unde, potrivit lui Brancroft, erau adunaţi ceilalţi oaspeţi.

De ce Dumnezeu ţopăia femeia asta prin grădină în loc să folosească intrarea din faţă? Şi unde era vizitiul? Şi cabrioleta? Franklin trebuia să preia iniţiativa, şi încă repede.

– Destul pentru dimineaţa aceasta, domnilor. Nu pot să mai zăbovesc aici, anunţă el, şi începu să se scarpine pe picioare, invocând veşnicele sale probleme cu guta. E timpul să ne ocupăm de ceilalţi oaspeţi.

Şi, lăsându-i pe cei doi bărbaţi să-şi revină din uimire, ieşi repede, şontâc-şontâc, pe uşă.

A ajuns prea târziu – cel puţin, pentru a împiedica explozia.

Un ţipăt asurzitor, dinspre salon, a răsunat de-a lungul galeriei pavoazate cu multe oglinzi şi ferestre, care pornea din bibliotecă. Franklin şi-a dat seama că nu putea proveni decât de la Anne-Catherine Helvétius.

– *O, mon Dieu, où est Franklin? Et qui sont ces dames-là?*[2]

Alte semne de mare zarvă – voci ridicate, zgomotul unei uşi deschise şi apoi trântite, după care se aşternu tăcerea. Franklin a continuat să înainteze pe

[1] Maria Antonia Iosefa Iohanna de Habsburg-Lorena, în franceză Marie Antoinette, (1755–1793), arhiducesă de Austria, s-a căsătorit la vârsta de cincisprezece ani cu regele Franţei, Ludovic al XVI-lea. Acuzată de legături amoroase secrete, incest şi diverse excese, a sfârşit ghilotinată în 1793, în toiul Revoluţiei Franceze (n. tr.).

[2] În franceză în original, „Doamne, Dumnezeule! Unde e Franklin? Şi cine sunt aceste doamne?" (n. tr.).

coridor cu mersul său chinuit. Deodată, Anne-Catherine Helvétius s-a năpustit pe hol către el, cu pălăria aceea stupidă de paie pusă strâmb pe cap. Tulburată, aproape că s-a izbit de el.

Franklin a prins-o de braţ.

– Scumpa mea prietenă, începu el, apoi o mirosi. Ce e cu aroma aceasta atât de interesantă, noua *eau de parfum?*

Helvétius i-a aruncat o privire ucigătoare.

– E rochia lăptăresei! Sunt *en camouflage!* spuse ea, încercând să vorbească pe un ton scăzut. Catârul ăsta e un *cafard*[1]. De ore în şir sunt călare pe el. Şi acum, poftim!, dau peste un salon plin de femei. Tu nu primeşti niciodată musafiri – şi încă aşa de mulţi – atât de devreme! Nu vreau să deranjez, dar ceea ce am să-ţi spun e de mare urgenţă, *mon ami...*

– *Au contraire*, scumpa mea *madame*, încercă Franklin să o liniştească, eşti întotdeauna bine-venită aici. Sper că vei lua prânzul cu noi, îl vom servi mai devreme azi.

Aruncând din nou o privire ţinutei ei, adăugă amuzat:

– Cu regret, ţin să te informez, *madame*, că n-avem nici un fel de vaci de muls, ştii, n-am plănuit să luăm masa *alfresco*[2]!

– *Canaille!* a ţipat Madame Helvétius, bătând cu piciorul în podea.

– *Madame!* Aveţi grijă la limbaj, a avertizat-o Franklin, cu un rânjet obraznic.

La auzul următoarelor ei cuvinte, a părut însă cuprins de o criză de pietre la rinichi, pe lângă cea de gută.

– *Faites attention!* a şoptit ea pentru a se feri de urechile curioase. *Le message est arrivé*[3]*!*

– Mesajul! aproape c-a strigat Franklin. Nu trebuie să fim văzuţi împreună...

În depărtare s-a auzit uşa bibliotecii închizându-se şi sunetul unor paşi care se apropiau.

– Vin colegii mei, a şoptit Franklin. Care e mesajul?

– *C'est encodé!* a şuşotit Madame Helvétius, privindu-l cu ochii ei mari, cenuşii.

– Sigur că e codificat! s-a răstit Franklin, trăgându-se nervos de părul lung, strâns într-o coadă care îi atârna pe umeri. Care e conţinutul?

Anne-Catherine s-a înălţat pe vârfuri şi şi-a lipit buzele de urechea lui. I-a simţit din nou mireasma, ca de pământ sau grajd, şi nu tocmai urât mirositoare.

– *Frère Jacques*, şopti Madame Helvétius.

Tăcerea nu era întreruptă decât de zgomotul paşilor care se apropiau. Curând, vor da colţul şi îi vor surprinde aşa cum erau, strânşi unul într-altul, în mijlocul holului.

– Un nume? Nici un alt indiciu? Doar fratele Jacques?

---

[1] În franceză în original, „ipocrit", „trădător" (n. tr.).

[2] În italiană în original, „în aer liber" (n. tr.).

[3] În franceză în original, „Fii atent! Mesajul a sosit!" (n. tr.).

– *Non, non, mon ami*, a murmurat ea nerăbdătoare. *C'est une chanson*[1]*!*

– Zici că mesajul e un cântec? a întrebat Franklin derutat.

Dar după ce Madame Helvétius a fredonat, cu răsuflarea tăiată, primele note, Franklin a exclamat:

–A, înţeleg, foarte isteaţă treabă!

Apoi i-a dat o pălmuţă peste fund, îndemnând-o:

– Grăbeşte-te! Du-te în salon. Ia-o pe uşa aceea, mai îndepărtată. Vin şi eu într-o clipă.

Madame Helvétius a priceput repede şi a dispărut pe coridorul estic, chiar cu o clipă înainte ca Adams şi Jefferson să-şi facă apariţia de după colţ. Cu cei doi colegi în spatele său, Franklin a intrat în salon în momentul în care Madame Helvétius s-a ivit şi ea, gâfâind, prin uşa din celălalt capăt al încăperii pline. Toţi oaspeţii şi membrii familiei s-au întors spre Franklin pentru a-l întâmpina. Deşi inima îi bătea tare în piept, ca o tobă mohicană, Franklin i-a aruncat lui Madame Helvétius un zâmbet încrezător. Ştia exact ce are de făcut.

12:00, miezul zilei
Le Valentinois

Benjamin Franklin şi-a rotit privirile pe deasupra mesei, peste grupul pestriţ, adunat, potrivit obiceiului, pentru masa de prânz cu şapte feluri, pregătită pe cheltuiala gazdei sale. Astăzi era servită mai devreme, dar timpul era, nu-i aşa, o chestiune de maximă însemnătate.

În jurul mesei se strânseseră oameni care, curând, aveau să aparţină trecutului: proprietarul magnificului *château*, milionarul Donatien le Ray de Chaumont, un bărbat mic şi îndesat care avea un mare necaz: era furios pe Congresul American, care nu îi plătise armele livrate pentru Revoluţie. Lângă Chaumont era aşezată soţia sa, o femeie atrăgătoare şi amanta (unii spuneau că doar *de temps en temps*[2]) eroului maritim John Paul Jones[3]. Apoi dramaturgul şi revoluţionarul Beaumarchais, autorul celebrelor piese *Nunta lui Figaro* şi *Bărbierul din Sevilla*, un bărbat care furnizase coloniilor britanice mai multă muniţie decât oricine pentru a sprijini Revoluţia. Madame Helvétius era aşezată între Franklin şi John Adams, iar Abigail, aflată de cealaltă parte a soţului ei, părea enervată de voioşia cu care Notre dame d'Auteuil îi tachina bărbatul, ca parte a planului ei diversionist atât de stupid.

Thomas Jefferson se afla pe latura mesei considerată de Franklin a simboliza viitorul. Lângă el stătea tânărul John Quincy Adams, în vârstă de şaptesprezece ani, care părea să-i soarbă fiecare cuvânt. Sora lui Quincy, micuţa Abigail – sau

[1] În franceză în original, „E un cântec!" (n. tr.).

[2] În franceză în original, „din când în când" (n. tr.).

[3] Ofiţer american de origine scoţiană (1747–1792). A emigrat în SUA şi s-a înrolat în marină, remarcându-se în timpul Războiului de Independenţă şi devenind primul erou maritim american (n. tr.).

Nabby, cum era alintată –, avea nouăsprezece ani şi îl cucerise, din câte se părea, pe Temple, nepotul de douăzeci şi doi de ani al lui Franklin. Benny Franklin Bache, celălalt nepot al lui Franklin, era, la cei cincisprezece ani ai săi, cel mai tânăr comesean. Lângă el şedea Edward Bancroft, secretarul ambasadei şi spion de ocazie.

După ce supa a fost servită, şi servitorii s-au retras, Franklin a anunţat ritos:

– Suntem treisprezece la masă, un număr de rău-augur, căci ne aminteşte de acea cină la care gazda a rostit: „Adevărat grăiesc vouă, că unul dintre voi Mă va vinde[1]".

Madame Helvétius i-a aruncat pe furiş o privire tăioasă şi a decis, unilateral, să schimbe subiectul. Cu un zâmbet fermecător, şi-a luat lingura şi a îndepărtat din castron o bucată de rac, aşezând-o pe o farfurie.

– Luna aceasta nu are litera *R*, a explicat ea. Nu trebuie să mâncaţi niciodată *les crustaces* în lunile care nu se scriu cu litera *R*, ar putea fi otrăvitoare.

– Dar, bunicule, a intervenit Benny Bache, ca şi cum n-ar fi auzit-o pe Madame Helvétius, doar nu te aştepţi ca cineva să te trădeze astăzi? Şi, chiar dacă ai avea vreo bănuială, nu poate fi cineva de la masa asta.

– Copile, am motivele mele să cred exact acest lucru, a răspuns Franklin. Şi, în sprijinul afirmaţiei mele, aflaţi că am primit recent un mesaj încifrat...

Se opri. Madame Helvétius se înecase cu supa. Chaumont a ocolit rapid masa, a luat de pe bufet o sticlă de Madeira şi a servit-o cu un pahar. Madame Helvétius a dat pe gât câteva înghiţituri zdravene – mai multe decât familia Adams văzuse vreodată o femeie sorbind la o masă. După ce lucrurile s-au mai liniştit puţin, John Quincy Adams s-a amestecat şi el în discuţie.

– Domnule doctor Franklin, cu toţii ştim că un mesaj încifrat trebuie ţinut în mare secret. Mai ales dacă poate avea legătură – aşa cum se pare că bănuiţi – cu cineva din această încăpere. Mărturisesc că sunt fascinat de coduri. Iar domnul Jefferson este, la fel ca şi dumneavoastră, un expert în domeniu. Mi-a promis că mă va instrui în această direcţie, oferindu-mi câteva cunoştinţe de bază, în răstimpul cât eu şi familia mea ne vom afla în Franţa. V-aş fi recunoscător dacă ne-aţi putea dezvălui două lucruri. Cum aţi ştiut că mesajul era codificat? Şi aţi reuşit să-i descifraţi înţelesul?

Franklin hăpăia cu mare poftă supa de raci, aparent neinteresat dacă luna în curs se scria cu *R* sau nu şi la fel de nepăsător şi faţă de durerile sale de gută şi rinichi pe care îi plăcea să le numească „oale şi ulcele".

– La ambele întrebări am acelaşi răspuns, a zis el într-un sfârşit, aşezându-şi lingura lângă castronul gol. Am ştiut că este codificat şi i-am descifrat înţelesul pentru că am cheia.

La aceste vorbe, o mare zarvă s-a iscat în încăpere, iar Madame Helvétius a profitat de neatenţia comesenilor pentru a-i trage lui Franklin un pumn zdravăn între coaste. Franklin s-a aplecat spre ea, a ciupit-o de obraz şi i-a şoptit:

[1] Biblia, Noul Testament, Mat. 26:21 (n. tr.).

– Şşt, jocul de-abia acum începe.

Madame Helvétius a căzut în muţenie, iar Franklin a continuat.

– Astăzi e marţi. După cum mulţi ştiţi deja, Madame Helvétius, aici de faţă, a organizat împreună cu soţul dânsei, timp de decenii, saloane de dezbateri filozofice în această zi a săptămânii, la vila lor din Paris. Ştiţi probabil şi că Madame este sponsor fondator al unei loje francmasonice de elită, numită Loja Nouă Surori. Acest club, la care am onoarea să particip ca iniţiat şi de două ori Mare Maestru, se întruneşte tot marţea şi continuă să facă numeroase servicii Statelor Unite. Ce semnificaţie puteam atribui acestei zile din săptămână?

– Este ziua zeului scandinav Tiw, echivalentul lui Marte, spuse Quincy.

– Aşa e, încuviinţă Franklin. Dar mai este ceva.

Între timp, servitorii au intrat în încăpere, au luat farfuriile şi le-au înlocuit cu altele. Au aşezat pe masă platourile cu friptură de raţă, prepeliţă şi iepure, şi pe cele de *foie gras* cu trufe şi legume sotate, au umplut paharele cu vin şi au ieşit. Franklin a aşteptat să plece şi a luat din nou cuvântul.

– Cu ceva timp în urmă am fost la o întrunire la un astfel de club, într-un alt loc. Acum aproape treizeci de ani, mai precis în 1754, din anumite motive, mi-am părăsit casa din Philadelphia şi m-am îndreptat spre sud. La acea vreme, puţini bănuiau că într-o bună zi – care acum nu e departe – noi, coloniştii, ne vom ridica împotriva patriei mamă şi vom întemeia o nouă republică. Atunci aveam mai degrabă probleme cu francezii, care fortificau valea râului Ohio. Şi cu indienii, pe care tot ei îi fortificau cu arme franţuzeşti şi rom de Louisiana. După câţiva ani, un tânăr soldat pe nume Washington avea să tragă prima împuşcătură în războiul franco-indian[1]. Curând, conflictul avea să se răspândească în întreaga Europă, chiar şi în India, devenind Războiul de Şapte Ani, care a dus la Revoluţia Americană, aşa încât putem spune, pe drept cuvânt, că Washington a tras „prima împuşcătură care a răsunat în toată lumea". În luna ianuarie a acelui an am participat la o întâlnire a unora dintre căpeteniile naţiunilor indiene nemulţumite, iar la întoarcerea în Philadelphia am aflat că fusesem numit adjunct al şefului poştei peste toate coloniile, o poziţie importantă. Cum o nouă întrunire a indienilor se anunţase a avea loc peste câteva luni la Albany, m-am gândit că ar fi mai prudent să fac imediat o inspecţie rapidă

[1] La 28 mai 1754, în prima bătălie din cadrul războiului franco-indian, o trupă din Virginia condusă de locotenentul George Washington, în vârstă de douăzeci şi doi de ani, a înfrânt detaşamentul francez care apăra Fortul Duquesne. Războiul franco-indian (1754–1763) a fost ultimul şi cel mai important dintr-o serie de conflicte între coloniştii americani şi francezii şi reţeaua lor de aliaţi indo-americani. În 1756, Marea Britanie şi Franţa au declanşat Războiul de Şapte Ani, în urma căruia Franţa a pierdut o mare parte din imperiul său colonial. Tratatul de la Paris din 1763 a asigurat supremaţia colonială şi maritimă a Marii Britanii, iar cele 13 colonii americane au devenit mai puternice prin înlăturarea rivalilor lor europeni. Cincisprezece ani mai târziu, Franţa a intervenit în Revoluţia Americană, susţinând lupta pentru independenţă a coloniştilor (n. tr.).

a serviciilor poştale din coloniile sudice. Iar unul dintre cele mai însemnate locuri în care m-am oprit a fost Annapolis, în golful Chesapeake. Oamenii de acolo îmi cunoşteau reputaţia de inventator al paratrăsnetului. După ce în *Maryland Gazette* a apărut anunţul sosirii noului adjunct al şefului poştei în acea localitate de ţărm foarte animată, am fost asaltat de invitaţii din partea unor cercuri politice, sociale şi ştiinţifice. Cea mai misterioasă dintre invitaţii a venit din partea unui grup de gentlemeni care s-au prezentat drept muzicieni amatori, mulţi de origine scoţiană, şi care se întâlneau de două ori pe lună pentru a compune şi interpreta muzică. Cum întrunirile aveau loc întotdeauna marţea, şi-au intitulat micul grup „Clubul din zilele de marţi".

Pe măsură ce Franklin îşi continua povestirea, singurul zgomot care se făcea auzit în încăpere era cel al tacâmurilor care se loveau de farfurii...

Acea seară de marţi în care am participat la întrunirea clubului a fost una mohorâtă şi ploioasă. Fondatorul clubului m-a întâmpinat la uşă. Era născut în Edinburg şi se stabilise recent în aceste locuri. Se numea Alexander Hamilton – nici o legătură cu congresmenul şi eroul nostru de război cu acelaşi nume[1]*. Numele de Hamilton are o rezonanţă puternică în Scoţia. Şi foarte curând aveam să descopăr semnificaţia lui la o scară cu mult mai mare.*

Membrii clubului – am uitat de mult numele lor – au cântat toată seară melodii antrenante. Am primit cu toţii porecle – mie mi-au spus Electrico Vitrifico pentru că adusesem puterea trăsnetului pe pământ. Construiseră şi o armonică de sticlă, după modelul meu[2]*, pentru melodii fluide. Am cinat, am băut mult şi am intonat tot felul de cântecele francmasone. Cum în anii 1730 fusesem membru cu drepturi depline al lojei din Philadelphia, am recunoscut că mă număr printre fraţi şi m-am simţit în largul meu la întrunire. Nimic nu e mai plăcut decât camaraderia dintre membrii unui club.*

Târziu în acea noapte, după ce majoritatea tinerilor ne părăsiseră şi plecaseră pe la casele lor, am rămas numai cu Alexander Hamilton şi micul său cerc de prieteni intimi. Atunci le-am pus întrebarea de căpătâi:

„Pentru ce cântec m-aţi invitat aici?"

Membrii clubului au părut cu toţii extrem de încântaţi de întrebarea mea. S-au ridicat şi au interpretat a cappella un rondel sau canon foarte cunoscut şi vechi. L-au cântat întâi în franceză, apoi în engleză.

Frère Jacques, Frère Jacques,
Dormez-Vous? Dormez-Vous?
Sonnez les Matines, Sonnez les Matines,
Din-Dan-Don, Din-Dan-Don...

---

[1] Politician, om de stat, finanţist şi intelectual american (1755–1804), fondator al Partidului Federalist (n. tr.).

[2] Instrument muzical inventat de Benjamin Franklin în 1761. Ulterior, Mozart şi Beethoven au compus piese speciale pentru armonică (n. tr.).

Are you sleeping? Are you sleeping?
Brother John, Brother John,
Morning bells are ringing, morning bells are ringing,
Ding-Ding-Dong, Ding-Ding-Dong...

Frate Jacques, Frate Jacques,
Dormi tu? Dormi tu?
Sună clopoţelul, sună clopoţelul,
Ding-dang-dong, ding-dang-dong...

Pe măsură ce fiecare cântăreţ îşi termina partitura, se aşeza pe scaun, aşa încât, la final, rămăsese unul singur în picioare, interpretând ultimul vers al melodiei. Când şi acesta s-a aşezat, toţi bărbaţii m-au privit în tăcere. Nu se auzea decât răpăitul ploii pe acoperiş. Le-am spus următoarele:

„Cântecele simple de acest gen, domnilor, sunt de mult folosite, peste tot în lume, pentru a transmite înţelesuri ascunse. De-abia acum îmi dau seama că în cazul lui Frère Jacques *ar putea fi vorba de un înţeles care a rămas ascuns de o sută de ani sau mai mult. Şi nu doar un secret este ascuns – poate chiar o conspiraţie, de un fel sau altul, de la verbul latinesc* conspirare, *„a respira împreună" – ceea ce ne duce cu gândul la un mister dintr-acelea despre care nu se poate vorbi decât în şoaptă. Înţeleg însă misiunea voastră şi vă promit, fraţii mei, că vă voi ajuta din toate puterile mele."*

M-au aplaudat şi apoi fiecare a trecut pe la mine pentru o strângere de mână „frăţească". După ce toţi ceilalţi au plecat, conducătorul lor, Hamilton, s-a oferit să mă conducă acasă cu trăsura. Pe drum, tăcerea nu era întreruptă decât de zgomotul făcut de copitele calului pe străzile pietruite. În ciuda vremii reci, simţeam în aer mirosul proaspăt de sare.

„Dragul meu doctor", mi s-a adresat Hamilton în timp ce înaintam învăluiţi în mantia neagră a nopţii, mă întreb dacă ai înţeles cu adevărat de ce am interpretat pentru tine acest vechi „cântec pentru copii".

„Da, cred că am înţeles. Este un fermecător cântec franţuzesc foarte prost tradus în engleză. Căci, după cum prea bine ştii, echivalentul englezesc al lui «Jacques» nu este «John», ci «James»[1]*. Iar* matins *nu sunt* morning bells[2]*, ci o oră canonică atât la catolici cât şi la anglicani, chemarea la rugăciune, imediat după miezul nopţii, şi toate îndatoririle religioase legate de aceasta.*

*«*Brother *James», am continuat, ar putea fi Iacob cel Mare, fratele lui Iisus din Sfânta Scriptură, întemeietorul primei Biserici Celte din Spania (acolo i se spune Santiago), ca şi al vechilor parohii din Pirineii francezi. Majoritatea dintre voi sunteţi scoţieni, nu-i aşa? Din câte ştiu, voi, scoţienii, v-aţi aliat de-a lungul vremii cu o singură dinastie puternică şi cu o mare vechime, cu care familiile regale*

[1] Iacob (n. tr.).

[2] Clopotele de dimineaţă (n. tr.).

scoţiene au încheiat numeroase alianţe – şi aici mă refer la francezi. Maria de Guise s-a căsătorit, acum două sute de ani, cu regele Scoţiei, iar fiica sa, Maria a Scoţiei, s-a măritat cu delfinul francez. Şi, desigur, cel mai mic fiu al ei, Iacob Stuart, succesorul reginei Elisabeta, a devenit Iacob I al Angliei. În întunericul caleştii, m-am întors spre Hamilton şi am adăugat: „Având în vedere canonul melodiei, presupun că acesta este adevărul «James», nu-i aşa?"

„Da", a răspuns Hamilton liniştit.

Nu trebuia să fii doctor în filozofie ca să poţi descifra mesajul. Era însă nevoie să posezi oarece cunoştinţe privitoare la alte semnificaţii ascunse. Clubul din zilele de marţi îmi ceruse ajutorul pentru mai târziu, când va ajunge la ananghie...

Franklin s-a oprit şi şi-a privit ascultătorii, care îi sorbeau cuvintele, apoi a adăugat teatral:

– Ei bine, acelaşi *chanson* mi-a fost transmis din Scoţia în această dimineaţă. I-am recunoscut imediat originea, căci, acum aproape treizeci de ani, am fost avertizat de un club de scoţieni, de dincolo de ocean, iar acum momentul pare să fi sosit. Prieteni, după cum ştim, Scoţia încearcă de peste o sută de ani să alunge uzurpatorii din Casa de Hanovra[1] de pe tronul Angliei şi să restaureze dinastia scoţiană. Mai precis, începând cu Războiul Civil Englez şi terminând cu bătăliile duse de Bonnie Prince Charlie, fiul ultimului rege Iacob, care a încercat să preia tronul Angliei cu numai nouă ani înainte de vizita mea la Annapolis! Înţelesul mai adânc al cântecului era acela că fraţii mei masoni din Annapolis erau iniţiaţi într-un vechi şi tainic rit masonic, cunoscut numai în Scoţia. Unii îl numesc Ordinul respectării stricte a regulilor, alţii Ritul lui Kilmarnock, după numele lordului care l-a fondat şi care a fost executat, cu aproape o sută de ani în urmă, fiind acuzat că a sprijinit revenirea Stuarţilor pe tron. Clubul din zilele de marţi cunoştea semnificaţia cântecelului *Frère Jacques* şi, din câte se pare, era atunci, şi este şi acum, gata să pună logica lui în aplicare. Dar câţi din noi îşi dau seama, şi-a întrebat Franklin auditoriul, că acelaşi Bonnie Prince, Carol Eduard Stuart, pretendent la tronul britanic, locuieşte la doar câţiva kilometri de aici? Şi anume la St Germain en Laye, pe drumul dintre Paris şi Versailles. Căci Stuarţii se află sub protecţia regilor

[1] Dinastia Stuart a condus Scoţia între 1371–1603. În 1603, după moartea fără moştenitori a reginei Elisabeta I a Angliei şi Irlandei, membră a familiei regale Tudor, dinastia Stuart a preluat şi tronul Angliei şi Irlandei prin regele Iacob al VI-lea al Scoţiei, devenit Iacob I al Angliei şi Irlandei. Cu excepţia perioadei Războiului Civil Englez (1642–1651), Stuarţii au condus Anglia până în 1714, când au fost înlocuiţi, pentru asigurarea descendenţei protestante, de Casa Regală Germană de Hanovra, care a deţinut această poziţie până în 1901, la moartea reginei Victoria. Scoţia s-a unificat cu Anglia în 1707. Fuziunea a provocat nemulţumirea multor scoţieni. În 1745–1746, Carol Eduard Stuart, cunoscut şi sub numele de Bonnie Prince Charlie, fiul lui Eduard Iacob, descendent catolic al familiei Stuart, autoproclamat regele Iacob al III-lea, conduce o revoltă iacobină înfrântă în cele din urmă de englezi (n. tr.).

francezi din Casa de Bourbon de o sută de ani, de când au fost alungaţi de pe tronul britanic.

– Doar nu vrei să sugerezi, a intervenit indignat John Adams, că Stuarţii exilaţi sunt şi acum un factor de luat în seamă în politica din Europa?

– Nu, nu în Europa, a recunoscut Franklin, numai că eu mă gândesc în primul rând la America. Tânăra noastră naţiune nu are deocamdată un conducător în înţelesul propriu al cuvântului, adică un şef de stat. Generalului Washington, cel pe care ni-l dorim cu toţii în frunte, i s-a oferit domnia de trei ori – aidoma lui Iuliu Cezar –, şi de fiecare dată a refuzat. Un mare om de stat, căsătorit de multă vreme cu o femeie stearpă[1], care are însă copii din prima căsătorie care nu ne sunt, în cazul în speţă, de nici un folos. Vor putea Washington şi soţia sa să aibă urmaşi, vor putea întemeia o dinastie care să asigure liniştea ţării?

– Dinastie? a exclamat Adams sărind în picioare. Atunci de ce am făcut revoluţia? Domnule, ţi-ai ieşit complet din minţi?

– Prietene, priveşte în jurul tău, a răspuns Franklin cu răceală. Cunoşti vreo ţară, pe oricare continent, care să nu aibă o linie succesorală? Ce s-ar alege de noi? Regii tratează cu regii. Washington ştie acest lucru şi de aceea a trimis o delegaţie privată care să-i întrebe pe Stuarţi dacă sunt pregătiţi. Mesajul pe care l-am primit dovedeşte că sunt. Vasul lor va pleca la ora canonică numită „Matins", adică la miezul nopţii, astăzi, cu destinaţia America, unde vor fi întâmpinaţi de adepţii Ritului lui Kilmarnock.

Adams a început să se bâlbâie de nervi şi să-şi tragă soţia de braţ, iar membrii mai tineri ai familie sale s-au ridicat în picioare.

– E o monstruozitate! a ţipat Adams. Domnule, ne întâlnim mâine. Sper să ai timp să reflectezi la noapte.

Franklin a înclinat grav din cap, în timp ce familia Adams părăsea încăperea.

Luând-o pe Madame Helvétius de braţ, s-a retras spre salon pentru a-şi lua la revedere de la oaspeţi înainte de somnul obişnuit de după-amiază. Dar, când treceau pe lângă ferestrele din hol, a observat contingentul francez – gazdele sale, familia Chaumont, împreună cu dramaturgul Beaumarchais – care se întreţinea în grădină cu secretarul misiunii americane. După o clipă, în timp ce toţi ceilalţi îşi strângeau lucrurile, pregătindu-se de plecare, Beaumarchais s-a reîntors în casă şi l-a tras pe Franklin deoparte.

– Ascultă, dragul meu doctor, a spus impetuosul dramaturg, suntem cu toţii foarte tulburaţi de turnura pe care au luat-o evenimentele. Nici unul dintre noi nu crede că un rege scoţian ar putea fi destinul Americii, totuşi trebuie să recunosc că povestea ar crea mare vâlvă dacă s-ar dovedi a fi adevărată. Ai spus mai devreme că mesajul sugerează că printre noi se află un spion. Cum de ţi-ai dat seama de acest lucru dintr-un cântecel pentru copii?

---

[1] Martha Dandridge Custis Washington (1731–1802) a avut din prima căsătorie, cu un bogat plantator, patru copii, dintre care doi au murit de mici, supravieţuind un băiat şi o fată. După moartea primului soţ, s-a căsătorit cu George Washington în 1759, când ambii aveau 27 de ani (n. tr.).

– A, n-a fost decât un mic truc, l-a asigurat Franklin. Eu ştiu cine este spionul. Vezi tu, deşi am făcut o revoluţie, printre noi mai sunt destui simpatizanţi ai englezilor. În ceea ce îl priveşte pe acest gentleman, de mai multe ori am intervenit în America pentru a fi rechemat, dar Congresul nostru l-a trimis de fiecare dată înapoi. N-am fost deloc surprins că ne-a părăsit atât de intempestiv astăzi – fără îndoială pentru a trimite un mesaj prietenilor săi englezi.

– Vrei să spui că e Adams? a întrebat uluit Beaumarchais.

– Te rog, asta rămâne între noi, a răspuns Franklin.

S-a întors apoi spre Madame Helvétius, care stătea la câţiva metri mai încolo, pe coridor.

– Draga mea, ce zici de o partidă de şah înainte de siestă?

Miezul nopţii, grădinile castelului Le Valentinois

Grădinile erau splendide noaptea, medita Franklin. „Ora canonică!" Râse în sinea lui de propria isteţime. Era momentul perfect pentru o plimbare. Sub cerul plin de stele al lunii august, briza uşoară legăna ramurile lămâilor. Luna scălda iazurile şi fântânile în nuanţe de un alb lăptos. În depărtare, Sena curgea încolăcindu-se ca un şarpe din argint lichid.

Greu de crezut că acest tărâm de basm se afla la aşa mică distanţă cu trăsura de străzile aglomerate ale Parisului. Franklin ştia că era norocos să aibă o gazdă ca Chaumont. În privinţa intrigilor şi a banilor, era un adevărat ticălos, dar alţii îl depăşeau cu mult.

În timpul plimbării, Franklin a luat-o pe Madame Helvétius de braţ.

– Te-ai comportat admirabil în această după-amiază, draga mea, îi spuse însoţitoarei sale. Şi mă refer nu numai la dibăcia de care ai dat dovadă la şah, ci şi la talentul tău pentru intrigi.

S-a oprit, i-a adulmecat hainele şi a adăugat:

– M-am ataşat de această mireasmă, crezi c-ai putea să mi-o trimiţi pe lăptăreasa ta într-o după-amiază să luăm ceaiul împreună?

– *Vieux cochon*[1], a replicat Madame Helvétius cu un zâmbet obraznic, după care a privit dincolo de balustradă, spre grădinile aflate mai jos. Credeam că a plecat toată lumea. Cine sunt bărbaţii aceia de lângă iaz?

Mult mai jos, la marginea stâncii care se înălţa din Sena, se afla iazul mare, octogonal, proiectat de Donatien le Ray de Chaumont, cu celebrul său carilon de clopoţei care băteau ora, puşi în mişcare de apă. Două siluete se ţineau alături în umbră, lângă marginea bazinului.

– Sunt Jefferson şi John Quincy Adams, a lămurit-o Franklin. Le-am cerut să rămână şi să ne întâlnim cu toţii acolo pentru a urmări împreună spectacolul. Băiatul le-a spus părinţilor că va petrece noaptea în oraş, în casa lui Jefferson. Hai să coborâm, draga mea.

– Dar nu e periculos să implicăm şi alte persoane? a întrebat Madame Helvétius.

[1] În franceză în original, „porc bătrân" (n. tr.).

– La fel de periculos ca un joc de şah. Şi foarte asemănător cu acesta. Tânărul Quincy vrea să înveţe arta criptării şi decodificării. Ce altă ocazie mai bună decât în această noapte?

S-au apropiat de iaz, iar Jefferson şi Quincy au sărit să-i întâmpine.

– Domnule doctor Franklin, spuse Quincy, cred că am reuşit să descifrăm în mare codul, iar domnului Jefferson aproape că i-a trecut durerea de cap. Mai avem însă câteva întrebări.

– Mi-aţi descifrat codul? a zâmbit Franklin ironic. Foarte bine, la naiba cu el.

John Quincy a aruncat o privire spre Jefferson, care a dat din cap în semn de încuviinţare.

– În primul rând, modul în care v-a fost transmis mesajul, spuse tânărul cu mult aplomb. Madame Helvétius a încercat să ajungă aici incognito. Când lumea a recunoscut-o, aţi admis că v-a adus un mesaj. Însă, pentru a-l îndruma pe spion pe o pistă falsă, v-aţi concentrat asupra versiunii franţuzeşti a cântecului, abătând atenţia de la versurile în engleză – *Are you sleeping, are you sleeping, Brother John, Brother John,* care au un cu totul alt înţeles.

– Şi anume? întrebă Franklin cu un zâmbet mulţumit pe faţă.

– „Frate" este cuvântul cu care francmasonii se salută între ei. Ei nu folosesec titluri ca *Seigneur,* deoarece consideră că toţi oamenii sunt egali, indiferent de rangul pe care îl au din naştere. Apoi, repetiţia *Brother John, Brother John*. Se referă la cei doi sfinţi ocrotitori ai masonilor – Sfântul Ioan Botezătorul şi Sfântul Ioan Evanghelistul – ale căror zile se sărbătoresc la solstiţiul de iarnă şi de vară, ceea ce demonstrează că mesajul era menit a fi ascultat de masoni în general, nu numai de cei scoţieni. Iar versurile *Are you sleeping* şi *Morning bells are ringing* înseamnă „Treziţi-vă, fraţilor!" Mi-e teamă că până aici am reuşit să ajungem cu descifrarea.

– Excelent! îl lăudă Franklin. Aţi rezolvat o mare parte din enigmă.

– Dar, dragul meu doctor, interveni Jefferson, tot nu cunoaştem semnificaţia reală a mesajului trimis de masonii scoţieni. Căci, dacă ar fi să existe un spion printre noi, aşa cum ai sugerat, povestea ta ar fi făcut până acum să se ridice multe sprâncene printre partizanii Londrei aflaţi de această parte a canalului – „Bonnie Prince Charlie care ridică pânzele la prima oră a zilei cu scopul de a deveni primul împărat al Statelor Unite!" Chiar crezi că a înghiţit cineva această istorie?

– Sper, pentru că este destul de reală! a răspuns Franklin. Iar eu sunt în măsură să o confirm. Am fost eu însumi iniţiat în Ritul lui Kilmarnock, despre care v-am vorbit, nu la mult timp după acea seară din 1759, de la Annapolis, mai precis când am fost pe coasta Scoţiei, la St Andrew's University, pentru a primi titlul de *doctor honoris causa*. Acolo, Bonnie Prince are foarte mulţi susţinători, ca şi în America – deşi, desigur, generalul Washington, eu şi fraţii mei masoni nu ne numărăm printre ei. Sosirea unui prinţ cu sânge regal în America ar fi o adevărată nenorocire în clipa de faţă, la aşa puţin timp după Revoluţie, când nu avem un guvern stabil şi o grămadă de facţiuni se ceartă între ele ca nişte cârduri de gâşte fără minte ce sunt. De aici urgenţa mesajului de avertizare

primit de la masonii scoţieni. Şi ce soluţie mai bună de a rezolva problema decât să oprim totul din faşă? Iar pentru aceasta, care cale ar putea fi mai bună decât aceea de a picura venin în urechile regelui George al III-lea[1] şi ale serviciului său de informaţii? Ideea unui rege scoţian pe tronul fostelor sale colonii îi va scula regelui părul de pe ceafă, vreau să zic peruca de pe ceafă.

– Aşadar, un mesaj codificat a fost ascuns înăuntrul altuia, a remarcat Quincy. Se pregăteşte o lovitură de stat, şi fraţii trebuie să se trezească la această chemare!

– Noi, masonii, avem o tradiţie în a învălui ceva în altceva... şi foarte adesea în multe altele, admise Franklin.

– Dar cine-i trădătorul? întrebă Jefferson. Cine e spionul care a transmis mesajul tău britanicilor în această după-amiază?

– A, îmi pare rău, dar astăzi am fost nevoit să vin cu un nume pentru a-i distrage atenţia, răspunse Franklin. Numele tatălui tău, Quincy. Te rog, acceptă scuzele mele. De fapt, spionul este secretarul nostru, Edward Bancroft. Îi urmărim de mult mişcările. Bancroft pleacă din Valentinois în fiecare seară de marţi şi se opreşte în grădinile Tuileries din inima Parisului. Acolo, la ora unsprezece şi jumătate, protejat de întuneric, introduce în scorbura unui stejar bătrân un pachet cu hârtii – toate informaţiile pe care a reuşit să le strângă de la noi în săptămâna precedentă. Serviciile secrete britanice îi plătesc cinci sute de lire pe an ca să ne spioneze, iar noi îl plătim ca să-i spioneze pe ei. E singura modalitate prin care ne putem asigura că britanicii primesc veştile pe care noi vrem să le primească. Sper, dragul meu Jefferson, că, atunci când mă vei înlocui în post la misiunea franceză, vei continua să apelezi la serviciile sale.

Jefferson a zâmbit cu modestie.

– După cum am spus-o de atâtea ori, eu pot doar să-ţi succed, nu să te înlocuiesc. Se pare că ai devenit un adevărat maestru în arta franţuzească a spionajului. Dar dacă mesajul a avut menirea de a-i trage pe sfoară pe englezi şi de a-i face să ia măsuri pentru a dejuca un complot iacobin, mai rămâne să ne explici de ce ne-ai invitat să te însoţim acum în grădină.

În acea clipă, carilonul de clopoţei de apă din iazul octogonal al lui Chaumont a început să bată miezul nopţii. Când dangătul s-a stins, Franklin a răspuns:

– De ce v-am invitat? Ei bine, pentru a lua parte la salonul ţinut de Notre dame d'Auteuil, evident!

Madame Helvétius, care privise în tot acest timp spre râu, a exclamat:

– Loja Nouă Surori. Sosesc acum cu clopoţeii de apă.

O barcă lungă, cu nouă bărbaţi solizi care vâsleau, a ieşit din beznă, apropiindu-se de debarcaderul scăldat în lumina lunii.

– Nouă muze şi un carilon de clopote în mi bemol major (E), îi explică Franklin lui Jefferson. Iată piesa lipsă din codul pe care ai încercat să-l descifrezi împreună cu tânărul Quincy. Atât în versiunea franceză, cât şi în cea engleză apar

[1] George William Frederick (1738–1820), al treilea monarh englez din Casa de Hanovra. Începând din 1760, a domnit ca George al III-lea peste Marea Britanie şi Irlanda (n. tr.).

trei dangăte de clopot, trei note care se repetă: Din-Dan-Don... Ding-Ding-Dong... Simbolul masoneriei este numărul trei. Cântecele masonice sunt întotdeauna compuse în mi bemol major şi conţin o notaţie muzicală de trei bemoluri, în timp ce „mi" este a treia notă a octavei. Dangătele care se repetă, câte trei şi iar câte trei, sunt trei la pătrat, adică numărul nouă, care se regăseşte în numele lojei doamnei Helvétius, dedicată meditaţiilor şi celor nouă muze.

Izbucni în râs.

– Dar, ca în orice cod, mai există un ultim amănunt, care le explică pe toate celelalte, adăugă Franklin.

Jefferson se apropiase între timp de Madame Helvétius şi privea şi el în jos spre cei nouă bărbaţi care trăseseră barca la mal şi se pregăteau să coboare. Deşi era cald, purtau cu toţii mantale negre. Deasupra lor, în grădină, cei patru nu scoteau nici o vorbă. Apoi Jefferson a spart tăcerea:

– Marţi.

– Exact! a exclamat Franklin uimit. Ce te-a făcut să te gândeşti la asta?

– Şi ce vrea să însemne? a întrebat Quincy cu sufletul la gură.

– Mesajul nu se referă la ceva care ar urma să se întâmple într-o zi de marţi, îi explică Jefferson. Şi nici la o oarecare zi de marţi. Nu, ceea ce fraţii din Annapolis ai doctorului Franklin i-au comunicat este „marţi" – mesajul este chiar cuvântul „marţi"!

– *A, oui*, a rostit Madame Helvétius pe deplin lămurită. Ziua Focului!

– Marţi, se adresă Jefferson lui Quincy, era în calendarul antic ziua dedicată focului. Delfi, templul focului, a fost cucerit de Apollo, zeul soarelui. Numărul trei este cel care stă la baza triunghiului, piramidei sau templului focului. Şi, cu toate că există multe game muzicale care conţin trei bemoluri sau diezuri, acest E de care vorbeşte doctorul Franklin este singurul săpat în inscripţia de la intrarea în templul din Delfi – un semn atât de vechi, încât nimeni nu ştie cu precizie ce înseamnă[1]...

– Şi nu uitaţi, şopti Madame Helvétius, că familia noastră regală franceză descinde din Regele Soare[2]. Numai că acest soare nu mai luminează cu atâta putere. Poate că ar fi momentul să-l înlocuim cu o nouă flacără.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă Jefferson. Amândoi vorbiţi despre o revoluţie! O revoluţie în Franţa[3]! În Europa! Aşadar, marţi înseamnă într-adevăr foc – şi Marte, zeul războiului!

---

[1] În mitologia greacă se menţionează că Zeus a trimis un vultur dinspre est şi un altul dinspre vest, iar locul în care s-au întâlnit, Delfi, a fost însemnat printr-o piatră *omphalos* care marchează centrul pământului, pe care sunt inscripţionate patru litere. Primele trei formează numele zeiţei pământului, Gheea, iar a patra este litera E (n. tr.).

[2] Ludovic al XIV-lea de Bourbon (1638–1715), supranumit Regele Soare, a condus Franţa şi Navara între 1661 şi 1715 (n. tr.).

[1] La puţină vreme după evenimentele descrise în această povestire a izbucnit Revoluţia Franceză (1789–1799), care a dus la răsturnarea Vechiului Regim şi la instaurarea unei noi ordini politice şi sociale în Franţa (n. tr.).

– Mi-e teamă, spuse Franklin, că eu sunt un revoluţionar de modă veche. Ştiţi ce se spune despre revoluţionari: „Odată ce totul se termină, ei trebuie să dispară cât mai repede, căci focul care mistuie nu poate clădi". Dar, nobilul meu coleg, tu eşti un om atât de înflăcărat în spirit, încât până şi părul ţi-e roşu, zise, iar apoi adaugă, bătându-l pe Jefferson pe spate: Nu uita, prietene – trei lovituri, trei clopoţei, trei puncte care alcătuiesc un triunghi. Un pătrat de triunghiuri formează o piramidă a focului. Conflagraţia se apropie. Noi am aprins deja scânteia! Acum, haideţi să ne alăturăm celorlalţi – şi fie ca zeul Marte să ne ocrotească!

A pornit să coboare, împreună cu Madame Helvétius, treptele de piatră către debarcader. Pe drum, s-a întors spre Jefferson:

– Când vei ajunge şi tu Rege Soare, ceea ce s-ar putea întâmpla mai curând decât crezi, nu te opri când traversezi Styxul. Ţine minte că poţi oricând să-ţi chemi prietenii în ajutor, atâta timp cât eşti în stare să fredonezi o melodie!

Şi, zicând acestea, Franklin şi Madame Helvétius au continuat să coboare înaintea celorlalţi, cântând pe drum *Frère Jacques*.

Douglas Preston şi Lincoln Child

PROTAGONISTUL POVESTIRII *Plecat la pescuit*, locotenentul de poliţie Vincent D'Agosta, unul dintre personajele preferate ale lui Douglas Preston şi Lincoln Child, provine dintr-o familie din clasa muncitoare din cartierul Queens, din New York, şi este un bărbat cu o inimă de aur. D'Agosta şi-a făcut apariţia pentru prima oară în *Relicva,* thrillerul de debut al celor doi, alături de celebrul agent special FBI Pendergast. Totuşi, în ecranizarea realizată de Paramount Pictures după această carte, scenariştii l-au ignorat total pe Pendergast, lăsându-l pe Vincent D'Agosta (interpretat de Tom Sizemore) în postura de erou unic. Acestor momente de adevărată glorie le-a urmat însă un şir de evenimente nefericite care au dus la o degradare continuă a vieţii locotenentului.

După *Relicvariul*, continuarea la *Relicva*, D'Agosta a dispărut din peisaj timp de şase ani (şi cinci romane). Dezamăgit că nu a fost numit căpitan la secţia la care lucra, D'Agosta îşi părăseşte slujba şi se mută cu familia în Columbia Britanică pentru a-şi împlini visul, dedicându-se literaturii poliţiste. Publică două romane bine primite de critică, dar fără succes la public. Disperat, falit şi despărţit de soţie, revine la New York şi îşi revendică vechea poziţie. Are însă ghinionul să nimerească într-o perioadă de îngheţare a posturilor în poliţia newyorkeză şi sfârşeşte prin a accepta statutul umil de simplu sergent în departamentul din Southampton, Long Island, unde este însărcinat cu urmărirea într-o maşină de teren, printre dunele de nisip din zonă, a adolescenţilor ameţiţi după consumul prea multor sticle de bere, şi a câinilor vagabonzi. Şansa îi surâde din nou atunci când Jeremy Grove, un critic de artă cu o reputaţie proastă, este găsit ucis în casa lui mistuită de flăcări, din Southampton. Lucrând în echipă cu vechea sa cunoştinţă, agentul Pendergast, D'Agosta rezolvă cazul şi îşi redobândeşte slujba, poveste relatată de Preston şi Child în thrillerul *Flăcările iadului.*

Plecat la pescuit este prima povestire semnată de tandemul Preston-Child, marcând totodată şi prima prezenţă singulară a lui D'Agosta, neînsoţit de Pendergast. Debutează cu dispariţia din Muzeul de Istorie Naturală a unui cuţit ceremonial incas de o valoare inestimabilă şi se sfârşeşte, după douăzeci şi patru de ore, într-un luminiş dintr-o pădure din nordul statului New Hampshire, într-o atmosferă de oroare transcendentală.

PLECAT LA PESCUIT

FORDUL TAURUS CARE ŞUIERA de-a lungul drumului şerpuitor a urcat dealul, ivindu-se din pădure. Deodată, o panoramă largă, de ferme şi câmpuri verzi, s-a deschis privirii mai jos, cu un mănunchi de case albe, strânse în jurul clopotniţei bisericii, pe malul unui râu întunecat.

– Aici, limita de viteză este de şaptezeci de kilometri la oră, a remarcat Woffler încordat.

– Ia nu te mai frământa atâta, a replicat Perotta. M-am născut cu volanul în mână.

A aruncat o privire spre tâmplar: omul era alb la faţă, iar cercelul de pederast pe care îl purta în urechea stângă – un cerc din aur cu o pietricică roşie – tremura efectiv din cauza agitaţiei. Woffler începuse să-l calce pe nervi cu smiorcăitul lui interminabil.

– Nu-mi fac griji din cauza modului în care şofezi, a explicat Woffler. Ci pentru că am putea fi opriţi. Ştii tu, de *curcani*.

A dat din cap cu înţeles spre săculeţul din catifea aşezat între ei.

– Mda, bine, bine. Pe panta care cobora spre oraş, Perotta a încetinit la optzeci de kilometri la oră. Ai nevoie să mergi la toaletă?

– Mi-ar prinde bine să mănânc ceva. E ora mesei.

Spre capătul orăşelului au dat de un local amenajat, foarte probabil, într-o fostă staţie de benzină. În parcarea plină de praf erau şase furgonete.

– Bine aţi venit în Buttcrack[1], New Hampshire, a spus Perotta.

S-au dat jos din maşină şi s-au apropiat de local. În prag, Perotta s-a oprit pentru a studia clientela.

– Cam solizi indivizii ăştia, ce zici? Sau crezi că sunt un soi anume şi se împerechează între ei?

S-au aşezat într-un separeu de lângă fereastră, de unde puteau supraveghea maşina. Chelneriţa a venit spre ei, legănându-se.

– Cu ce să vă servesc, băieţi? a întrebat zâmbitoare.

– Ce-ai zice de un meniu? a răspuns Perotta.

Zâmbetul a dispărut de pe faţa chelneriţei. A făcut un semn spre peretele din spatele ei.

– Găsiţi scris acolo tot ce vă interesează.

Perotta a privit gânditor panoul.

– Adu-mi un cheeseburger în sânge, cartofi prăjiţi şi o garnitură de ceapă la grătar. Şi cafea.

– Şi pentru mine la fel, a adăugat Woffler. Numai că vreau cheeseburgerul bine făcut. Şi fără ceapă.

---

[1] În engleza argotică, „fund" (n. tr.).

Chelneriţa s-a îndepărtat cu acelaşi mers legănat, iar Perotta a urmărit-o cu privirea. A văzut-o trecând prin faţa unui separeu unde un bărbat tatuat, îmbrăcat cu un maiou, se holba la el. Era un individ solid, cu muşchi puternici, hrănit probabil cu steroizi. Ceva anume în înfăţişarea lui l-a dus pe Perotta cu gândul la un puşcăriaş.

Pentru o clipă, a fost tentat să se ia de tip, apoi s-a răzgândit. Nu era momentul cel mai potrivit. S-a întors cu faţa spre partenerul său.

– Am făcut-o, Woffler, a şoptit el. Al naibii să fiu dacă n-am făcut-o.

– Încă n-am făcut nimic, a replicat Woffler. Nu mai trăncăni despre asta aici. Şi nu-mi mai rosti numele.

– Cine stă să asculte ce vorbim? Şi oricum, suntem la sute de kilometri de New York City şi nimeni nu i-a remarcat încă dispariţia.

– N-ai de unde să ştii.

Au rămas tăcuţi. Bărbatul tatuat şi-a aprins o ţigară, fără ca cineva să îndrăznească să-i facă observaţie să o stingă. După câteva minute, chelneriţa a revenit cu comanda şi le-a pus farfuriile pe masă.

Perotta şi-a privit lung burgerul, aşa cum făcea întotdeauna.

– Am spus că vreau cheeseburgerul în sânge. S-Â-N-G-E. Âsta e bine fript.

Fără nici un cuvânt, chelneriţa a luat farfuria şi a dus-o la bucătărie. Perotta a remarcat că individul tatuat se holba din nou la el.

Femeia s-a întors cu farfuria. Perotta a constatat că burgerul era şi acum prea făcut şi tocmai se pregătea s-o strige din nou, dar Woffler l-a oprit.

– Mănâncă-ţi naibii burgerul.

– Dar nu e în sânge.

Woffler s-a aplecat spre el.

– Chiar ai de gând să faci o scenă, aşa, ca să ne ţină minte toată lumea?

Perotta a chibzuit câteva clipe şi a ajuns la concluzia că partenerul său avea probabil dreptate. Şi-a mâncat burgerul în tăcere şi şi-a băut cafeaua. Îi era foame. Conduseseră ore în şir, începând din zori, oprindu-se doar pentru a alimenta maşina cu benzină şi pe ei cu ciocolată.

Au terminat de mâncat şi au plătit. Perotta nu a lăsat bacşiş. Măcar atâta lucru – era o chestie de principiu. Ce era aşa de greu să faci o friptură în sânge?

În timp ce urcau în maşină, individul tatuat a ieşit din local şi s-a îndreptat spre ei. Şi-a rezemat un braţ de geamul coborât dinspre scaunul lui Perotta.

– Ce naiba vrei? s-a răstit Perotta.

Bărbatul a zâmbit. Privindu-l de aproape, Perotta a observat că avea o cicatrice veche, urmarea unei traheoctomii, chiar sub mărul lui Adam, şi dinţii galbeni, de culoarea urinei.

– Nu voiam decât să vă urez călătorie plăcută. Şi să vă dau un sfat.

Individul vorbea pe un ton lejer, de conversaţie, rotind o scobitoare în gură.

– Aşa, şi care e sfatul?

– Să nu mai puneţi niciodată piciorul în oraşul nostru.

– Da, păi nici n-aveam de gând. N-aveţi decât să vă ţineţi gunoiu ăsta de oraş numai pentru voi.

A apăsat până la capăt pedala de acceleraţie şi a demarat în trombă din parcare, împroşcându-l pe tip cu praf şi pietricele. A privit în oglinda retrovizoare: individul îşi scutura praful de pe braţe, fără a da însă semne că ar intenţiona să pornească în urmărirea lor.

– De ce trebuie să te dai tot timpul în spectacol? i-a reproşat Woffler. La o adică, cel puţin doi oameni din nenorocitul ăsta de oraş vor fi în stare, chiar şi peste câteva luni, să ne identifice, la poliţie.

– Şi cum crezi c-o să-i dea cuiva prin cap să ne caute aici?

Woffler s-a mulţumit să clatine din cap.

Şoseaua a intrat într-o altă pădure, iar asfaltul umed lucea în nuanţe de oţel şi azur în lumina amurgului. Cu o mână pe volan, Perotta a întins-o pe cealaltă şi a pipăit săculeţul, scoţând obiectul la vedere. Strălucirea artefactului părea să răzbată chiar şi prin lumina slabă din maşină. Perotta citise de zeci de ori eticheta lipită de vitrina din muzeu şi o ştia practic pe dinafară. Era un cuţit incas Tumi[1], folosit în sacrificiile umane pentru a secţiona coşul pieptului. Lama din cupru era foarte corodată, dar mânerul complicat, turnat din aur masiv, arăta la fel de nou ca în ziua în care fusese bătut. Îl înfăţişa pe Stăpânul Sican[2], zeul morţii, holbându-se cu ochii săi din rubine şi arătându-şi dinţii de peruzea.

– Ia uită-te la ăsta, a chicotit el. Două milioane de dolari.

– Dacă reuşim să-l vindem.

– Nu se poate să nu găsim vreun şeic arab sau un om de afaceri japonez care colecţionează chestii dintr-astea. Şi chiar dacă nu găsim, putem să scoatem pietrele şi să-l topim. Fiecare rubin are probabil douăzeci de carate. Pariez că putem lua cincizeci de miare pe ele, plus o grămadă de bani pe aur.

– Cincizeci de miare nu înseamnă nici pe departe două milioane.

– Woffler, am început să mă plictisesc de atitudinea ta negativistă. Nimeni nu te-a obligat să faci asta.

Woffler a aruncat o privire pe geam, spre pădurea înnegurată.

– Nu ştiu ce să zic. La vremea aia, mi s-a părut o idee bună.

– *A fost* o idee bună. O idee a naibii de deşteaptă! Am avut o şansă şi am profitat de ea. Doar nu poţi să pretinzi că-ţi plăcea să asamblezi vitrinele în muzeu pentru douăzeci de biştari pe oră. Cât despre mine, mă săturasem să tot împing uşa şi să verific legitimaţiile la intrare.

– Nu ţi-e teamă de Lipski?

---

[1] Cuţit ceremonial cu lamă semicirculară din bronz, cupru sau aliaj din aur sau argint, folosit în unele culturi incase şi preincase din regiunile de coastă peruviene. Tumi este simbolul naţional al statului Peru, şi imitaţii ieftine sunt adesea atârnate pe perete, considerându-se că aduc noroc (n. tr.).

[2] Cultură preincasă dezvoltată în cca 750–1375 d. Hr. în regiunea Lambayeque din nord-vestul statului Peru (n. tr.).

– Dă-l dracului. Nu e decât un intermediar. Adevăratul cumpărător e tipul ăla din Peru.

– Şi ce-i cu el? Cum crezi c-o să reacţioneze?

– Ce-o să facă? Să zboare până în America şi să scotocească după noi pe tot continentul? Nici vorbă, o să presupună că Lipski l-a înşelat şi i-a tras un şut în fund.

– Pare să fie un tip important.

– Dacă vrei să ştii părerea mea, individul e un psihopat. Probabil că îşi doreşte cuţitul ca să mai smulgă nişte inimi din piept, aşa cum făceau strămoşii lui. Sunt sigur că nici n-a aflat de existenţa noastră.

– Da, dar Lipski ştie. Şi el o să ne caute.

– Crezi c-o să vină după noi până la lacul Passumkeag? Aş vrea să-l văd, cu costumele lui Armani şi pantofii confecţionaţi manual, bătând drumul până în New Hampshire, încercând să dea de urma a doi indivizi care pescuiesc bibani în mijlocul pustietăţii, zise şi izbucni în râs. Pe bune, mi-l şi imaginez.

– Încetineşte, ne apropiem de alt oraş.

Au depăşit în goană un indicator care anunţa Waldo Falls. Pentru a-i închide gura, Perotta a apăsat pe frână, conducând la limita legală de viteză.

Au trecut pe lângă clădiri de ferme zugrăvite în alb, o biserică, staţia de pompieri şi o piaţetă îngrijită, în mijlocul căreia trona un monument închinat Războiului Civil, cu un tun ruginit în centru.

– Bine aţi venit în frumosul oraş Dildo[1] Falls! a spus Perotta. Dumnezeule, îţi vine să crezi că unii oameni chiar trăiesc în locuri dintr-astea?

– De fapt, da, chiar îmi vine să cred.

După câteva clipe, au lăsat oraşul în urmă şi au intrat din nou în nesfârşitele păduri nordice. Perotta a accelerat, apoi a încetinit brusc.

– Iisuse, ia uită-te! Parcă ne-am fi întors în timp.

O camionetă Wolkswagen prăpădită era trasă la marginea drumului, într-un refugiu plin de noroi. Era vopsită de sus până jos cu însemne ale păcii, simboluri ale mişcării feministe, frunze de marijuana şi tot soiul de motive psihedelice. Un bărbat cu păr lung, soios, era aşezat pe scaunul şoferului şi fuma. I-a privit când au trecut pe lângă el.

Perotta a claxonat de câteva ori.

– De ce ai făcut asta?

– N-ai văzut stickerul lipit pe bară? *Claxonaţi dacă sunteţi Pro-Choice*[2]. Eu mă pronunţ în favoarea dreptului de a alege. Aduceţi-mi vreo câteva gagici şi lăsaţi-mă să aleg dintre ele, zise el, chicotind.

---

[1] *Dildo*, în engleza argotică, „nătâng", „prost"; Dildo Falls, „cascada proştilor" (n. tr.).

[2] Curent social-politic, foarte activ de la sfârşitul anilor 1960, care militează pentru drepturile femeii de a-şi controla fertilitatea şi libertatea de a alege să nască sau să avorteze (n. tr.).

– De ce nu atârni pe geam o pancartă pe care să scrie „Hoţ tâmpit de muzee, în drum spre ascunzătoarea sa de la cabană?"

– Ce naiba vrei să spui?

– Vreau să spun, Perotta, că, peste tot pe unde am trecut, ai făcut tu ceva ca să atragi atenţia.

– Ştii ceva, ia-o mai uşor. În caz că n-ai observat, totul s-a terminat. Nu-ţi mai face atâtea griji şi bucură-te de vacanţă. După ce trece toată zarva, o să găsim o soluţie să-l vindem, să-l topim sau oricum să scoatem bani din afacerea asta. Între timp, mergem la pescuit.

Woffler a oftat din greu.

– Nu prea mă pricep la chestii dintr-astea.

– Data viitoare o să te descurci mai bine.

– Nu va exista nici o dată viitoare.

Drumul secundar şerpuia printre copacii întunecaţi, când deodată, s-au trezit în faţa lacului împrejmuit din toate părţile de tufe de cucută. Perotta a încetinit. Cabana închiriată, cu pridvor înclinat, din lemn, se înălţa în dreapta. O cărare presărată cu ace de cucută ducea spre un ponton strâmb, aflat pe malul plin de bolovani. Iazul se întindea nemişcat în amurg, iar apa părea neagră.

Perotta a oprit maşina şi a aprins farurile, şi cei doi au rămas o clipă înăuntru, aşteptând în linişte ca motorul să se răcească. Nu se auzea nici un alt zgomot în afara bâzâitului monoton al insectelor. După mai multe minute au coborât şi şi-au dus bagajele şi sacoşele cu provizii înăuntru.

Cabana era răcoroasă şi prăfuită, cu mobile acoperite de cearşafuri pătate de zeci de insecte moarte. Woffler a făcut curat, în timp ce Perotta a pregătit o oală de paste cu bulion şi busuioc proaspăt. După masă, au făcut focul în şemineu şi s-au aşezat sorbind din câte un pahar cu scotch Chivas. Cuţitul Tumi era pe măsuţa de cafea şi sclipea în lumina focului, ochii de rubin aruncând scântei şi părând din când în când să tresalte.

– Te simţi mai bine? a întrebat Perotta.

– Mă străduiesc.

Perotta a întrebat, făcând un semn spre cuţit:

– Câte inimi crezi că au fost smulse din piept cu el?

– Ar trebui să-l ascundem.

– Nu, hai să ne clătim niţel ochii cu el.

Au căzut apoi, din nou, în tăcere. Perotta a mai luat o gură de scotch, savurând senzaţia de arsură, în timp ce băutura aluneca pe gât. Erau în mijlocul unor păduri întunecate, la peste şase sute de kilometri distanţă de New York, şi, cu fiecare kilometru pe care îl parcurseseră, se afundaseră şi mai mult în sălbăticie. Lemnele pocneau şi trosneau plăcut pe foc. A oftat mulţumit.

Ciocănitura în uşă, atât de slabă încât de-abia au auzit-o, l-a făcut să tresare şi să verse jumătate din băutură în poală.

– Cine naiba...?

Woffler era deja în picioare, cu mâna pe cuţitul Tumi. L-a vârât repede în săculeţul de catifea şi a dispărut în baie. Perotta s-a apropiat de fereastră, s-a lipit de peretele de lângă ea, a ridicat uşor perdeaua şi a aruncat o privire afară.

– Cine era? a întrebat Woffler, ieşind din camera de baie.

– Nimeni. Nu e nimeni. Unde ai pus cuţitul?

– În rezervorul de la toaletă.

Perotta s-a îndreptat spre uşă. A ezitat o clipă, cu mâna pe clanţă, apoi a deschis uşa şi a ieşit pe verandă.

Tufele de cucută formau un zid întunecat în jurul cabanei şi păreau să suspine în briza nopţii. Suprafaţa lacului strălucea şi se unduia în lumina lunii, ca un voal.

S-a întors în cabană şi i-a aruncat o privire lui Woffler.

– S-a auzit un ciocănit la uşă, nu-i aşa?

– Aşa mi s-a părut şi mie.

Perotta a luat un şerveţel şi şi-a şters pantalonii uzi.

– Poate că n-a fost decât o creangă de copac care a căzut şi a zgâriat uşa.

S-au aşezat din nou în faţa focului. Perotta a luat o altă gură de Chivas, dar vraja fusese ruptă.

– Cât timp crezi că va trebui să rămânem aici? a întrebat Woffler.

– Nu ştiu. Trei, poate patru săptămâni.

– Crezi că până atunci se va domoli scandalul?

– Mda, într-un fel sau altul.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că Lipski...

Ciocănitura s-a auzit din nou. De data aceasta, Perotta a ţâşnit spre uşă şi a dat-o de perete.

Nimeni.

– Du-te să vezi dacă nu e cineva în spatele cabanei, a spus Woffler.

– Am nevoie de o lanternă.

Au scotocit prin dulapurile din bucătărie, până ce au dat de un sertar plin cu lanterne şi baterii. S-au întors în camera de zi şi s-au privit încurcaţi.

– Crezi că ar putea fi nişte copii? a întrebat Perotta.

– Suntem la cincisprezece kilometri de cel mai apropiat oraş. Şi e greu de crezut că puştii ar umbla haihui seara, în timpul săptămânii, când mâine ar trebui să fie la şcoală.

– Poate că proprietarului îi place să facă glume proaste.

– Proprietarul, a replicat Woffler înţepat, e un boşorog de optzeci de ani şi nu locuieşte aici, ci în districtul Westchester.

Au rămas în picioare, nehotărâţi. În cele din urmă, Perotta s-a dus spre uşă, a deschis-o şi a aprins lanterna, îndreptând-o spre pădure. Raza ei a luminat slab trunchiurile întunecate.

– Uite-acolo! a exclamat Woffler din spatele lui.

– N-am văzut nimic.

– Era ceva alb care s-a mişcat. În direcţia asta.

Woffler s-a apropiat şi şi-a aprins şi el lanterna.

– Hei! a strigat Perotta. E cineva acolo?

A auzit ecoul îndepărtat al propriei voci, răsunând de pe celălalt mal al lacului.

Woffler a înaintat până la marginea verandei şi a îndreptat raza lanternei spre zidul de copaci.

– Acolo, a spus, străpungând bezna cu lumina lanternei.

Acum şi lui Perotta i s-a părut că zărise ceva. O siluetă îmbrăcată în alb.

– Du-te şi vezi cine e, a spus el.

– De ce eu?

– Pentru că tu l-ai văzut primul, a argumentat Perotta.

– Nici nu-mi trece prin cap să mă duc.

– La naiba! Uite care-i treaba. Cineva trebuie să stea de pază aici. Nu-ţi face griji, îţi acopăr eu spatele.

Woffler a coborât fără nici un chef treptele verandei şi şi-a croit încet drum spre liziera pădurii, aflată la vreo opt metri distanţă. S-a oprit şi s-a învârtit, îndreptând raza lanternei în toate direcţiile. Apoi a păşit în pădure.

– E cineva aici, a anunţat el, cu o voce evident tulburată. Ne-a spionat, şi pe frunzele ude sunt urme de paşi.

– Du-te după el. Vezi ce vrea nenorocitul ăla.

– Bine, dar...

– Fă-o.

Woffler a rămas pentru o clipă pe loc, şovăind. Apoi a făcut un pas în faţă şi a dispărut în pădure. Perotta a rămas pe verandă, în aşteptare, urmărind lanterna care pâlpâia de colo-colo printre copaci, până ce s-a făcut nevăzută, înghiţită de pădure.

Deodată, s-a lăsat o tăcere adâncă.

Stând pe verandă, a fost şi el treptat cuprins de nelinişte. A încercat să-şi alunge tulburarea. Nimeni, şi-a spus, n-avea de unde să ştie unde erau: nimeni. Woffler închiriase cabana de pe internet, folosind un cont bancar deschis pe numele şi cu numărul de asigurare socială al unui bărbat mort. Planificaseră totul în cel mai mic amănunt. Ce-i drept, Woffler se pricepea la detalii; Perotta recunoştea că n-ar fi fost niciodată în stare să pună la cale lovitura de unul singur.

S-a întrebat dacă nu cumva individul tatuat îi urmărise, ca să-i bage în sperieţi. Localul se afla însă la vreo patruzeci şi cinci de kilometri distanţă şi, în plus, era sigur că nimeni nu se luase după ei.

Şi-a privit ceasul de la încheietura mâinii. Zece fără zece.

Unde naiba era Woffler?

Poate că era chiar Woffler. Poate că doar se prefăcuse că e speriat. Poate că nu văzuse pe nimeni. Poate că înscenase totul pentru a fugi cu artefactul. Poate că închiriase o altă maşină pe care o dosise undeva, prin apropiere.

Perotta s-a strecurat înapoi în cabană, s-a repezit în camera de baie şi a ridicat capacul de la toaletă. Cuţitul era acolo, înfăşurat în săculeţul de catifea îmbibat de apă. A lăsat jos capacul şi s-a întors gânditor pe verandă.

Să fi fost totuşi Lipski? Sigur, Lipski îşi dăduse de acum seama că îl trăseseră pe sfoară – se înţeleseseră să-i predea cuţitul până la orele 17:00 – dar cum să fi aflat încotro se îndreptaseră? Şi, fără îndoială, nu putea fi peruvianul acela bogat despre care Lipski spunea că doreşte să cumpere artefactul în memoria străbunilor săi, sau aşa ceva. N-avea cum să fi ştiut deja că ei o şterseseră cu obiectul.

Poate că era totuşi Lipski. Dar cum reuşise să dea de urma lor? După plăcuţa de înmatriculare a maşinii lui Woffler? Ăsta era, într-adevăr, punctul slab al planului. Numai că cine zărise maşina? Şi cum de ghicise pe unde o luaseră? Nu, nimeni n-avea cum să ştie unde sunt decât dacă i-ar fi urmărit.

Şi-a privit din nou ceasul. Zece şi cinci.

– Woffler? a strigat. Hei, Woffler?

Pâlcul întunecat de copaci i-a răspuns cu un oftat.

Şi-a făcut mâinile pâlnie şi a ţipat şi mai tare:

– Woffler!

Ecoul propriei voci a răsunat slab în depărtare.

A luminat cu lanterna liziera pădurii, dar fără rezultat.

– Rahat! a mârâit.

S-a întors în cabană, a mai luat o gură de Chivas, a înşfăcat cel mai lung cuţit pe care l-a găsit în bucătărie şi l-a vârât sub curea. Woffler ar fi trebuit să ia o armă cu el. Doamne, ce prostie făcuse!

A aruncat o buturugă în foc şi a început să umble de colo-colo prin încăpere. A dus paharul la buze, apoi s-a răzgândit. Era mai bine să nu mai bea şi să rămână, în caz de nevoie, cu simţurile treze.

S-a aşezat, apoi s-a ridicat din nou. A ieşit pe verandă.

– Woffler! Iu-hu!

Zece şi un sfert. Era plecat de aproape o jumătate de oră.

Fir-ar al dracului!

Cu inima bătându-i tare în piept, a coborât treptele şi s-a îndreptat spre locul de unde Woffler se făcuse nevăzut în pădure, ţinând tot timpul raza lanternei îndreptată în jos. Plouase de curând, şi pe pământul moale, acoperit cu un strat gros de ace de cucută, se imprimaseră distinct urmele paşilor lui Woffler, dar şi altele – mai mici – ale altcuiva.

– Hei, Woffler!

În tăcerea care s-a aşternut, a auzit zgomotul slab al valurilor. A făcut, şovăitor, câţiva paşi spre pădure.

Un strigăt a răsunat printre copaci, atât de îndepărtat încât nu şi-a putut da seama ce este. În orice caz, nu un ecou.

– Woffler! Tu eşti?

De la distanţă i-a răspuns un sunet atât de ascuţit încât i s-a părut că seamănă cu un plânset.

– Iisuse Hristoase! a murmurat.

A luminat cele două rânduri de urme de paşi. Duceau spre pădure. A înghiţit în sec. Mai bine s-ar grăbi să termine naibii cu toată povestea asta.

A început să înainteze rapid. Urmele şerpuiau printre trunchiuri imense de copaci, şi în aer plutea un miros puternic de pin şi pământ jilav. A trecut pe lângă unul sau doi bolovani de înălţimea lui, acoperiţi cu licheni şi muşchi.

– Woffler!

A grăbit pasul. Făcuse de la bun început o prostie trimiţându-l pe Woffler în pădure. Woffler era băiat de oraş şi nu se descurca deloc în pădure. Probabil că se rătăcise şi acum intrase în panică.

Urmele ocoleau o baltă. O bufniţă a ţipat în beznă.

– Woffler, te întorci sau ce mama dracului faci?

Nici un răspuns.

A luminat din nou cu lanterna şi a pocnit un ţânţar care îi bâzâia în ureche. Era înconjurat din toate părţile de pomi care se înălţau ca nişte coloane masive. Acolo unde terenul devenea mlăştinos, se vedea un covor gros de muşchi de turbă. Paşii urmăreau marginea moale a bălţii, după care coteau brusc şi se transformau în găuri în locurile în care picioarele se cufundaseră, prin muşchi, adânc în noroi.

– Iisuse! S-a oprit. De ce ar fi intrat Woffler în mlaştină?

A aprins lanterna şi a văzut ceva alb, ca o ciupercă, spre capătul bălţii. S-a apropiat cu un pas. Nu era o ciupercă, ci o cochilie, o cochilie albă de stridie. S-a aplecat şi ridicat-o, apoi i-a dat repede drumul din mână, oripilat de senzaţia de elasticitate pe care o simţise la atingere.

Cochilia a căzut pe muşchi, întoarsă pe cealaltă parte. Acum putea vedea că era mânjită de sânge. Era sânge proaspăt, lucios şi de un roşu intens, aşa cum strălucea în lumina lanternei. Cu inima bubuindu-i în piept, Perotta a luat de jos un băţ şi a răsucit-o.

Era o ureche. O ureche umană, tăiată de la rădăcină, cu un cercel din aur, încrustat cu o piatră roşie, trecut prin lob.

Perotta a gemut fără să vrea şi a făcut un pas în spate. Era un vis urât, acel gen de coşmar în care eşti conştient că ţi se întâmplă ceva ciudat şi îngrozitor, dar te simţi paralizat, incapabil să te mişti sau să pleci de acolo, oricât de tare ai încerca.

Apoi, deodată, a văzut o mişcare. A scos un ţipăt ascuţit şi a început să fugă frenetic, orbeşte, printre copaci, izbindu-se de tufişuri şi zgâriindu-se de ferigi.

A continuat să alerge până n-a mai putut şi a căzut epuizat. A zăcut pe pământul mustind de apă, răsuflând atât de greu încât coastele îl ardeau, făcându-l să geamă de durere de fiecare dată când expira, mirosul de lut umplându-i nările şi înecându-l. Şi-a înfipt degetele în pământ şi s-a ridicat,

învârtind lumina lanternei peste copaci. N-avea nici mai vagă idee unde se afla; se rătăcise. Şi-a amintit de cuţitul de bucătărie. A bâjbâit după el şi l-a scos de sub curea.

– Woffler! a ţipat. Unde eşti? Răspunde!

Nimic.

A îndreptat raza lanternei în jos. Aici, terenul era acoperit de ace de pin, şi urmele de paşi dispăruseră. Ca un idiot ce era, se rătăcise. Acum nu mai putea găsi drumul înapoi.

A încercat să-şi potolească bătăile inimii şi să-şi recapete suflul. Nu putea fi decât Lipski. Era singura explicaţie posibilă. Probabil că micul ticălos n-avusese încredere în ei şi îi urmărise de la bun început. De aici, urmele mici de paşi.

Clătinându-se pe picioare, a început să coboare panta care spera că-l va duce spre lac. Dacă va reuşi să ajungă la mal, se va putea orienta după luminile aprinse din cabană şi o va lua într-acolo, ca să se urce cât mai repede în maşină şi să se care naibii din locul ăla nenorocit.

A zărit o mişcare, o fluturare albă printre copaci.

– Woffler?

Ştia însă că nu era Woffler.

– O să te fac bucăţi! a urlat, agitând cuţitul în aer. Să nu cumva să te apropii de mine!

S-a răsucit şi a luat-o la goană, îndepărtându-se de fâlfâitul alb, tăindu-şi drum cu greu printre ferigile care îi ajungeau până la brâu. A tot alergat până n-a mai putut, şi s-a oprit din nou, gâfâind şi răsucind nebuneşte lanterna în toate direcţiile.

O altă fluturare albă.

– Pleacă! Lasă-mă în pace!

S-a rezemat de un trunchi, iar lumina galbenă a lanternei tremura şi zbura de colo-colo printre copaci.

– Lipski, ascultă-mă. Pe bune, n-ai decât să iei cuţitul. E în cabană, în rezervorul de la toaletă. Ia-l. Numai lasă-mă în pace.

Nici un răspuns.

– Lipski, mă auzi?

Pădurea era acum cufundată în tăcere. Până şi vântul încetase să adie printre tufele de cucută. Mirosul de muşchi jilavi şi lemn putrezit îi pătrunsese în nări, îngreţoşându-l.

– Am făcut o prostie, recunosc. Te rog.

A început să plângă cu sughiţuri.

A auzit un zgomot slab şi, cu coada ochiului, a zărit o mişcare. Deodată, o mână plină de sânge a apărut din spate şi i-a înşfăcat cămaşa.

– Lasă-mă! a urlat, dând haotic din braţe şi împungând aerul cu cuţitul, zbătându-se să se elibereze, în timp ce nasturii de la cămaşă pocneau şi cădeau pe jos. S-a îndepărtat de copac, ţinând cuţitul cu mâna tremurândă îndreptată în faţă, în timp ce cămaşa descheiată atârna pe el.

– Nu-mi face asta, Lipski, s-a văitat gâtuit. Te rog.

Acum însă nu mai credea cu atâta convingere că era Lipski.

Lanterna. Trebuia s-o stingă. Să plece de acolo, să pornească la drum prin beznă. A început să se deplaseze încet, cu lanterna stinsă. Dar întunericul adânc al pădurii a părut să-l înece, şi o senzaţie de groază şi panică a pus stăpânire pe el, aşa că a aprins-o din nou.

A văzut ceva pe jos, într-o parte. A îndreptat înfricoşat raza lanternei spre pământ, gândindu-se că atacatorul stătea ghemuit, gata să se năpustească asupra lui. A încremenit, copleşit de spaimă.

Lumina căzuse asupra unui picior, ireal de alb, tăiat de la gleznă. A făcut un pas în spate, împiedicându-se, cuprins de greaţă. Raza lanternei s-a oprit asupra unui alt obiect întins pe stratul de ace de pini: un braţ. Şi ceva mai departe, două treimi dintr-un cap retezat în unghi, cu un ochi pe jumătate scos din orbită şi albul ochiului la vedere.

Cealaltă parte a capului zăcea mai încolo, al doilea ochi holbându-se la el cu aceeaşi privire uluită.

– O, Doamne, Dumnezeule! Nu, nu!

O voce s-a auzit din spatele lui, şi Perotta s-a răsucit spre ea, murmurând cuvinte de neînţeles. Nu era însă nimeni; vocea părea neîntrupată, venind spre el din toate părţile şi în acelaşi timp de nicăieri, ca şi cum însăşi pădurea demonică ar fi grăit. Oripilat, s-a învârtit pe loc, s-a răsucit şi iar s-a învârtit, incapabil să localizeze sursa vocii.

– Asta se întâmplă cu ei, a rostit vocea pe un ton moale, răguşit. Uită-te bine în jur – asta se întâmplă cu ei. Şi acum, asta am să-ţi fac eu ţie.

Locotenentul Vincent D'Agosta de la poliţia din New York l-a urmărit cu privirea pe medicul legist care punea ultima bucată din victima numărul doi într-un container special pentru probe. Le luase ceva timp să le sorteze şi să stabilească ce parte din trup aparţinea fiecăreia dintre victime. Soarele fierbinte de vară răzbătea cu greu printre tufişurile înalte de cucută, creând o atmosferă verde şi jilavă, care duhnea a moarte. Muştele îşi făcuseră apariţia în forţă, şi bâzâitul lor constant răsuna în pădurea cu aspect de catedrală, ca un acompaniament în surdină al sâsâitului transmiţătoarelor radio şi al murmurului vocilor echipei de legişti care făcea ultima verificare înainte de a părăsi locul crimei.

D'Agosta a auzit paşi şi s-a întors spre poliţiştii locali care urcau din nou dealul.

– Stăteau la cabana lui McCone, a anunţat unul dintre ei. Avem portofelele lor, documentele de identitate şi amprentele. Cei doi erau angajaţi la Muzeul de Istorie Naturală.

– Da?

– Se pare că am cam terminat treburile pe aici. Mulţumim că aţi venit atât de repede, locotenente.

– Şi eu vă mulţumesc că m-aţi sunat.

– Am auzit la radio despre jaful de la muzeu, a intervenit cel de-al doilea poliţist. Când am găsit artefactul în rezervorul de la toaletă, am pus lucrurile cap la cap şi ne-am gândit că aţi putea fi interesat.

– Mda.

D'Agosta a privit în jos, studiindu-şi cu atenţie pantofii.

– Sigur că da.

– Cuţitul ăla din aur valorează într-adevăr milioane? a întrebat primul poliţist, încercând să-şi stăpânească entuziasmul.

D'Agosta a încuviinţat din cap.

– Se pare că indivizii s-au pus cu cine nu trebuia.

– Poate, a răspuns D'Agosta.

Atâta doar că cele două crime necesitaseră multă străduinţă, s-a gândit. *Foarte multă muncă. Puteai transmite un avertisment cu mult mai puţin efort. Şi de ce se afla cuţitul în continuare în rezervorul de la toaletă? Doar era primul loc în care ar fi căutat oricine.*

Legiştii au început să care sacii cu cadavre şi containerele cu probe spre maşinile de pe marginea drumului. Fusese o zi lungă.

– Hai să ne întoarcem la secţie şi să terminăm de scris rapoartele, a spus primul poliţist. Imediat ce se încheie procesarea datelor şi examinarea probelor, o să vă trimitem cuţitul, domnule locotenent.

D'Agosta a rămas o clipă nemişcat, uitându-se la scena crimei, răscolită pe toate părţile, adulmecând atent atmosfera umedă şi vâscoasă. Părea că pământul însuşi fusese despicat, violat. A oftat şi s-a întors pentru a se alătura celorlalţi. Treaba lui se sfârşea aici. Cuţitul Tumi fusese găsit. Cât despre dublul asasinat, nu intra în jurisdicţia lui.

Pe drum, s-a oprit lângă primul poliţist. Aproape fără să vrea, a murmurat, mai mult pentru sine:

– Şi ăsta nu e decât începutul. Vor mai urma şi altele.

Ofiţerul i-a aruncat o privire pătrunzătoare.

– Ce vreţi să spuneţi?

D'Agosta a făcut un semn cu capul spre pădurea din spatele lor.

– Ceea ce s-a petrecut aici nu are nici o legătură cu jaful de la muzeu.

O scurtă ezitare, o strângere din buze.

– Mulţumim, domnule locotenent, că ne-aţi împărtăşit opinia dumneavoastră.

D'Agosta era perfect conştient de scepticismul şi iritarea din vocea poliţistului. Copleşit brusc de un puternic sentiment de oboseală, s-a întors cu spatele, îndreptându-se spre maşina cu şofer, care avea să-l ducă înapoi, la locul unde aterizase elicopterul poliţiei din New York, rămas în aşteptare. Dintr-odată, i s-a făcut un dor nebun de New York City: de narcomanii care purtau arme la vedere, de camerele de supraveghere ale bancomatelor, de proxeneţii care se dădeau mari în maşini Hummer luxoase, de ucigaşii de doi bani, de escrocii cu

alba-neagra, de blatişti, de psihopaţii care decapitau bunicuţe, de incendiatorii de cluburi de noapte, de agenţii de bursă care dădeau lovitura şi fugeau cu banii, de violatorii de câini şi de toţi ceilalţi ciudaţi pe care îi cunoştea atât de bine şi îi iubea. Orice era mai bine decât această pădure – şi acest ucigaş.

Pescarul şedea aşezat la volanul camionetei Volkswagen, aşteptând la marginea drumului, în refugiul plin de noroi. Maşinile de poliţie trecuseră pe lângă el încolo şi încoace, şi acum şoseaua spre Waldo Falls era pustie şi liniştită. Era în amurg, şi ceaţa care se formase se ridica încet, depunându-se ca nişte mărgeluţe pe parbriz.

Şi-a aranjat peruca, îndesând-o şi mai tare pe cap, apucând de buclele lungi de poliester şi trăgându-le cu putere în jos. Şi-a aprins un Marlboro şi a continuat răbdător să aştepte.

A trecut ceva timp până ce o pereche de faruri galbene s-a ivit dinspre oraş. Bărbatul şi-a stins ţigara şi a privit prin oglinda retrovizoare maşina care se apropia. Era o marcă străină, o Toyota, ceea ce era foarte bine. Ei preferau să cumpere maşini japoneze în loc de americane.

Maşina a claxonat trecând pe lângă el.

Bărbatul a aşteptat ca luminile din spatele maşinii să dispară după curba în pantă lină. A pornit apoi motorul Volkswagenului, a dat drumul ştergătoarelor de parbriz şi a intrat cu o mişcare lentă pe şosea. Şi-a permis un mic zâmbet strâmb şi o rugăciune închinată Domnului pentru că îi oferise din nou ocazia de a-L sluji.

Pescarul tocmai agăţase în undiţă un nou ucigaş dintre cei nenăscuţi.

Biografiile autorilor

Denise Hamilton a fost profesor Fulbright şi reporter la *Los Angeles Times* înainte de a se dedica romanelor poliţiste şi thrillerelor, după naşterea celor doi copii. Seria de bestselleruri Eve Diamond a figurat pe lista pentru premiile Edgar, Anthony, Willa Cather, precum şi pentru prestigioasele distincţii britanice Dagger. Romanul *Ultimul cântec de leagăn* a fost recompensat de *Los Angeles Times* cu titlul Cartea Anului 2004. Vizitaţi site-ul personal al autoarei: www.denisehamilton.com.

Eric Van Lustbader este autorul bestsellerurilor internaţionale *Ninja, Arta ucide, Trădarea lui Bourne* şi *Testamentul*, precum şi al altor douăzeci şi şase de romane, atât thrillere cât şi fantasy, plus un mare număr de povestiri. A absolvit Colegiul Columbia în 1968 şi a lucrat timp de cincisprezece ani în industria muzicii pop. De asemenea, a predat la o şcoală din oraşul New York. Pentru informaţii suplimentare, accesaţi www.ericvanlustbader.com.

Romanele *O mulţime de suflete, Grădina de zăpadă* şi *Lumina dinaintea zilei* ale lui **Christopher Rice** figurează pe lista de bestselleruri a *New York Times*. Rice publică regulat editoriale în revista *The Advocate*. Cartea *Grădina de zăpadă* a fost distinsă cu premiul literar Lambda. Rice locuieşte în West Hollywood.

Alex Kava este autoarea seriei Maggie O'Dell, psihologul criminalist de la FBI, precum şi a thrillerului *O mişcare greşită*, unanim apreciat de critică. Romanele sale s-au vândut în aproape două milioane de exemplare şi au fost traduse în peste douăzeci de limbi. Au fost incluse pe listele de bestselleruri întocmite de *New York Times* şi *USA TODAY*, precum şi de alte publicaţii din întreaga lume. Alex îşi împarte timpul între Omaha, Nebraska şi Pensacola, Florida.

Grant Blackwood s-a molipsit de microbul scrisului după ce a citit *Caperele mediteraneene* de Clive Cussler. Este veteran al marinei americane, în cadrul căreia a activat timp de trei ani, la bordul unei fregate cu proiectile teleghidate, în operaţiuni speciale şi ca pilot de echipaje de salvare. Scrie de peste douăzeci de ani şi locuieşte în Minnesota, unde lucrează în prezent la o nouă serie de thrillere.

F. Paul Wilson este autorul a circa patruzeci de romane şi peste o sută de povestiri foarte diverse, de la horror, romane de aventuri, thrillere medicale şi science fiction, la aproape toate genurile de frontieră. Este laureat al unor premii literare, şi cărţile sale au fost incluse de *New York Times* pe lista de bestselleruri. A vândut peste şapte milioane de exemplare în Statele Unite şi a fost tradus în douăzeci şi

patru de limbi. Este şi dramaturg, scenarist şi scriitor pentru mass-media interactivă. Este creatorul popularului personaj Repairman Jack (Jack Reparatorul).

Ted Bell s-a născut în Florida. Şi-a început cariera în domeniul publicităţii la Doyle Dane Bernbach în New York, în calitate de copywriter. Apoi a lucrat în Chicago, ca preşedinte al Leo Burnett Company, şi mai târziu a fost numit vicepreşedinte şi director de creaţie la Young & Rubicam, filialele din Londra şi New York. Este autorul a cinci thrillere de acţiune-aventură, *Hawke, Asasin, Piratul, Spionul* şi *Ţarul*, dedicate cutezătorului agent secret britanic Alex Hawke. Al treilea roman din serie a marcat şi debutul lui Bell pe lista de bestselleruri a *New York Times*. Ted locuieşte în Florida. Aici scrie thrillere, citeşte şi navighează. Puteţi accesa pagina sa de web www.tedbellbooks.com.

M. Diane Vogt a creat cunoscuta şi apreciata serie de thrillere juridice, având-o ca personaj principal pe judecătoarea Wilhelmina Carson. Guvernul chinez a cumpărat drepturile de autor şi a tradus cărţile sale de ficţiune şi nonficţiune, considerându-le o lectură captivantă şi educativă în privinţa vieţii şi sistemului legal din America. Avocat de meserie, Diane a reprezentat, în peste douăzeci şi cinci de ani de practică, cele mai mari corporaţii multinaţionale, dar şi, deopotrivă, simple persoane fizice şi guverne.

Christopher Reich s-a născut în Tokio. A absolvit Universitatea din Georgetown şi Universitatea Texas din Austin, a lucrat în Elveţia şi s-a întors în Statele Unite pentru a se dedica scrisului. A publicat cinci romane de succes, *Numărul de cont, Fugarul, Primul miliard, Bancherul diavolului* şi *Clubul patrioţilor*. Trăieşte în California, împreună cu soţia şi copiii.

Brad Thor, originar din Chicago, a studiat la Universitatea Southern California. Este autorul bestsellerurilor *Leii din Lucerna, Cărarea asasinilor, Starea Uniunii* şi *Reculul*. Îşi petrece timpul, alături de familie, în Park City, Utah, şi în insula grecească Antiparos. Vizitaţi-l la www.bradthor.com.

Raelynn Hillhouse a transportat rom cubanez din Berlinul de Est în cel de Vest, a făcut contrabandă cu bijuterii din Uniunea Sovietică şi a falsificat vize de intrare în statele din blocul comunist. Născută în Missouri Ozarks, Raelynn a trăit timp de şase ani în Europa, a călătorit în peste patruzeci de ţări şi vorbeşte fluent mai multe limbi. A obţinut un doctorat în ştiinţe politice la Universitatea din Michigan, a fost bursier Fulbright şi profesor. A fost ameninţată cu puşti Kalaşnikov şi prinsă în schimburi de focuri între grăniceri. Locuieşte în Hawaii, pe pantele vulcanului Mauna Loa. Romanul său de debut, *Zona de ruptură*, a fost foarte bine primit de criticii americani.

Laureat al mai multor premii literare, **Robert Liparulo** a publicat peste o mie de articole şi povestiri în publicaţii precum *New Man, Reader's Digest* şi chiar *Modern Bride*, revista mireselor moderne. A scris (şi vândut) scenarii, profiluri de celebrităţi şi rapoarte de investigaţie, dar a revenit mereu la prima dragoste, literatura.

Ca mărturie a stilului său viu şi alert, romanul de debut, *Sosea odată un călăreţ*, a provocat un adevărat război al licitaţiilor pentru drepturile de ecranizare, cu câteva luni înainte de apariţie. Liparulo locuieşte în Colorado, împreună cu soţia şi cei patru copii. Accesaţi pagina sa de web www.robertliparulo.com.

Steve Berry, autor al unor romane care figurează în topul alcătuit de *New York Times*, locuieşte pe ţărmul Georgiei. De profesie avocat, a călătorit mult în Caraibe, Mexic, Europa şi Rusia. A scris thrillerele *Camera de chihlimbar, Profeţia familiei Romanov, Al treilea secret* şi *Moştenirea templierilor*. Romanele sale au fost incluse pe lista de lecturi a celor mai importante cluburi de carte şi în programul BookSense al Asociaţiei Librarilor Americani, şi au fost publicate în treizeci şi şapte de ţări. Vizitaţi-l la www.steveberry.org.

Katherine Neville a lucrat timp de mulţi ani în calitate de consultant internaţional şi expert în computere pentru clienţi sau patroni precum Departamentul pentru Energie, Comisia pentru Reglementarea Activităţilor Nucleare, OPEC, IBM, guvernul algerian şi Bank of America. A fost şi manechin profesionist, pictor portretist şi a activat în domeniul fotografiei comerciale. Romanul de debut al lui Katherine Nevile, *Opt*, a fost tradus în peste treizeci de limbi şi a fost recent votat, într-un sondaj naţional în Spania, printre cele mai bune zece cărţi din toate timpurile. Al doilea roman al său, *Un risc calculat*, a fost desemnat de *New York Times* drept cartea anului, iar *Cercul magic* a fost inclus de *USA TODAY* în lista de bestselleruri. Katherine locuieşte în Virginia, Washington D.C. şi Santa Fe, New Mexico.

Douglas Preston şi **Lincoln Child**, care formează una dintre cele mai neobişnuite şi de succes parteneriate literare din ultimele decenii, au scris împreună treisprezece thrillere, în cei aproape douăzeci de ani de colaborare. S-au cunoscut atunci când Child, la acea vreme tânăr editor la St. Martin's Press, i-a solicitat lui Preston, responsabil cu publicaţiile Muzeului American de Istorie Naturală din New York City, să scrie o prezentare a muzeului. Ulterior, cei doi s-au hotărât să-şi unească forţele pentru a scrie *Relicva*, un roman a cărui acţiune se petrece într-un muzeu de istorie naturală fictiv. Cartea a fost ecranizată cu mult succes de Paramount Pictures. Protagonistul, excentricul şi strălucitul agent special Pendergast, a devenit obiect de cult pentru fanii thrillerelor. Cei doi scriu şi separat: Child este autorul a patru thrillere şi editor al mai multor antologii horror, în timp ce Preston a publicat patru lucrări de non-ficţiune şi cinci thrillere, precum şi articole ocazionale pentru revista *New Yorker*. Child este pasionat de motociclete, cărţi rare, maşini de viteză şi papagali exotici, iar Preston adoră să călărească şi este membru al clubului ecvestru de elită Long Riders' Guild. Ambilor le place să sublinieze că au o diplomă total „inutilă" în literatură britanică.